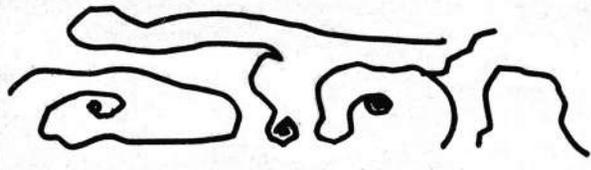

เราดี ยุครุ่งอรุณ

5 นาที

1 ม.ค. 2515 ฉบับที่ 1 ปีที่ 16 (อโศก 2)

⊗ ประโยชน์สูง ประหยัดสุด ⊗
ประโยชน์ตน ประโยชน์ท่าน
ไม่บังเบียดท่าน ไม่บังเบียดตน

- การสวดเป็นทำนอง
ร้องเป็นสำเนียง
คือ การร้องไห้
ในวินัยของพระ
- การแต่งท่ากรัดกราย
ร้ายพื่อน
คือ อากาของคนบ้า
ในวินัยของพระ
- การหัวเราะโดยขาดสติ
พรวดพราด ไม่สังวรระวัง
ว่า จะสงบ
คือ อากาของความเป็นเด็ก
ในวินัยของพระ
- เพราะเหตุนี้แหละ
จงละเสียโดยเด็ดขาด
ในการสวดร้อง
และ กรัดพื่อน
หากว่า เมื่อท่านทั้งหลาย
รู้สึกซาบซึ้งรื่นเริงในธรรม
ก็ควรแต่เพียงขมไข้มเกิด.
“พระพุทธรังษี”

โลกถูกเป็นไฟอยู่อย่างนี้ ยังจะมามัวรำเริงอะไรกัน!

ตัวตกอยู่ในความมืดแล้วยังไม่รู้จักหาแสงสว่าง!

โก นุ หาโส กิमानนุโท นิจจัม ปุขุบลิตเต สติ

อนุทธาเรน โอนุทธา ปทีปี น คเวสล

“พระพุทธรังษี”

❖ หมายเหตุ : “อโศก” เล่ม ๒ (พิมพ์ ๑ มกราคม ๒๕๑๕) หนังสือเผยแพร่ยุคแรก เมื่อครั้งพ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ยังอยู่ที่วัดอโศการาม พิมพ์เผยแพร่อีกครั้งด้วยวิธีสแกน(scan)จากเล่มเก่า ในเดือนมิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๖ ในวาระ
พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ อย่างเข้า ๙๐ ปี -สำนักพิมพ์กัลป์กัน

ฉันมันออกมาจาก "ใจผู้ทำ"

เจ้าของ

ห้องภาพสุวรรณ

ผู้อำนวยการ

ชวนไชย เศษศรีสุต

บรรณาธิการพิมพ์โฆษณา

สุชาติ เศษศรีสุต

คณะผู้จัดทำ

ธีระ อชนกรกุล

นที จินนพนธสกุล

บุญเลิศ ศาสุข

สุภাত্রา เศษศรีสุต

อรพินท์ เศษศรีสุต

กษณน้อย เศษศรีสุต

โพธิ์รัชช

นัยนา เถระวงศ์

เอนก ภูมิภักดี

สมศักดิ์ พันธุ์สน

ประทุม พันธุ์สน

เดชะญ วังษ์ราช

บรรณาธิการ

ประพันธ์ ปิยะวิโร

อังกาบแก้ว กนิษฐรัต

ศุสดี สะอาดวงศ์

จิตรา แซล

พิมพ์

โรงพิมพ์ห้องภาพสุวรรณ

๑-๓ สแยกบางขุนพรหม

กรุงเทพฯ ๒

โทร. 825653

“ความบริสุทธิ์ใจ” ในอันที่จะเกื้อกูลกัน ช่วยเหลือกันเพื่อ “สันติสุข” นั้นเราขอยืนยันว่า มันเป็นเป้าหมาย เป็นเจตนาที่แท้จริงของเราที่ได้กระทำกันอยู่ เราขอยืนยันชัด และพากเพียรพยายามอยู่ในจุดหนึ่งจุดเดียวเท่านั้นคือ “ยังประโยชน์เพื่อเกื้อกูลกันให้สู่สันติสุข” เราจะคำนึงถึงสิ่งเท่านั้นเป็นหลักในการทำ “งาน” ของเรา ในรายปลีกย่อย ที่จะแสดง “ผล” ออกมาอื่น ๆ นอกเหนือจากว่า มันไม่ก่อกวนก็ทราบเท่าที่เรายังมีแรงแห่งการก่อการทำ “งาน” ออกมาได้

“ผล” ที่เกิดจาก “อโศก” เล่มแรกออกแสดงตนมีพอควรตาม “ศีลธรรม” เพราะคนผู้มีขอบ (โลภะ) มีขัง (โทสะ) อยู่ มียึด มีเกาะ มีห่วง มีหวงอยู่ ก็ย่อมจะแสดงความเป็น “ใจ” (จิตรับกระทบแล้วพุ่งเกิดเป็นชอบหรือชังตามฤทธิ์แห่งความยังมี) ออกมาเป็นธรรมดา เราไม่ใคร่รู้สึกแปลกอะไรหรอก เราทราบที่อยู่แล้วว่าจะเป็นอย่างนั้นตามธรรมดา (มันจึงเคยมีอยู่เป็นธรรมดา)

แต่นั้นแหละ “บ่งนาม” ก็ต้องเจ็บบ้างเป็นเรื่องไม่ขัดหลักความจริงตรงไหนที่ว่าไม่ได้หมายความว่าเราเจ็บกันหรอกนะ ความเจ็บอยู่ที่ผู้หวง ผู้ห่วง ผู้ยึด ผู้เกาะ ยก “ให้” เราเสียเถิด “ความเจ็บ” นั้น! หรือรีบสลัดทิ้งเสียที่ไหนก็ได้ จะดี และควรมีผู้กล่าวว่า จะเขียนก็เขียนไป จะทำก็ทำไป แต่อย่าไปก้าวกว่าคนอื่นเขา คนอื่นเขาจะทำอะไรมันเรื่องของเขา ถูกแล้ว! พุดเช่นนั้นถูกที่สุด! ถ้า.....มันต้องมี “ถ้า” ประกอบจึงจะถูกแท้ คือถูกที่สุด ถ้าเขาคนนั้นอยู่คนเดียวจริงๆ ไม่เกี่ยวเนื่องโดยทุกส่วนกับปวงชน (หรือโลก) และโดยเฉพาะกับวงการ “พุทธศาสนา” หรือ กระเทือนถึงความ เป็นอยู่สุขของผู้อื่น

ดังนั้น เมื่อเราเห็นว่าพอจะชี้ เราจะชี้ พอจะชวน เราจะชวน พอจะแยก ชาวให้เห็นชาวเราจะทำ พอจะแยกคำให้รู้คำ เราจะพยายามทุกเมื่อ เท่าที่จะมีโอกาส จาก “ความบริสุทธิ์ใจ” ที่สุดไม่ให้มีความมั่งร้ายเจือปนไปด้วยเลย ตามแรงสามารถของเราเท่าที่จะทำได้ ผู้มี “จิต” สามารถ “จับรู้” เอาได้เท่าใดๆ ก็จะเป็นผู้ “ได้” มากเท่านั้น ถ้าผู้มีจิตต่ำกว่า “อริยะ” ก็จะเป็นผู้ “ได้” เหมือนกัน แต่จะ “ได้” “ความไม่พอใจ” (โทสะกิเลส) ซึ่งแน่นอนถ้าเป็นผู้ไกลคำว่า “อริยะ” มากเท่าใด ก็จะมี “ความไม่พอใจ” (ปฏิฆะ) และความพยายามมากเท่านั้น ก็ให้สังเกตตัวเอง หรือผู้อื่นเอาได้ด้วยหลักศีลธรรมดังนี้

“อโศก” ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพุด (เขียน)

๒ ๕.๕. ๕๔

ปล. เราได้รับความร่วมมือกับบางท่านที่ได้ส่ง “เรื่อง” มาให้เราพิจารณาแล้ว ก็ขอตอบให้ทราบด้วย.

ความเรว้นนั้นแหละที่พาให้ “ใจเลว” และแล้วสิ่งอื่นๆ ก็ เลวลงๆ ตามต่อไป

๒๒๒...๑๑๑๑

หัวใจที่ไม่รู้จักตาย

ใครก็ได้.....อยู่ในภาวะไหนก็ตาม ตันอยู่ หรือ.....

ฉันแม่จะหลบอยู่ แม่จะสลบอยู่อย่างสนิท

หรือแม่ที่สุดจะตายจากภายใน หรือจากโลกภายนอกแล้ว

ทว่า.....หัวใจของเขายังไม่รู้จกคำว่าตาย!

ก็จึงโปรดฟัง โปรดอ่าน หรือโปรดรับรู้สาส์นนี้เถิด

มันเป็นสาส์นจากคนตายจริงๆ!

ผู้หัวใจยังไม่รู้จักตาย

จะรู้ว่าโลกนี้มีความตายกับความเป็น

แต่ผู้หัวใจรู้แจ้งในคำว่า ตายนั่น

จะไม่รักความเป็น และจะไม่กลัวความตาย

ความเป็นนั้นเป็นอาการคนที่เห็นได้

ความตายนั่นเป็นอาการคนที่เห็นไม่ได้ง่าย ๆ

ความเป็นนั้นเป็นอาการที่เปลี่ยนแปลงเคลื่อนที่เห็นได้ชัด

ความตายนั่นเป็นอาการที่เปลี่ยนแปลงเคลื่อนที่เห็นไม่ได้ชัด

แต่.....ผู้ตายยิ่งกว่าการตายของคนธรรมดา ๆ

จะเป็นผู้เห็นความตายของคนธรรมดา ๆ ได้

ว่า.....คนธรรมดา ๆ นั้นตายไม่จริง

คนธรรมดา ๆ นั้นยังตันอยู่

คนธรรมดา ๆ นั้นยังเปลี่ยนแปลง และเคลื่อนที่รวดเร็วอยู่

แม้จะหมดลมหายใจไปแล้วเขาก็ยังตันอยู่อย่างแรงและเร็ว!

รุ่นโพล งานเลี้ยงสงกรานต์, วัน 12 ประจำ ที่ไมแกลบไ้
ในนี้ พศ. สมจาย โขเวระ (คนนี้) เป็นประธาน

■ ทุกคนเห็นของเหมือนโต๊ะบ้านเบะ ครึ่งนี้ถึงหมว่า
มันคงพลอยไค้อม

แต่ข้าพเจ้านักถึง "คน" ที่คนรณะเลือกกระสน
สุจิต ทว่า "จน" เพราะกรรมจำแนกเขาให้เกิดมาจน และ
สมอบัญญานอัย

ถ้าหักกลบลบบัญชี ในระหว่างการเลื่อมอนอย่างอ้อม
หมพินนพอดักๆ เอียงคนธรรมคาๆ แล้ว ก็จะสามารถเหลือเงิน
ที่สุรุ่ยสุร่ายพินนไป เพราะไม่ฉลาด (โมหะ) คือฉลาด
มันเล่นๆ เสียเงินและจะทำไม? เพราะเงินเขาหากันเอง
ซึ่งถูก! แต่ทุกคนในพินนรู้ คียงกว่า "คนจน" ทอดคอก
เสือกกว่า โลกไม่ต้องการความคอดคอก ทารุณ โหศร้าย
แต่คองการ สันคิสูข ถ้วนหน้า แต่ทำไมไม่ยักฉลาดทำ
สันคิสูขให้แกโลกเสียบ้าง.

ชีวิตของชนชั้นกลาง...

จ.ม. ฉวนจาก คุณอุคม โสคติอารุง
๓๑/๑๑ ฉวนอำมาคัย อ.เมือง ขอนแก่น
ผสมสนใจเรื่องจิตวิญญาณมาก เป็น
นักสะกคจิตที่เคยช่วยทันตแพทย์ ทางศูนย์
อนามัยแม่และเด็ก (ขอนแก่น) ฉวนพิน
คนไข้ที่พยายาขามาหลายครั้งแล้ว เคยใช้
วิชาสะกคจิตสอบปากคำผู้ต้องหาสงสัย คคิ
ลักทรัพย์ เคยสะกคจิตผู้่นคหตุการณ
ในอคคิตที่ผ่านมาแล้วประมาณ ๑ อาทิตย
ได้สำเร็จ เคยเข้าทรงด้วยตนเอง แต่เรื่อง
นี้ ยังเคลือบแคลงสงสัยอยู่ เพราะผม
เองไม่ลืมหื้มทั้งหมด

เรื่องการประทับทรงนี้ ผมใคร
อยากให้ท่านช่วยแนะนำให้บ้าง เช่นการ
เตรียมตัว พิธีการ กำหนดจิต การเชิญ
วิญญาณ ฯลฯ ผมทราบดีว่าท่านละห้งเรื่อง
นี้ไปแล้ว แต่ผมต้องการทดลอง เพราะ
มีความสนใจเป็นพิเศษ

ผมเป็นนักโหราศาสตร์ ด้วยครับ

เรียกได้ว่าสนใจวิชา ลึกลับทุกประเภท
ปัจจุบันเป็นสมุห์บัญชีธนาคาร ยังไม่เคย
บวชเลย แต่ก็สนใจ วิชาพุทธศาสตร์
อยู่มาก

ตอบ: คุณก็เช่นคนอื่น ๆ เขาทั้ง
หลายนั่นเอง คือยังจะค้นหุรงเข้าไปเรียน
เข้าไปเสพ เข้าไปสัมผัส เข้าไปรู้ จะขอ
เอามือไปจับไปจับ "ไฟ" ให้ได้ว่า "ไฟ"
นั้นเป็นยังงไร? ถ้าไม่ได้อสัมผัส "ไฟ" จริงๆ
แล้ว จะไม่ยอมอมแพ้ จะสงสัยจะคลาง-
แคลงอยู่อย่างนี้ละ เพราะยังเข้าใจใน
"คุณ" ใด "โทษ" ยังไม่แท้ ยังไม่ "เจ็บ"
และแท้จริง "ไฟ" มันก็มี "คุณเทียมๆ"
ชวนหลงบ้างอยู่เหมือนกัน พระพุทธเจ้า
เป็นองค์ครูที่ได้ทดลองเรียนรู้มาแล้ว พระ
องค์จึงได้หักห้ามในสิ่งที่ไม่ควรไปรู้ ไป
สัมผัส ให้เห็นหันมาเรียนรู้เรื่องทีควรกว่า
คิกว่า ไม่งั้นมันเสียเวลาเปล่า

คนอื่น ๆ เขาก็เช่นคุณ แต่เขาไม่

อยากรู้ว่า เข้าทรงแท้ๆ เป็นอย่างไร ?
การเชิญวิญญาณเป็นอย่างไร ? จริงๆ แท้ๆ
โหราศาสตร์เป็นอย่างไรกัน ? วิชาลึกลับ
ต่างๆ เป็นอย่างไรๆ เขาไม่สนใจก็ใจ
อย่างคุณ แต่เขาก็ไปก็ใจในเรื่องอื่น
เช่น บางคนก็ก็ใจอยากรู้ว่า การมีลูก
เป็นอย่างไร ? การเสพเมถุนเป็นอย่างไร ?
ใครๆ ห้ามก็ ไม่ยอมเชื่อถ้าไม่ได้มีลูก ถ้า
ไม่ได้เสพเมถุนแล้วจะไม่ยอม "หยุด" ชีวิต
เป็นอันขาด แต่แล้วเสพเข้าไปจริง ๆ ก็ไม่
เห็นมันมีอะไร สุดท้ายปลายโต่งของชีวิต
ก็ รวช้อ หยุดเสพไปเอง นอกจากคนบ้า
กามจริง ๆ จนใจหัวไม่ขึ้นเท่านั้น แต่การ
รวช้อ ของคนบางคนนั้นก็ไม่ใช่ว่า เขา
รวช้อ เพราะเขาฉลาดรู้แจ้งโทสของ
กามคุณหรือกณะ ที่แท้เขา รวช้อ เพราะ
สังขารร่างกายมันไม่อำนวยมากกว่า ถ้า
สังขารมันไม่แก่ มันไม่ช้ำชาก มันไม่
คร่ำคร่า มันไม่อ่อนระโหย ทโรคีโรวม

ไร้สมรรถภาพ! ข้าราชการจะ “ค้า” และ
หลงเสน่ห์หลงใหล มั่นอยู่นั่นเอง ไม่มีมือไม้
มีพอลงได้เป็นแน่แท้ ดังคำตรัสของพระ-
พุทธเจ้าที่เคียดศรีไว้โน อิตตสุตว ติก-
นิบาท อังกุตตวณิกาย อย่างซัดแจ่งที่
เดียว และบางคนก็ไปปักใจว่า “เงิน” นี้
แหละมันจะทำให้ “รู้” ให้ “ถึง” อะไร
ต่ออะไรได้หมด (และมากเสียด้วยในประ
เภทนี้) แล้วก็ไม่ยอมเชื่อกันละ ใคร
จะว่า “เงิน” ไม่นำไปหา ไม่นำไปหลง

“ความไม่รู้”

หยุดใช้เงินเสีย ก็ไม่มีวันจะเห็นทางหยุด
ใช้เงินได้ โลกจึงแย่ง “เงิน” กัน แทนที่
จะทำ “งาน” จริงๆ คือทำ “งาน” เพื่อ
“งาน” เท่านั้น เปลา! ไปหวัง “เงิน”
กันนั้นแหละเป็นใหญ่ แล้วก็นำเงินมา
เสาะแสวงหาสิ่งที่ “อยากรู้” หรือ
“อยากหลม” อันไม่รู้ว่ามีรู้อื่นๆ อีก
ไม่มีจับสันลงได้

ถ้าคุณสนใจ “พุทธศาสตร์”
แท้จริงตามที่คุณพูด ขอให้คุณเลิก
เสียเวลากับ “เดรัจฉานวิชา” เหล่า
นั้นลงเสียเถิด เร็วเท่าไรวังดี แล้ว
มาคุยกันเรื่อง “พุทธศาสตร์” และมา
ปฏิบัติเพอถงซง “พุทธ” กัน

● จดหมายถามจาก ค.ช. สุพจน์ ตรีทิพย์รส

เลขที่ ๑๕๑ ถนนวรจักร ตรีออกจันทน์
บ่อประปา พระนคร

ถาม: ผมมีความสงสัยข้องใจ บาง
ประการ ผมจึงได้เขียนจดหมายถึงท่าน
เพื่อขอความกรุณา ช่วยตอบให้ผมหาย
ข้องใจด้วย ปัญหาของผมมีดังนี้:—

๑. ศาสนาทำให้คนเราขี้เกียจ จริง
หรือไม่

๒. บนโลกเราจะมีผู้บรรลุพระ-
อรหัตต์หมดได้หรือไม่ หมายความว่า
ในเวลาที่ไม่พร้อมกัน คือค่อยๆ เรียนรู้
ธรรมะ จนบรรลุเป็นพระอรหัตต์

ตอบ: ตีมากที่คุณรู้จัก “ทำประ-
โยชน์” ให้ตนเอง การศึกษาธรรมะสน-
ใจหากเพียรประพฤติธรรมนบนเป็น การ
สร้าง “แก่นสาร” อันแท้จริงให้ตน การ
สร้างชีวิตโดยไป “หลง” สร้างอย่างอื่นเพื่อ
เรื่องอื่นนั้น มันล้วนไม่ใช่แก่นสาร หรือ
เนื้อหาสาระที่สูงส่ง อันแท้จริงของชีวิต
มันเหมือน ไปหัดแสดงละครของโลก
นั่นเอง จึงขอให้คุณสนใจให้มาก ๆ เลิก
ประโยชน์แท้ ประโยชน์จริง จะเป็นของ
คุณเองนั้นแหละ ใครแย่งเอาก็ไม่ได้

๑. ศาสนาสอนให้คนเราขี้เกียจ
จริง! แต่ขี้เกียจทำบาป ขี้เกียจโลกโม-
โทสัน ขี้เกียจโกรธคนนั้น พยาบาทคน
ขี้เกียจจะไปทะเลาะกับคนโน้น ขี้เกียจ
ในความคิด “หลง” ในลาภ หลงในยศ หลง
ในสรรเสริญข่อยยอ ศาสนาสอนให้ขี้เกียจ
ในเรื่องอย่างนั้น ซึ่งไม่ได้สอนให้ขี้เกียจ
ทำบุญ ทำกุศล (คือ ทำความดี) ใคร ๆ
ก็รู้ว่า ศาสนาให้ขยันทำความดี ทำแต่สิ่ง
ที่เป็นกุศล เมื่อยังมีทรัพย์สินสมบัติ ก็ขยัน
ใช้ทรัพย์สินสมบัติ และร่างกาย “ทำ-
ความดี” ทำบุญ ทำกุศล เมื่อได้ใช้
ทรัพย์สินสมบัติทำบุญ ทำกุศลหมดแล้ว ก็
ใช้ร่างกายกับแรงใจ ทำบุญ ทำกุศล
“ทำความดีขั้นสูง” อีกที คุณลองคิดดู
ดีๆ สิ ศาสนาสอนอย่างที่ได้อธิบายให้

ฟังหรือเปล่า? มีคน ๒ จำพวกที่กล่าว
หาว่า ศาสนาพุทธสอนคนขี้เกียจ คือ หนึ่งใน
“คนโลภ” และสอง “คนโง่” คือยังเข้าใจ
ศาสนาพุทธยังไม่ได้ พุทธง่าย ๆ คือยังไม่
“บรรลุในธรรม” (ไม่มีปัญญาแท้ ๆ)
นั่นเอง

๒. บนโลก เราจะไม่มีผู้บรรลุ
อรหัตต์หมดได้เป็นอันขาด จะมีเฉพาะผู้
เพ่งเพียร หากเพียรเอาใจใส่ และตั้งใจ
เท่านั้น ถึงกระนั้นก็ยังยากแสนยากกว่า
จะได้บรรลุเป็นพระอรหัตต์ ยิ่งคนไม่มี
บารมีทางธรรมมาบ้างแล้ว พุทกับเขาไม่
ได้เลย เหนื่อยเปล่า แถมผู้บำเพ็ญนั้นจะ
ถูกหาว่า บ้าเสือก

● จดหมายถามจากคุณ อภินันท์ วิบูลย์วันช

บ้านเลขที่ ๕๐๕/๑๑ ซอยประตู ๑ วัด
จันทร์ ใน ต. บางโคล่ อ. ยานนาวา
พระนคร

ถาม: ๑. ศาสนาหिनยาน กับ
มหายานต่างกันอย่างไร? ทั้ง ๆ ที่มาจาก
ศาสดาองค์เดียวกัน

ตอบ: ศาสนาหिनยาน กับมหา-
ยานนั้น แตกต่างกันที่ มีความเข้าใจยังไม่
พอ หรือยังไม่ถึงรอบอันแท้จริงเท่ากัน
พุทธศาสนาของพระผู้มีพระภาคอรหัตต์-
สัมมาสัมพุทธโคดมเจ้าของเรา มีจุดจบที่
จุดเดียวเท่านั้น คือรู้จัก “ทุกข์” แท้ ๆ
และรู้แจ้งเหตุของมัน แล้วรู้ทาง หรือ
รู้วิถีที่จะหลุดทุกข์ตนเอง ทุกข์ก็จะดับ
ไม่มีที่เรา ที่มันแยกเป็น ๒ นิกาย หรือ
ยาน ก็เพราะผู้แยกหรือผู้หลงไปเห็นต่าง
ต่างกันนั้นยังไม่รู้ “ทุกข์” แท้ ๆ อันเรียก
ว่า “ทุกข์อริยสังข” ได้ซาบซึ้งพอ เพราะ
“ทุกข์” มันไม่เท่ากันเลยในแต่ละ
บุคคล (อ่าน “พระพุทธพจน์” บทหนึ่งใน

■ ตม-คต-คต เกิดเป็นคนต้องคต
จึงจะเรียกว่า "คน" ไม่ว่า คนชั้น
มหาโจร หรือชนมหาบุรุษ มันก็คต
เทีคตุน "นาเหล้า" เป็นพระเจ้า
แห่งชีวิต ไม่งั้นเป็นคนชั้น "มหา"
เท่ากันไม่ได้

อย่าไปมัวฟังคำสอนของพระเจ้า
พุทธเจ้าอยู่เลย นั่นมันแค่ชั้น "อริยะ"
มันแค่ "ฉลาด" (ไม่โง่) เฉยๆ แต่
ไม่ใช่ชั้น "ยิ่งใหญ่" (ไม่เล็ก) ที่
เราต้องการ เข้าใจ?

ชีวิตพระพรหมมหายาน.....

หน้า ๓ ของหนังสือ "อโศก" เล่มที่แล้วๆ ด้วย) ผู้รู้แล้ว ผู้เข้าใจจริงๆ แล้ว เขาไม่มีหลาย "ยาน" หลายภิกษุอะไรหรอก มันก็เหมือนกันนั่นเองในจุดแห่งที่สุด แต่มันจะไม่เหมือนกันบ้างใน "ความปรุ่ดแต่ง" และความเก่งในการ "หลบให้หลุดจากผลแห่งการปรุ่ดแต่ง" นั้นๆ หรือในหลักการในอุบายวิธี ในทฤษฎี (ความเห็น) ที่จะยึดถือ หมายความว่า ผู้มี "ปัญญา" มากก็จะมีควมเข้าใจใน "ทุกข์" มาก และทำความเข้าใจวาง หรือดับทุกข์ ได้ด้วยปัญญาเก่งกว่าผู้ไม่ค่อยมีปัญญา เรียกว่าเป็นผู้เก่งในทาง "ปัญญาวิมุตติ" ก็จะเป็นผู้หากเพียรมากกว่า หรือเรียกว่ายังขยันอยู่กว่า ส่วนผู้มี "ปัญญาน้อย" ก็จะเสพแต่สุข ไม่พยายาม "ปรุ่ดแต่ง" อะไรแม้แต่ "คิด" (มีโนสังขาร) ก็จะได้แต่หาทาง สงบ หยุด เสพสุขอยู่แต่ตน ไม่พยายามมีภาระใดๆ เพราะ "สังขาร" หรือ "การปรุ่ดแต่ง" ใดๆ มันก็เป็น "ทุกข์" ที่แท้จริง (ทุกข์อริยสังัจ) ผู้มีปัญญาน้อยก็จะมีเขาแต่ทำ "เจโตวิมุตติ" ให้มาก จึงมีจุดแห่งถึงกันไปคนละทาง พวก "ปัญญาวิมุตติ" ก็เห็นคุณของความรู้ (วิชา) หรือปัญญา ก็อยากให้คนอื่นได้รู้บ้าง อันเป็นอุดมคติ อันเดียวกันกับพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรมครูของเรา ดังนั้นพวก

นี้จึงไม่เอาแต่ "หยุด" ทว่าจะพยายาม "ปรุ่ดแต่ง" อุบายวิธี และหาทางประดิษฐ์ภาษาสำนวนมาอธิบายสู่คนฟังเพื่อช่วยคนอื่น ไม่ตั้งใจ "หยุด" ลงงายๆ เรียกว่า มุ่งทำประโยชน์โลกให้มาก พวกนั้นก็ไปทาง "ปัญญาวิมุตติ" นี้ ก็เลยหลงเพลิน แต่ปรุ่ดแต่งจนทำ "เจโตวิมุตติ" ให้แก่ตนไม่ได้ ก็ "หลง" ว่าจุดจบไม่มี จึงเผลอโลดไปไกล เพราะไม่รู้จุดนิพพานแท้ และสุดท้ายจึงมีความเห็นเพริศไปค่อๆ ไม่รู้แม้คำว่า "อรหันต์" คืออะไร พวกนี้จึงกลายมาเป็น "มหายาน" ส่วนพวก "เจโตวิมุตติ" นั้นเป็นพวกไม่เอาธุระกับใคร เห็น "สังขาร" เป็นทุกข์แท้ๆ ด้วย "ญาณทัสนะ" (ปัญญา) ข้างในจิตใจ (เจโต) อันน้อยนิดเดียว และเมื่อรู้แจ้ง เห็นจริงในสังขารเป็นทุกข์แท้ๆ แจ้งในเหตุแห่งทุกข์ (สมุทัย) ได้ชัดว่า "สังขาร" (การปรุ่ดแต่ง) เท่านั้นเป็นทุกข์ และแจ้งในควมดับทุกข์ (นิโรธ) ทั้งรู้ทางทำความดับ (มรรค) ได้ด้วย จึงเข้คดกลัว "สังขาร" แม้ "มีโนสังขาร" คือแค่ "คิด" ก็ไม่เอากปรุ่ดออกมา "วิสังขาร" (พูด) จึงไม่ค่อยอยากทำ และยิ่ง "กายสังขาร" คือการกระโดดโลดเต้นทำนั่นไปนั่นมานั้น จึงไม่เอากทำมากใหญ่ พวกนี้จึงเอาแต่ "นิโรธ" (ดับอยู่ สงบอยู่)

หรือ "นิพพาน" แต่โดยเดียว ทำแต่ประโยชน์ตนเป็นใหญ่ พวกนี้จึงกลายเป็น "หินยาน" หรือที่รู้จักกันดีว่า "เถรวาท" นั่นเอง ระบบเห็นแก่ตัวนี้แหละคือ ระบบที่แพร่หลายอยู่ในเมืองไทย จึงทำให้คนไทยเข้าใจหนักไปในทางระบบเห็นแก่ตัว แต่ แท้จริงพระพุทธเจ้า นั้นเป็น "ครู" ผู้บดขยี้ขึ้นมาแก้ไข "การเห็นแก่ตัว" ที่พวกฤษี คาสส หรือเจ้าลัทธิชตะ ส่วนมากได้หลงเสพ หลงทำแต่สุขให้แก่ตนมีแต่ คับ-คับ-คับ คือทำแต่ "เจโต-วิมุตติ" (นิโรธสมาบัติ) ไม่สร้าง "ปัญญา" เลย ด้วยเหตุนี้หลักการสอน (อนุศาสน์) หรือระบบการเรียน (สิกขา) ของลัทธิแห่งพระพุทธเจ้าของเราจึงระบุไว้เลยว่า สัต สมานิ ปัญญา เถิ่งผลเลิศตรง "ปัญญา" เป็นใหญ่ สัต หรือวินัยคือ อนุศาสน์ (คำสอนหรือสิ่งที่ต้องรู้ก่อนอื่น) แท้ๆ ที่ผู้เริ่มประพฤติจะต้องทำศึกษา (เรียนรู้) ในเบื้องต้นเรียกว่า "ปริยัติ" แล้วค่อยไปตั้งใจประพฤติตามวินัย ตามศีลนั่นให้เคร่งครัดอย่างคั้นเรียกว่า "ปฏิบัติ" อันหมายถึง "สมาธิ" นั่นเอง อันไม่ใช่เอาค่น้ำหลังคาคับจิตลงไปๆ ค้วย อันนี้เป็นขมกลวง ใครปฏิบัติได้ก็ได้รับสุทธจริงๆ

■ เชิญครับ!

ต้องกินให้ได้อย่าง
นี้ จึงจะเรียกว่า "ชั้นสูง"
โก๋ หรือ เจ๊อู๋ นี้อคือ "สัง
คม" เป็นผู้พยายามสร้างค่า
นิยมขึ้นมา

แท้จริง กินยัง ใจก็
ได้ เพียงให้หมาคุุ่สำคัญ
แต่ถ้าเข้าไปปรุงแต่งอวัยวะ
ในกายให้มันครบเท่านั้น
เอง อย่าหลงกินนั้เอง
มันมีชื่อเพราะ "หลง"
เป็นทาสสังคมพอกเขา
แหละ จึง "ทุกข์"

■ "กิน" เพื่อหมา (คือผู้กำลังตะกละ เพราะเพิ่งได้โอกาส) เลยกินจน
บ้างสำรอก บ้างก็ส่งมาแล้วก็กินเข้าไปไม่ไหว เรียกว่า "นักทำลาย".

"ความไม่รู้"

(วิสุทธิ) "จิต" ผู้นั้นก็สูงชั้นจริง เรียกว่า เกิด
เป็น "อริจิต" ผลของมันก็คือเป็น "อภิธรรม" เป็น
"ญาณ" โดยตรงให้แก่คน อันเรียกว่า "ปฏิเว
ธรรม" นี่เป็น **บันปลาย** ของวิชาของพระ
พุทธเจ้า "บันปลาย" นี้เป็น "อภิธรรม" แท้ๆ
เป็นสภาวะธรรม เป็น "ตัวเกิด" จึงอย่าไปหลง
เรียนตัวที่ยังไม่ถึงเวลาเป็นอันขาด การรู้ลำดับ
และทำให้ตรงต้องตามลำดับขั้นนี้ จึงจะถูกทาง
(อริยมรรค) ที่แท้ๆ ในแนวพุทธศาสนาจริงๆ จึง
จะเป็น **ปฏิบัติ** ที่ถูกต้องตามข้อที่ว่า **"สะดวก
และเร็ว"** พระพุทธเจ้ากำชับกันว่า พระสาวก
ของพระองค์ยังนัก ในการไปเผยแผ่สั่งสอนปวง
ชนโดยสังเขปว่า **"ต้องแสดงธรรมให้งามให้
ดีทั้งเบื้องต้น ใจกลาง บันปลาย"** ไม่
เช่นนั้นจะเลอะเลือนและหลงทางเอาง่ายๆ ซึ่งก็
ได้หลงทางกันมากยิ่งแล้ว ในทุกวันนี้

ถาม: ๒. การนับถือ ศาสนาพุทธ ทำให้
คนเห็นแก่ตัวหรือไม่?

ตอบ: การนับถือศาสนาพุทธนั้นตอบโดย
ความแท้จริงอย่างเข้าใจก็ตอบได้ว่า พระพุทธ
องค์ทรงสอนให้ "คนเห็นแก่ตัว" นั้นถูกแล้ว!
แต่... "วิชา" ความรู้ที่ "พุทธศาสนิกชน" จะได้

เป็นบำเหน็จรางวัล เมื่อทำตนให้เห็นแก่ตัวจน
ได้สำเร็จแล้วก็คือ "การไม่เห็นแก่ตัวเลยแม้แต
่น้อยนิดหนึ่ง" มันจึงเป็น "คนเห็นแก่ตัว" ที่
ประโยชน์แก่โลกอย่างยิ่งที่สุด และจริงแท้ที่สุดยิ่ง
กว่าผู้เรียนรู้จบใน "วิชา" ปรินิพพานใด ๆ ในโลก
เพราะเมื่อผู้ใด "จบ" วิชาพุทธศาสนาแล้วจะต้อง
"เป็นประโยชน์ท่าน คือพึ่งเอา "วิชา" ความรู้
ที่ตนได้รับเป็นบำเหน็จรางวัลนั้น ออกมาเผยแพร่
อธิบายกระจายแผ่เป็น "ธรรมทาน" ให้แก่บุคคล
อื่นที่ยังไม่รู้ ไม่ได้คือไป เรียกว่าผู้จบวิชาพุทธ
ศาสนาคือ "ครู" แท้ๆ "ครู" จริงๆ ไม่ใช่คนอื่น
(ถ้าเป็นพระพุทธรูปก็เรียกว่าเป็น "ครูของโลก")
ถ้าใครเห็นเข้าใจว่า ผู้จบ "วิชาพุทธธรรม" แล้วก็
เข้าป่า หรือหลบหลีกหนีหน้าคนไม่ "เป็นประโยชน์
ท่าน" ได้แต่ "ประโยชน์ตน" แล้วก็เอาแต่ "เขียด
เขียนท่าน" ยังชีวิตอยู่คือ บินขาดบินนั้นแหละ
คือ ยังเป็นลัทธิอื่นพุทธศาสนาอยู่ จงคิดให้ถี่
ถ้าใครเห็นเช่นนั้นเป็นแบบอย่าง หรือเป็นทางที่ถูก
ก็ขึ้น "สัพพัตถปริมาส" แล้วแต่เบื้องต้นที่เดียว

ความเข้าใจผิดในเรื่องนี้มาก ประเด็น
"เขียดเขียนท่าน" ที่กล่าวแล้วจะยังไม่ขอขยาย
ความ แต่จะขอขยายความในประเด็นที่ **"พุทธ
ถูกกล่าวหาว่า "เห็นแก่ตัว"** แท้จริงคำว่า "เห็น
แก่ตัว" ของพุทธนั้นหมายถึงว่า ให้รีบเรียน
รีบรู้ รีบจบ รีบคว้าเอา สิ่งที่จะต้องคว้าเอา
คืออะไร? ก็คือ "การปล่อยวาง" "การไม่เอา
อะไร" เรียกว่าเป็นผู้จบ เป็นผู้หมด อย่าไปเพลิน
หลงก่อสร้างอะไรอยู่ อย่าไปหลงในฤทธิ์เดช
หรือหลงจารีตพิธี หลงสวด หลงท่องเอาแต่ภาษา
และแม้ลาภทางวัตถุต่างๆ ก็อย่าไปมัวมม ลาภ

ทางนามธรรมอันมียศ ชั้นตำแหน่ง แม้ที่สุดสรร
เสริญก็อย่าไปมัวหลงเนืองเนืองดลองแล้วดลองอีกอยู่
ให้รีบจบธรรมนี้เด็ดขาดทุกขั้น เกี่ยวเกาะนั้นให้
ได้จริงๆ และเร็วๆ อย่าเน้นเข้าเป็นอันขาด
ก็เท่านั้นเอง เมื่อท่านผู้ใด "ปล่อยวาง" ได้แล้ว
ไม่เอาอะไรอีกแล้ว ท่านก็กลายเป็น "เนื่อนาบุญ"
ของโลกอย่างแท้จริง เป็นผู้ยังโลกให้ถึงประ
โยชน์แก่คนสาร อย่างไม่มีอะไร จะแท้จริงได้ เขียม
เท่า เช่นเดียวกับกับ "คน" ทั้งหลายในโลก "ต้อง
การได้วิชาความรู้" ให้แก่คน อันเป็นวิชาทาง
โลก ทุกคนศึกษาวิชาเร่งรีบเรียนเอาๆๆ แถม
จะต้องเอา "วิชา" ให้ได้มากๆ (ถึงปริญญาเอก
ยิ่งดี) ให้ได้คะแนนสูงๆ ด้วย ทั้งๆ ที่ "วิชา"
ซึ่งทุกคนเรียนนั้นเป็น "ไตรเจตนาวิชา" ทั้งสิ้น แต่
ก็ไม่เห็นว่า "คน" จะลงโทษว่า "คน" ผู้โลกใน
"วิชาไตรเจตนา" ทั้งหลายนั้น "เห็นแก่ตัว" แท้
ที่จริงนั้นแหละคือ "คน" เหล่านี้เห็นแก่ตัวอย่าง
แท้ๆจริงๆ เมื่อได้ "วิชา" พวกนี้มาแล้ว
"คน" ก็นำวิชานั้นๆ มาหากิน นำมากอบโกย
ให้ได้มาซึ่ง ลาภ ยศ สรรเสริญสุข "โลก" ใน
"วิชา" ยังไม่พอ ได้ "วิชา" แล้วก็นำวิชามา
"โลก" ในลาภ ยศ สรรเสริญสุขเสียอีก **เห็น
แก่ตัวขนาดไหน? ก็ลองคิด!**

ส่วน "วิชา" ของพระพุทธเจ้าท่านนี้ เป็น
"วิชา" แห่งการเลิก ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข เลิก
เอา เลิกสร้าง (โดยเฉพาะทางวัตถุ ใดๆทั้งสิ้น)
เลิกโลกอย่างแท้จริง เป็นผู้ไม่เอาอะไร ไม่อยาก
ได้ ไม่อยากมี ไม่อยากเป็นอะไร เมื่อเรียนจบ
จริงๆ ก็เป็น "ผู้ให้" อย่างแท้จริงแน่นอนตลอด
กาล (ไม่ใช่ได้แล้วหันเข้าป่าไปดื้อ หรือ

■ “กิน” จนไม่อยากจะกิน เลยเอามาทำอะไรเล่น (คือหาทางทำมัน เป็น พิธี ขึ้นมาจนได้ และเสแสร้ง ฟูฟ่องเป็นพิธีขึ้นสูงด้วย เพราะ ‘คนมักจะกิน’ ทำ) เรียกว่า “นักสร้าง” (แต่แท้จริง ก็คือ นักทำลาย เศรษฐกิจนำคุณเองเก็บเอา “น้ำ” ในแก้วที่เหือดจาก งาน เหล่านี้ แต่จะ ครองไป รวมค้ำค้ำวณดูสิจะรู้จนผู้ ไม่เคียดคาจะคนจะตกใจ)

เขียนเรื่องพระอภิธรรม...๑๑๑

ได้แล้วก็เจียบงคอยู่คนเดียว ไม่ได้แต่อะไรให้แก (ใคร) และสิ่งที่ “คนผู้บวชาพุทธศาสนา” นี้จะ ให้แก่โลกได้ก็ ไม่มีนอกแล้วในตน นอกจาก “ธรรมสมบัติ” เท่านั้น ที่ท่านมีจะพึง ให้แก่คน ได้ และเป็น “อริยสมบัติ” แท้ๆจริงๆ ยิ่งกว่า ‘สมบัติอะไรเอาด้วย พระพุทธเจ้าก็ทรงสรรเสริญ “การให้ธรรม” (ธรรมทาน) นี้แหละคือการให้ ที่สูงสุด ชนะการให้ทั้งปวงในโลก ส่วน “พระ” ผู้ให้ “ธรรมทาน” ที่แท้ๆ นี้จะรับผลจากโลกบ้าง ก็แค่ขี้จี้ ๔ แต่เพียงพอด (ซึ่งน้อยมาก) แก่ตน จริงเท่านั้น ก็ลองคิดดูสิว่า ใคร? “เห็นแก่ตัว” กันแน่ “คน” ในโลก หรือ “คน” ในธรรม โดย เฉพาะตามแบบอย่างศาสนาพุทธแท้ๆ ที่ไม่คิด ไม่เพี้ยน ไม่บกพร่อง แค่อำใครไป “หลง” เข้าใจ อยู่ว่า ผู้บรรลุธรรมแล้ว จะออกบ่า จะหลักเจ้าน ไม่พูด ไม่จากับใคร นั่นคือผู้ “เห็นแก่ตัว” ข้อ กล่าวหาหนนมีส่วนถูก! ส่วน “ศาสนาพุทธ” ที่แท้ จริงจะไม่ใช่ออย่างกล่าวหาเด็ดขาด ขอให้คิดให้ ดีๆ แต่ก็ไม่ใช่พระหลงลาภ หลงก่อสร้าง หลงจารีตพิธี หลงห้อง หลงสวด หลงยศ สรร เสริญอยู่ จนไม่รู้ “กิจ” ของความเป็นพระ แล้วเลย “หลง” เรือนปริยติเลยเถิดไปเห็นเอาว่า

ปริยติ คือจารีต คือพิธีเท่านั้น และยิ่งเลยเถิดไป หลงเรียนเอาภาษา “พระอภิธรรม” แล้วก็หลงว่า “ตนรู้” จึงได้นำมา สอนคนเป็นการรอด “อุตริมณษยธรรม” เต็มบ้านเต็มเมือง อยู่ อย่างทุกวันนี้ ศาสนาจึงเสื่อมเพราะคนพวกนี้มัน ตรงตามคำทำนาย อนาคตแห่ง ความ เสื่อม ของ— ศาสนา ตามพระพุทธพจน์เพะๆเลย ผู้ที่จะเป็น “พระ” แท้จะต้องมี “ธรรมแท้” จึงจะเป็น “ธรรม ทาน” แท้ๆ เปรียบทางโลกก็เช่นต้องทำคนให้ เป็นคน “มีทรัพย์สิน” เป็นเศรษฐีจริงๆเสียก่อนจึง จะ “ทำทาน” ได้อย่างแท้จริง และไม่เป็นที่ขี้ แต่พระเคียนมี “ธรรม” (ปฏิเวธ)น้อย ทว่าอวด โชว์แจกจ่าย “ธรรม” มากกว่าที่ตนมีแท้จริงแจก กันถึง นิพพานธรรม และวิมุติธรรมเอาที่เดียว ทั้งๆที่ตนเองก็ยัง ไม่แจ้งนิพพาน ไม่บรรลุวิมุติ ทั้งๆที่เรื่องของ “ฉานจิต” หรือ “ฉานวิสัย” ก็ ตาม เรื่อง “กรรมวิบาก” ก็ตาม พระพุทธเจ้าคริสต์ ว่า เป็น “อจินไตย” คืออย่าฟังเอามาพูดกัน มัน เป็นตัว “เกิด” จะรู้ได้จริง เมื่อผู้นั้นมี “จิต” ตัว นั้นๆ เกิดในตนแท้ๆเท่านั้น แค่นี้แก่กันออกๆ หงั้นเลยละเมิดคำคริสต์ของพระพุทธองค์ นำ มันมาแตกเสียเป็น ๑๒๑ ดวงบ้าง จิตดวงไหน

ไปเกิด จิตดวงไหนตาย จิตดวงไหนตกนรก—ชั้น สวรรค์บ้าง รากบัวรั้งทั้งกรรม ทั้งวิบากเลย ผิดหรือถูกอย่างไร แค่นี้? คิดๆกันดู
ถาม: ๓ คำว่าปรัชญา กับจิตวิทยาทาง ธรรมต่างกันอย่างไร? และมีความหมายอย่างไร?
ตอบ: คำว่า “ปรัชญา” คือ “ปัญญา” ขั้นสูงสุดแค่ “จินตตามปัญญา” นั้นหนึ่ง และ เป็นเรื่องของ การผกผันในทางวาที่ หรือ ภาษาพูด ภาษาเขียนอันมีหลักการสูงส่งน่าฟังและคิดยิ่ง แต่ ผลของหลักปรัชญานั้นๆ ไม่จำเป็นต้องมีแสดง นั้นอีกหนึ่ง เรียกว่า “ปรัชญา” อันที่จริง ปัญญา หรือ ปรัชญา มันก็ความหมายเดียวกัน เป็นแต่ คำหนึ่งเป็นภาษาบาลี อีกคำหนึ่งเป็นภาษาสัน สกฤตเท่านั้นเอง ทว่าในความหมายแบบไทยๆ เราเข้าใจเอาดังที่อธิบายมาแล้วนั้น ถ้าเอาให้ จริงๆให้ตรงตาม “ธรรม” แล้ว “ปรัชญา” ก็คือ “ปัญญา” อันแบ่งออกเป็น
๑. สุตมปัญญา
๒. จินตตามปัญญา
๓. กาวนามปัญญา
มีรอบ มีชั้นอยู่ตามขั้นของห้วงอันนั้นๆ ส่วนคำว่า “จิตวิทยา” เป็นภาษาใหม่ที่ตั้ง ขึ้นในยุคใกล้ๆนี้ หมายถึงความว่า ความรู้

● “กิน” อย่าง
อนัตตา (คือมันบ่ม
แนตอกนาย)หมูน
ไปหมูนมา ได้ตาม
แรงเขาหลอกหรือ
ตามความงี่ที่ไป
หลงยึดถือเรียกว่า
“นิกกณะจ”

● “กิน” ธรรมดา ธรรมดา
ถ้าตำรวจ ๒ คนเข้า
ใจการ “กิน” ทั่วๆ (กิน
เพียงให้ร่างกายคงอยู่)เช่น
นี้ได้ แม้จะก้าวหน้าใน
งานเป็นใหญ่เป็นโตหรือ
ว่ารวยอย่างไร เขาก็จะ
“กิน” ธรรมดา ธรรมดา
อย่างนี้ เรียกว่า “นิก-
ปราชญ์” (ผู้ฉลาดแท้)

“ความไม่รู้”

เกี่ยวกับเรื่องของจิต ซึ่งแท้จริง “ปัญญา” มันก็จิต
“ปรัชญา” มันก็จิต แต่ “จิตวิทยา” นั้นเรียนจิตที่
ปรุงแต่งอยู่อย่างผิวเผิน เป็นวิชาทางโลก ค้นหา
สาเหตุสมุทัยของจิต ที่มันปรุงแต่งออกมาเหมือน
กัน ทว่ายังไม่ลึกซึ้งและแท้จริง ได้เทียมเท่า
ปัญญาใน พุทธศาสนา ผู้รู้จิตวิทยาก็เรียกว่า
คนฉลาด ผู้กึ่งปรัชญาก็เรียกว่า คนฉลาด แต่ยังไม่
เป็นตำแหน่ง “ฉลาดแท้” ที่พระพุทธองค์
ทรงตั้งไว้ว่า “อริยบุคคล” ผู้จะฉลาดแท้จนได้
นามว่า “อริยบุคคล” จริงๆ นั่นคือ ผู้รู้ถูก “จุด”
ถูก “ทาง” จริงๆ ซึ่งไม่จำเป็น ต้องรู้มาก เรียน
มากด้วย รู้ว่า “ทุกข์” คืออะไร เห็นแจ้งในบาป
บุญชาติ เป็นผู้กลัวบาปชั่วปัญญา และ เป็นผู้
บำเพ็ญตนเพื่อสละอกจิตให้บริสุทธิ์ ต้อง
ใส่โดยไม่เสื่อมคลาย เพื่อช่วยตน และ
โลกให้ “สันติสุข” อย่างแท้จริงทั้งทางตรง
และทางอ้อม

ถาม: พระพุทธองค์สอนว่า อิตตา หิ อิตต
โน นาโถ (ตนและเป็นที่พึ่งของตน) ในที่นี้ ขอให้
ท่านอธิบาย การ พึ่ง ตนเองหมายถึงพึ่งอะไร?

ตอบ: ตนเป็นที่พึ่ง ของตน ในความ

หมายของพระพุทธองค์นั้น “พึ่ง” คำนี้ไม่ใช่พึ่ง
เพียงแคบๆ มัน “พึ่ง” จริงๆ พึ่งไปจนถึงที่สุด
แห่งการ ดับขันธปรีณิพพาน ถ้าจะให้เป็นสุขแท้
และเป็นคนดีแท้ๆ คนจะต้องพึ่งตนเอง ไม่เบียด
เบียนผู้อื่น ไม่เบียดเบียนโลก แต่จะเป็นผู้เป็น
ประโยชน์แก่โลก แก่ผู้อื่นเอาด้วย การพึ่งทาง
วัตถุ และทางกายเรา พึ่งกันภายนอกได้ ช่วย
เหลือเผื่อแผ่กันได้ แต่พึ่งทางใจนั้น ต้องตนเป็น
ที่พึ่งของตนเท่านั้น ดังนั้น ทั้งโดยทางอ้อม คือ
แม้ทางวัตถุ และทางกาย พระพุทธองค์ก็ทรง
สอนให้คนแต่ละคนพึ่งตนเอง อย่างพึ่ง “วัตถุ” ให้
มันมาก หรือแม้คนด้วยกันก็ต้องพึ่งให้น้อยที่สุด
และยังเรื่องทาง “จิต” แล้วคนเราทุกคนต้องพึ่ง
ตนเองโดยตรงแท้จริง (คือฝึกหัดประพฤติให้
เกิดในตน) จะพึ่งใครอื่นนั้นไม่ได้เลย

ถาม: คนเราถูกกลังใส่ร้าย เราจะแก้
ด้วยหลักธรรมข้อใด?

ตอบ: คนเราถูกกลังใส่ร้าย เราก็นึกถึง
ธรรมข้อ “สังจธรรม” หนะซี! อะไรๆ ก็ให้
นักพิจารณาถึงความแท้จริงทั้งนั้นแหละ ก็เมื่อ
เรารู้อยู่แล้วว่า เราถูกกลังใส่ร้าย เราเป็นคนถูก
เป็นคนบริสุทธิ์ จะไปเคียดแค้นทำไม? เราที่อยู่
เฉยๆ นั้นแหละเป็นการแก้ที่ถูกจุดที่สุด เราไม่
ได้ไปทำชั่วอะไร จะต้องไปกลักรวงอันใดกัน?
การใส่ร้ายผู้อื่นเป็นบาป ก็ปล่อยให้เขาทำบาป
ไป เราอย่าไปทำ บาปใส่ตนเองโดยไปเจ็บในใจ
ตน หรือไปทำหัวใจให้มัน “โกรธ” เขา หรือยัง
ไป “ผูกพยาบาท” ด้วยแล้ว ยิ่งไม่ทำอย่างนี้
เป็นความชั่ว เป็นกิเลสบาป จงทำใจให้บริสุทธิ์

วางเฉย รู้รู้แต่เพียงว่า กรรมอันนั้นเขา(ผู้กลัง)
เป็นคนก่อ

ถาม: การ จะขอ บวช เพื่อ ตามรอย พระ
พุทธองค์ ในบั้นปลายชีวิตจะดีหรือไม่?

ตอบ: จะขอ บวช เพื่อ ตามรอย พระพุทธ
องค์ ในบั้นปลายชีวิตนั้น ตอบว่า “ไม่ดี” เป็น
การคิดผิด ถ้าจะตามรอยพระพุทธองค์ ก็รีบๆ
ประพฤติตนให้จนออกบวชได้เถิด ยิ่งบวชได้ก่อน
อายุ ๒๙ ยิ่งเก่งกว่าพระพุทธองค์เสียอีก และพระ
พุทธเจ้าทรงตรัสไว้มาก ว่า บวชเมื่อแก่นั้นไม่ดี
เหมือนคนรั้มากเขาเปรียบคนทั้งหลาย แต่มจะ
สำเร็จได้ด้วยยากยิ่ง แต่สำหรับรายที่จัดลงเสียถึง
“ธรรม” เอาคอนแก่นั้นเป็นเรื่องของ สัจจาวรมิ
ของเฉพาะคน อันมันมีรายชั่งย้อมแต่ๆ ที่ว่า
ไม่คืนเฉพาะคนธรรมดาๆ

ถ้ามีความข้องใจ หรือยังสงสัย
ใคร “รู้” สิ่งใด เรื่องใดบ้าง
โปรดเขียนถามมาได้ คอลัมน์
เปิดโอกาสเพื่อ ตอบ-ถาม
“อโศก” คือนามผู้ตอบ
ห้องภาพสุวรรณ
๑-๓ สี่แยกบางขุนพรหม ก.ท. ๒
คือที่อยู่ ที่จะทำหน้าที่จนถึง

ต่างกำลังยิ้มสู้ กับ- พ.อ.ฮลา ฮาล ว.ม.ค. ต่างประเทศพม่าจัดงานเลี้ยงรับรอง พล.ต.ต. สว่าง กิตติขจร ว.ม.ช. การต่างประเทศของไทยที่บ้านรับรองของกระทรวงการต่างประเทศพม่า ในขณะที่พม่าเดินสะโพงอย่างต่ำเข้ "น้องหมา" ก็เกาะเสือนอกเขยอขย่มสขามอย่างไม่มีข้อห่อเหมือนกัน

■ นั่นซี! ทำไม ๆๆ ไทยจึงเป็นฝรั่งไปทั้งกายทั้งใจ ทำไม ๆๆ ไทยจึงไม่มี "อิสระ" ไม่มี "เสรี" หรือไม่เป็นตัวของตัวเอง

ทำไม ๆๆ และทำไม "ไทย" จึงไม่รู้ว่ "ไทย" คือใคร ๆ อยู่ที่ไหน ๆ วัฒนธรรมประเพณี คืออะไร ๆ ควรยึดไว้หรือควรเปลี่ยนไปได้อย่างไร ๆ หรือ ๆ ทำไม ๆ จึงไม่มีความ "ไทย" แม้แต่เพียงคำกรัแต่งกาย.

● พระอชิตเถระเจ้า ●

ถ้าจะมีใครมาตั้งคำถามท่านว่า ท่านศึกษาพุทธศาสนาทำไม? ท่านพอจะตอบเขาได้ไหม? หากเราจะนึกถึงเหตุผลความเป็นมาของการ "นับถือ" ศาสนาของมนุษย์แล้ว เราจะมองเห็นได้อย่างชัดเจน ว่าเป็น เพราะมนุษย์มีความ "กลัว" นั้เอง เมื่อเกิดความกลัวก็พยายามหาหนทาง หาหลักที่พึ่งสำหรับหลบหลีกความกลัวอันนั้น จะเป็ความกลัวด้วยเหตุใดก็ตาม สัญชาติญาณของสัตว์ย่อมกลัวภัยเป็นเบื้องต้น อันเป็นความรู้สึก ธรรมดาที่เกิดขึ้นคู่กับความรูสึกว่า "ตัวเรา" เมื่อเกิด "ตัวเรา" ขึ้นมา ความกลัวก็พอกเป็นเงาของ "ตัวเรา" นั้น อย่างน้อยก็กลัวความหิว ความลำบากและอื่น ๆ อีกนานับประการ เมื่อมสังก่อกขนวน เช่นนี้ มนุษย์ก็ขวน ขวายหาพืชตเห่นยวเพื่อฝ่าก "ตัว" ต่อสิ่งต่าง ๆ ตามความเชื่อของตน ด้วย คิดว่าสิ่งเหล่านั้นอาจเป็นหลักค้ำประกันความปลอดภัยของตนเองได้ นับ ตั้งแต่ความเชื่อถือนี้นั้นเข้าไป เช่น ต้นไม้ บ่าเขา และสิ่งที่ไม่มีตัว ตน ๆ ลู่งขนไปจนกระทั่งเป็น "ศาสนา" ลัทธิต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการค้นพบของบรรดาผู้มีปัญญาทั้งหลายค้อย ๆ วิวัฒนาการมาเป็นเจ้าลัทธิ และบรรดา "ศาสดา" นั้น ๆ จนกระทั่งสูงสุดได้บังเกิดผู้รู้แจ้งแท้จริงถึง สรรพสิ่ง รู้จักโลก รู้จักทุกสิ่งทุกอย่าง รวมทั้งกำเนิด การดับของสิ่ง เหล่านั้นเองแท้ โดย **ความสำคัญที่สุดคือการเป็นผู้ค้นพบซึ่งความดับ ของสิ่งทั้งหมด** รวมทั้งตัวของผู้ที่กลัว และความกลัวของมนุษย์นั้นอันได้ นามจากโลกว่า "พระอนุตรตรัสมีมาสัมพุทธเจ้า"

ภายหลังจากที่ "คน" หรือสัตว์โลกหลายชั่วอายุตั้งแต่คักคำบรรพ์

มาพากันค้นคว้า คลำหาแนวทางมาเป็น เวลาหลายกัปีหลายกัลปี เกินกว่าจะคณา นับได้ และท่านผู้ชนแห่ละที่เป็ผู้ข้แจ่ง แส่ดงถึงความจริงออกมาตีแผ่ให้ "สัตว์โลก" ผู้มีปัญญาได้รู้ได้เข้าใจ และนำไป ปฏิบัติเพื่อดับ ความยุ่งยาก ทั่มวลประสบ สุขอย่างแท้จริง ศาสนาของท่านได้กล่าว ถึง "สัจธรรม" ที่มั่นคงสืบมาจนถึงกาล ปัจจุบันในนามที่ "สัตว์โลก" รู้จักกันว่า "พุทธศาสนา" และ "สัตว์โลก" คนใด สามารถมองเห็นความจริงนั้นได้ ผู้ชนยอม ได้ประโยชน์เกอกูลอย่างที่สุด ถึงแม้องค์ ศาสดาผู้ ได้เป็ผู้นำสัจธรรมนั้นมาแจ่ง แส่ดงจะถึงแก่ "ปรินิพพาน" ไปแล้วเป็น เวลาสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้วก็ตาม สัจ ธรรมอันนั้นก็ยังคงอยู่คู่ "โลก" ยังมี ศาสนาทยาท สืบสาย ต่อกันมาในลักษณะ ของ "พุทธบริษัท ๔" อันได้ชื่อว่า ผู้นับถือ พุทธศาสนา มีทั้งการสอน การเรียนรู้ถึง หลัก "ธรรม" ที่องค์ศาสดาได้ตรัสสอนไว้ ในรูปของ "หลักวิชา" โดยอาศัยจากคำ นานบ้าง การเล่าสู่กันฟังและจนกระทั่ง

ศาสนาสืบค้น

๑๑๑ “อโธ”

ที่สุด บทวินัยบัญญัติที่เป็นคำสั่งสอนแท้ๆ ขององค์ศาสดาที่จารึกไว้เป็น “คำภีร์” อันเรียกว่า “ไตรปิฎก” คือพระวินัยพระสูตร และพระอภิธรรม ศาสนิกผู้ใดสนใจใคร่ค้นคว้าก็มี โอกาสได้ โดยไม่ลำบากนัก ยิ่งในปัจจุบันนี้มีทั้งตำรา นิตยสาร บรรดาคณาจารย์ อาจารย์ ฯลฯ ทั้งหลายได้นำ ออกมาสอนออกมาแสดงกันแพร่หลาย กลายเป็นวิชาของ “โลก” ไป แขนงหนึ่ง จนทำให้ผู้ศึกษาลืมถามตัวเองไปว่า เราศึกษาทำไม?

ที่จริงการศึกษาเรื่อง “ศาสนา” โดยเฉพาะ “พุทธศาสนา” ไม่ใช่เป็นการศึกษารวมตาอย่างที่เราเข้าใจกัน แม้คำว่า “ศึกษา” เพียง คำแรกที่ใช้ก็มีไข่มุกความหมายตื้นๆ ง่าย ๆ ว่าเปิดตำราออกอ่าน ป่าวๆ แล้วสอบได้ชั้นได้ตำแหน่งก็ผิดเสียแล้ว แต่คำว่า “ศึกษา” ของ พุทธศาสน์นั้นหมายถึง “การปฏิบัติ” การลงมือ “การ ทำ” จริงๆ กับตัวเอง ยกตัวอย่างเช่น ถ้าคำว่า “กิน” ซึ่งเป็นคำ ศัพท์ภาษาคำหนึ่งอันซึ่งบ่งลักษณะอาการ ของกายกรรมชนิดหนึ่ง ถ้า เป็นนักศึกษารวมตาถึงกภาพได้ว่า อ้อ! ลักษณะอย่างนั้นๆ คนเรียกว่า “กิน” แต่ถ้าจะเข้าใจให้ถึงเนื้อแท้แล้ว “กิน” นั้นต้องแสดงอาการเอาสิ่ง ใดสิ่งหนึ่งบรรจุเข้าไปในปากเป็น “สภาวะ” แสดงอย่างแท้จริง ให้มีสภาวะ กินเกิดขึ้นกับตัวเองจริง เราจึงจะได้ชื่อว่า “กิน” ในตัวเรา นี่แหละ คือความเป็นสิ่งใกล้ที่เห็นได้ยากของ “คน” เป็นสิ่งที่อยู่กับเนื้อ กับตัวที่คนมองข้ามไปด้วยความไม่เข้าใจก็ตาม ด้วยความไม่ยินยอมรับก็ ตาม แต่ความจริงก็ต้องเป็นความจริงอยู่นั่นเอง

ฉะนั้นคงเป็นการไม่ผิดที่จะตั้งคำถามว่า “ท่านศึกษาพุทธ- ศาสนาทำไม?” ได้เล่าโยงไปถึงสาเหตุของการเกิด “ศาสนา” และการ ที่คนยอมรับนับถือมาแล้วว่าเนื่องจากคนต้องการหนี “ความกลัว” นั่นเอง เมื่อมีความกลัวก็ต้องการ “หลุดพ้น” จากความกลัวอันนั้น ตั้งแต่นั้นเข้า

โดย....

“อโธก”

มากคือต้องการ “พ้น” นั่นเอง และพุทธ- ศาสนิกชนก็คงไม่ปฏิเสธว่าที่ค้นคว้า ขวน ขวยเขี้ยววิตเขี้ยวอยู่ทุกวันนี้เพื่อ ต้องการ ความ “หลุดพ้น” หลุดพ้นจากอะไร? หลุด พ้นจากความชั่วที่มนุษย์เรียกว่า กิเลส ตัณหาอันได้แก่ โลก (อยากได้—มี—เป็น) โทสะ (ขัดใจไม่สมอยาก) และ โมหะ (หลงผิด) นั่นเอง แต่ถึง “คน” จะรู้ ถึงเพียง ๕๕๕ นั่นก็ยังไม่พอคนนั้นก็ จะจับ ตัวเจ้า กิเลส ตัณหาอันได้ เพราะมันเป็นสิ่งใกล้ เกินไปอย่างที่เราผ่านมาแล้ว ข้อพิสดารจะ เห็น ได้จากแม่บุคคลบางคนเขี้ยวตัว เขี้ยว ถือสือโดยในลักษณะ จากสถานที่เช่นว่าน ใครๆ ก็คิดว่า เป็นสถานที่บริสุทธิ์ เป็น สถานที่ที่ที่สุดแล้ว บินสูงส่งสูงส่งเข้าไป ใ้ เกยวข้องจะต้องสะอาดหมดจด ให้เหมาะ สมกับสถานที่นั้นๆ แต่กลับเป็นผู้มาแสดง อาการ กิริยาที่สื่อถึงความขัดแย้งกับสิ่ง แวดล้อมเหล่านั้นอย่างลึกลับ กล่าวเช่นนี้ ก็คงเข้าใจกันได้ อันนั้นน่าจะนำเอามาคิด พิจารณากันว่ามันเป็นอะไร? มีอะไรพอ จะแก้ไขได้ก็น่าจะเอามา ปรับปรุง เพิ่ม เต็มเพื่อความถูกต้องเป็นที่สุด เรามานับ ถือ ศึกษาพุทธศาสนาเพื่อ “ความหลุดพ้น” กัน ก็ทำไมเรายอมให้มันหวังมารัดมาตรึง เราอีกเล่า แล้วเมื่อไหร่เราถึงจะหลุดพ้น กันเสียที ความเป็น “คน” เป็นสิ่งที่เรา ควรนำมาคิดว่า มันคืออะไร? และนำ สักเกตขึ้นไปที่ก็คือ “คนหลุดพ้น” แล้ว ช่างกิเลส ตัณหา อุปาทานพุทธศาสนาไม่ เรียกผู้คนที่ว่า “คน” อีกแล้ว แต่ผู้คนที่ จะได้นามใหม่ว่า “อริยบุคคล” หรือ “อริยะ” ทำไมจึงเป็นอย่างนั้น! เราลองมาฟังเรื่อง รวบรวมประวัติของ “คน” ผู้หนึ่งโนอติคตูลิ

อริยะ

...“๑๑๑”

ว่า ทำไมท่านจึงเปลี่ยนจาก “คน” เป็น “อริยะ” ได้โดยวิธีใด

“อริยะ” เกิดในสกุลพราหมณ์ ณ กรุงสวตตี ประเทศอินเดีย สมัยพุทธกาล ขณะยังเยาว์วัยเขาเรียกกันว่า อชิตมาณพ เป็นประเพณีของชาวอินเดียสมัยนั้นที่นิยมส่งบุตรหลาน เข้าไปศึกษาหาความรู้ศิลปะวิทยาจากปุโรหิตพราหมณ์ ผู้มีอายุและวิทยาการต่าง ๆ เมื่ออายุพอสมควรแก่การศึกษาแล้ว ตั้งนเมื่ออชิตมาณพเจริญวัยขึ้น พราหมณ์ผู้เป็นบิดา จึงนำบุตรชายเข้าฝากตัวเป็นศิษย์ของพราหมณ์พาวรี ซึ่งเป็นปุโรหิตของพระเจ้าปัสเสนทิโกศลจนกระทั่งพราหมณ์พาวรี ผู้เป็นอาจารย์เกิดความเบื่อหน่ายในตำแหน่งปุโรหิตซึ่งต้องรับผิดชอบ รุนววยทางโลกมากมาย

■ การ “พัฒนา” นั้นดี ถ้า “พัฒนา” ถูกต้อง แต่หาก “พัฒนา” โดยหลงใหลให้ช่วยกันคุณ ๕ อันมีสวयัม รสอรอยัน เสียงเพราะขัน กลั่นหอมขัน สัมผัสซาบซ่านนึ่งอิงใจมาขัน และพัฒนาโดยหลงใหลเป็น ความมากม (ฉาก) ความโอ้อ่า (ยศ) ความคง (สรรเสริญ) ละก็! เป็นการ “พัฒนา” ที่เป็นไปเพื่อการแก่งแย่ง เพื่อการเบียดเบียน เพื่อโลภะ เพราะใครๆ ก็ “หลง” อยากได้ สิ่งพัฒนาขึ้นแล้วคืบเข้า สว่างค่านิยมจนหลงกันเป็นรสนิยม สุกท้อก็เป็นที่อุปาทานที่ผิดๆ หลอกเพิ่มเรื่อยไป แล้ว “ทุกข์” ก็จะต้องตามมาอย่างช่วยไม่ได้เลย จึงให้สงสัยอยู่ว่า “พระ” คือผู้จะ “พ้นทุกข์” แต่ทำไมเห็น “พัฒนา” พิธีการเพื่อ ฉาก-ยศ-สรรเสริญ กันไม่พักไม่หยุดกันเลยมอน!

ก็ทูลลาพระเจ้าปัสเสนทิโกศล ออกจากราชการ เป็นขณิลประพฤติพรตตามลัทธิของพราหมณ์ในสมัยนั้น ไปตั้งอาศรมอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำโคธาวารี พรมแดนแห่งเมืองอัสสะกะ และอาทิกะต่อกัน อชิตมาณพ ผู้เป็นศิษย์พร้อมด้วย มาณพอื่น ๆ ก็ได้ ออกบวชติดตามไปด้วย ครั้นต่อมาพราหมณ์พาวรีได้ทราบข่าวว่า “พระ—สิทธัตถราชกุมาร” ผู้เป็นราชโอรสของสัถยราชเสด็จออกบรรพชา ปฏิญญาพระองค์เป็นผู้คร่ำครึเองโดยชอบ แสดงธรรมสั่งสอนแก่ชุมชน จนมีผู้เลื่อมใสศรัทธา-ยอมตนเป็นสาวกปฏิบัติตามคำสั่งสอนเป็นอันมากก็คิดสงสัยอยากจะสืบสวน ให้ได้ความจริง จึงเรียกอชิตมาณพพร้อมด้วยเพื่อน ๆ อีก ๑๕ คนมาพบแล้วผูกข้อข้อมือให้คนละหวมัด ให้แต่ละคนนำปัญหาเหล่านั้นไปกราบทูลถาม “ศากยมนี” พระองค์นั้น อชิตมาณพผู้เป็นหัวหน้าก็พากันไปเฝ้า “พระบรมศาสดา” พระองค์นั้น ณ ที่ป่าสาณเจติย์แคว้นแคว้นมคธทูลถามปัญหาของตนเองว่า

“ทำไมสัตว์โลกจึงหลงอยู่ในความมืดด้วยไร้ปัญญาจะเข้าใจ ‘ชีวิต’ ของตนเองได้ อะไร เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวสัตว์โลกเหล่านั้นอยู่ ภัยอันใดเป็นสิ่งหวาดกลัวของหม้สัตว์เหล่านั้น”

พระบรมศาสดาได้ตรัสตอบว่า

“สัตว์โลกมีค้อยู่ด้วย อวิชชา (ไม่มีความรู้ความแท้จริง) อันเป็นสิ่งที่คนเรียกว่า “ชีวิต” เขาเหล่านั้นจึงจมอยู่ในความมืด ประการหนึ่ง เพราะความอยากมี อยากเป็นในประการต่างๆ จึงประมาทเลินเล่อไม่มีสติคุ้มครองตน จึงไม่มีปัญญามองเห็นความสว่างได้ อันเป็นเหตุเชื่อมต่อให้เกิดความ “ทุกข์” อันเป็นภัยยิ่งใหญ่ก่อเกิดความหวาดกลัว ให้หมู่สัตว์สับสนต่อกันมา”

เมื่ออชิตมาณพได้ฟังเฉลย ปัญหาตั้งนั้นก็ทูลถามต่อไปอีกว่า

“แล้วในเมื่อสัตว์โลกมีความอยากอยู่ อะไรเล่า จะเป็นเครื่องห้าม เครื่องป้องกัน ความอยาก ที่ เกิด เป็นอารมณ์นั้น”

พระบรมศาสดาทรงตรัสตอบว่า

“สติ” (ความรู้สึกรู้ตัว ความระลึกรู้ได้) นั้นแหละคือเครื่องป้องกันความอยาก และความอยากนั้นเราก็ละได้อีกในภายหลัง ด้วยอำนาจแห่งปัญญา”

อชิตมาณพจึงทูลถามต่อไปอีกว่า

“ปัญญา” “สติ” และ นามรูปจะดับได้อย่างไร ?

พระบรมศาสดาตรัสตอบว่า

“เพราะ วิญ ญาณ ดับไป นามรูป จึงดับ ณ ที่นั้น” และพระองค์ยังทรงอธิบายความต่อไปอีกว่า ถ้าบุคคลใดพิจารณาเห็นธรรมแล้ว บุคคลนั้นต้องเป็นผู้ไม่ยึดมั่น กำหนัดในกามคุณทั้ง ๕ มีจิตใจไม่ขุ่นมัว สติปัญญา

เฉลยฉลาด พิจารณาให้แทงตลอดถึงความจริงให้ได้ บุคคลนั้นก็จะหลุดพ้นซึ่ง “ความทุกข์” (ในคำอธิบายของพระพุทธองค์ถ้าเริ่มต้นคำว่า วิญญาณก็ไม่ถูก ไม่ตรง ไม่เพียงพอแล้ว คำว่า นามรูปก็ยอมเข้าใจไม่ได้ ดังนั้นต้องศึกษา และปฏิบัติให้ “รูปธรรม” ที่เป็น “วิญญาณ” จริงๆ เป็น “นามรูป” แท้ๆ จึงจะ “ดับ” ได้ถูกต้อง)

ในขณะที่พระบรมศาสดาทรงอธิบายแยกแยะ แสดงรายละเอียดถึงเนื้อความแห่งปัญหาเหล่านั้น อชิตมาณพตั้งใจฟัง พร้อมกับใช้ “ปัญญา” พิจารณาตามข้อความในธรรมเหล่านั้น จนกระทั่งเกิดเป็นผลขึ้นกับตัวท่านเอง ชิมซาบถึงสัจธรรมขอบขั้วใน “พุทธศาสนา” ได้นามใหม่ว่า “อริยะ” หรือบรรลุเป็นพระอรหันต์นั่นเอง

ท่านพุทธศาสนิกคงเข้าใจได้ดีว่า บุคคลที่กล่าวนามมานคือ “พระอชิตเถระ” อันเป็นพุทธสาวกองค์หนึ่งในพุทธศาสนาซึ่งเคยเป็นผู้นับถือลัทธิอื่นมาก่อน ครั้นได้ฟังคำสอนของ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” มีดวงตาเห็น “ธรรม” หลุดพ้นจาก กิเลส ตัณหาทางมวลเป็น “อริยบุคคล” สืบสายพุทธศาสนาให้มาถึงมือพวกเราในปัจจุบัน และประวัติของท่านก็ถูกจารึกเป็นหลักฐานไว้ในบรรดาพุทธสาวกทางมวลเมื่อครั้งตั้งแต่พระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ เพื่อเป็นแบบอย่างของพุทธศาสนิกกรุ่นหลังๆ จะได้นำมาปฏิบัติตามเพื่อบรรลุถึงความ “หลุดพ้น” เช่นเดียวกับที่ท่านพุทธสาวกพระองค์นี้ ได้กระทำมาแล้ว

คำถามคำตอบเพียงแค่นี้ ทำให้บรรลุเป็นพระอริยะได้อย่างไร ? ควรพากเพียรอ่านทำความเข้าใจให้ถี่จริง ๆ กันเถิด ที่จริง คำสำคัญๆ ที่จะต้องรู้ให้แจ้ง เพื่อบรรลุธรรมนั้นมันมีไม่มากเลย โดยเฉพาะขอเน้นคำว่า “กามคุณ ๕” กับ คำว่า รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ และที่สำคัญคือเมอรูจัก “กามคุณ ๕” แล้วจึงเริ่ม ลงมือ “ทำ” คือลงมือ “หยุด” ลงมือ “เลิก” ลงมือไม่เสพกามกันนั้นเถิด จะถึง “ธรรม” ได้โดยแท้

— ประโยชน์ ได้ล่องเลย คนโง่ผู้มัวถือฤกษ์น้อย
— กาลเวลาอย่ามกินสรรพสัตว์และทั้งตัวมันเอง
— วิญญาณผ่านพ้นไป เหมือนขณะที่ล่องไปในที่เดียว
— ประโยชน์เป็นฤกษ์ ของประโยชน์เอง
ดวงดาวจักทำอะไรได้

“พุทธภาษิต”

ดิฉันมีหอออกมา จาก... "ช่อฟ้า"

นางสาวต๋ม อายุ ๑๘ ปี เป็นชาวอำเภอบางเขน พระนครนี้เอง แต่ไปมีลวดลายที่ตลาดเทศบาลเมืองลำปาง ลวดลายของนางสาวต๋มก็แพรวพราวคืออยู่หรือก ทำเป็นเดินโซซัดโซเซไปชนเอา นางชน ชัยรุ่งเรือง แม่ค้าผักล้มลง แล้วแม่สาวน้อยก็ล้มลงพุง ตามแบบฉบับของผู้มีมารยาทตทททั้งหลาย

พุงชนอย่างเดียวกันไม่เป็นข่าว แม่เล่นลวงกระเป่าแล้ววิ่งอ้าวไปนะซี ตำรวจกับคนขับสามล้อถึงต้องวิ่งตามจับ "โอเค ๒๘ บาทต้องตามจับกันด้วย" น้องนางเมืองกรุงพึมพำเบา ๆ

แค่ไหนเขาก็จับ น้องนางเอ๋ย! **เมื่อทำในสิ่งที่เขาเรียกกันว่า "ชั่ว"**

นั่นก็เป็นข่าวสด ๆ ชนหนึ่งในหน้าหนังสือพิมพ์ เป็นเรื่องโลกย์ล้าลอง ๆ เบา ๆ ไม่ตื่นตื้นนัก แต่มีที่น่าจะได้คิดกันบ้างเหมือนกันว่า โลกนั้นมหงเหตุการณเล็ก ๆ น้อย ๆ ไปจนเรื่องพลิกก๊กก่อนเรียกว่าเป็นข่าวใหญ่ และผลผู้ร้ายในข่าวใหญ่กับผู้สร้างข่าวน้อย ๆ ดังเช่นข่าว น.ส. ต๋มนี้ มันก็เป็น "คู่" คือลงนรกเช่นกัน จึงไม่ควรจะ "ประมาทแม่บาปเพียงเล็กน้อย" ตามคำตรัสของพระพุทธองค์จริง ๆ

"บาป" อย่างหนึ่งที่กำลังกระทำกันอยู่ถ้วนทั่วคือ "กินเนื้อสัตว์" โดยจงใจเจตนาไป "ฆ่า" มันมวกินจนกลายเป็นบาปเป็นภัยกันชาติแล้วชาติเล่า ไม่รู้จับสันกันได้ง่าย ๆ ทว่าผู้เป็นนักกินทั้งหลายก็ยังคงเกลือกกลวบาปนั้นอยู่อย่างไม่โจงโจงหัว นับวันยิ่งผูกค้ำตั้งจมปลักกับการยึดติดในเนื้อสัตว์ แม้จะต้องเบียดเบียนทวารุณกรรมซึ่งสัตว์โลกด้วยกันอย่างไร? แค่ไหน? ก็มีได้มีจิตประหวัดตลอดตอนออกมาได้ กินกัน

ตั้งแต่สัตว์เล็กไปจนสัตว์ใหญ่นาตข้าง สัตว์ชนิดใดยึดถือกินกันมาจนชิน ก็ไม่รู้สึกละอายขงรังเกียจ สัตว์ใดที่ยังไม่ได้สร้าง "ค่านิยม" กันชนมาจนติดยึดเป็น "รสนิยม" ก็ยังไม่ธรรมดาค บางอย่างถึงขนาดยึดมั่นกันว่าไม่ควรกินมันเอาเลย เพราะน่าขยะแขยง ก็ล้วนแล้วแต่เป็นการสร้าง "ค่าสมมุติ" เอาเอง

๕๕ ทงสน หรือแม้คนที่เขาไม่กินเนื้อสัตว์อะไรเลยจริง ๆ กินข้าวกินแต่ผักผลไม้ เขาก็บริบูรณ์พูนสุขได้ และดียิ่งกว่าด้วย แต่คนเดีวนี้เป็นลูกยักษ์หลานมารแล้ว น้อยคนนักจะยอมเชื่อตาม จึงได้ "กิน" ไม่ยั้ง อุตริวิถถารอย่างไรก็พากเพียรพยายามสร้าง "ค่าสมมุติ" ในการกินให้มันหนักขบช เช่น ข้าว ๆ หนึ่งกินคางคกกัน จน "ค่าสมมุติ" นั้นกลายเป็น

"ค่านิยม" หลงทำตาม ๆ กันและที่สุดกลายเป็น "รสนิยม" ที่ถึงกับกล้าเรียกว่าเป็นอาหารวิเศษ และพากันขานเรียกคางคกในระแวกหมู่บ้านหนองตุม อ. พรหมพิราบ พิชณฺโลก ว่า "กบมะระ" นิยมกินกันทั้งหมู่บ้าน อ้างวาร์สอร่อยกว่ากบซึ่งแท้จริงนั้นเริ่มมาจาก "สมมุติ" มันชนว่าเป็นยารักษาโรค และแล้วเมื่อกินได้ติดยึดในความเคยชิน ก็ติดในรสชาติสืบเนื่องเข้าไปอีกจนแน่นแฟ้น จึงกลายเป็นอาหารวิเศษไปยาไม่ยาไม่รู้ละ! เป็นไม่เป็นก็ไม่รู้ละ! กิน-กิน-กินได้

เป็นกิน และกำลังขงหามันมากินได้ง่าย ๆ เสียด้วย เพราะ “รสนิยม” อันนั้นยังไม่แพร่หลาย

แต่ข่าวล่าสุดในขณะนั้นแจ้งว่า “กบมะระ” ที่หมู่บ้านย่านนั้นอันขายไปหลายตำบลหลายอำเภอเป็นราคากันแล้ว ขอขายกันได้แล้วถึงตัวเลข ๑๕ สตางค์ อีกไม่ช้าไม่นานก็คงจะ “ท็อปฮิต” และจะแพร่หลายมาจนภาคกลางใหญ่ ๆ ในกรุงเป็นแน่ เพราะ “ค่าสมมุติ” อันนั้นเองมันกำลังแพร่ผลิขายตวจนชาวบ้านเชื่อนิทแล้วว่า “กบมะระ” คือสัตว์วิเศษ ที่ขอร้อย และเป็นยาขุกำลัง ทั้งรักษาโรคได้สารพัด นับได้ว่าเป็นการ “กิน” ที่กำลังสมมุติกันอยู่อย่างรีบเร่ง

แต่ก็มาสะดุดก็กลับไปข้าง ตรงมี “แรงบาป” โผล่มาขดีให้เห็น (แต่ก็ไม่เข็ดกลัวกันหรอกสำหรับมนุษย์กิเลส) คือข่าวออกข่นหนึ่งเกิดข่นว่า นายเชียง แดงรัมย์ คนอยู่หมู่ที่ ๕ บ้านวังนาคูักพิษณุโลกอีกนนั้นแหละ จัดแจงจับคางคกออกจากข้อมา ๕-๖ ตัว เข้ครว้ปรงเครื่องต้มยำทันที นึ่งทำไปนาลายหดยคคิดในใจว่า “เดียวเสร็จก่อนเอะเว้ย เอ้ยอ้วจะต้องกินให้อิ่มหม้หม้น” จากนั้นอ้ายหนุ่มลูกทุ่งก็มุ่งเอาไขคางคกแยกออกมาไว้บงกินต่างหาก หลังจากนายเชียงเสร็จสรรพการปรุงต้มยำคางคกแล้ว ก็ยกเอาอาหาร

ที่คิดว่าอร่อยที่สุดออกมาตงขานบ้านนึ่ง ผัวขวามาผวเข้าคคขัวใส่ขาม เป็บขัวเข้าปากขตคตมยำคางคกคองคอง ถึงกับร้องอ้อ ๆ มันข่างเอรคอรอยเสียนักระไร เอามือหยิบไขคางคคข่าง ขนจมนาปลาเคียวคั้ย ๆ ไม่ยอมคคกับทุกคนในบ้าน มันข่างมีความสุขใส่เสียนักระไร” หลังจากจัดการอาหารคางคคตมยำและไขคางคคข่างเข้าสูักระเพาะเรียบร้อยแล้ว เชียงหนุ่มลูกทุ่งก็นอนเอกเขนกอยู่ที่ขานเรื่อนร้องเพลง—อย่างสุปฏิใจ

“ฟ้าหัวเราะเยาะข้า ขะตาหรือคินนนหรือคอกอสิทขขวขขข” เสียงเชียงครวญเพลงอยู่ในลำคอ อย่างมีความสุข และเขาก็มีความสุขจริงๆ และสงบสุขที่สุด ซึ่งไม่มีใครเหมือนเขาขณะที่มีชีวิตอยู่

เพราะจู่ ๆ คุ้เตียวหลังจากที่เชียงร้องเพลงจบลง เขาก็คินขักคตคองใจเียนออกมาเป็นโลทิตสข ๆ ขาคใจคตคาคาที่หมอที่โรงพยาบาลลงคความเห็นว่าเขากินเส่นพิษของคางคคเข้าไ้

นั่นแหละคือ “บาป” ของการกิน “นรก” ของการกิน ที่แสดงตนขนมมา “คิน” ให้เห็นสภาวะ ไม่ควรจจะ “หลงสมมุติ” อันนั้นกันต่อไป แต่จะห้าม “มนุษย์” เจ้ากิเลสกินได้ละหรือ?

เรื่อง “กิน” นั้นยังทำบาป ทำกรรมกันอีกแยะ เช่นข่า ๆ หนึ่งมีว่า

ครึ่งหนึ่งนานมาแล้วที่สถานตำรวจภูธร อำเภอเวียงป่าเป้า เชียงราย เกิดอาเพทอะไรขนมักไม่รู้

ผู้กองหายไป ผู้หมวดก็ไม่มีอยู่ เหลือแต่ผู้หมู่ ทำหน้าที่สับเวรอยู่คนเดียวอย่างหงอยเหงาในอารมณื ตงแต่เช้าจนเียนเหลียวหาใครสักคนก็ไม่มี เวลาสำหรับจจะต้องไปกินเลี้ยงกับเพื่อนฝูงก็ไกลเข้ามา และต้องไปอย่างหลีกเลี้ยงไม่ไ้

แต่ เอ๊ะ.....จะหาใครมาแทนไ้หนอ? เหลียวข้าข้วยขวกก็เจอพอดี... ตำรวจประจำโรงพักหรือ?

เปล่านะ... คุ้ที่ถูกจับข้อหาทำขบนั้นถูกคนตายขงอยู่ในกรงนั้นแหละ ผู้หมู่จ้ขงอยู่เชียงใหม่รับหน้าที่สับเวรแทนเสีย ด้วยความสขบาย...ไปงานกินเลี้ยงก็ได้อย่างราวรัน

เรื่องก็ผ่านมาอย่างสงบ...เป็นเวลาเกือบ ๑ ปี จึงได้ลวงรู้ขบถึงขู่ขานอริขติกรรมตำรวจ โดยผ่านทางหนงสื่อพิมพ์ ขณะขงขงเป็น “กรรม” อันเนองมาแต่ “เวร” ของผู้หมู่เสียแล้ว!

เพราะเห็นแก่ “กิน” แท้ ๆ อันคิตหลงขคแน่นอนว่าจจะต้องไ้มา จนเป็น “คินหา” จ้

เรื่องจริงเรื่องนสอนให้ข้วว่า กิเลสคินหาอันแ้จจะต้องไป “กินเลี้ยง” (ความโลภขดี ๆ) เห็นแก่กินจนทำอะไรพิเลนหรือคตคองกว่าในหนงเสียอีก ถ้าไม่ขนขนเป็นคคเป็นคะ ผู้เขียนจะไม่เชื่อว่าเรื่องนั้นเป็นเรื่องจริงเลย! ไม่เห็นมันมีเหตุผลเหมาะสมค้ค้กับการกระทำตรงไหน ทำขงกะเล่นลเก เพียงเพื่อเห็นแก่ “กิน” เท่านั้น ไ้! กามคุณเอ้ย! มันแรงอย่างนั้น และมันก็ทำให้คน “ก้อบาป” อยู่คินนนั้นแหละเสมอๆ ถ้าไม่ปากเพียรเรียนอ่านให้ “รู้แจ้ง” เห็นข้ว เห็นข้ว ในการกินก็จจะหลงคิต สร้างพิขรขัยให้ขบเป็นภยแก่คินนร่าไป เช่น :-

นายเปรม หนูศร คนบ้านอำเภอเขาชัยสน พัทลุง ไปช่วยงานบุญเพื่อนบ้าน ขากลับผ่นตคทหนักหนาวจนตัวสั่นผ่านร้านเหล้า คุณเปรมก็ถกถกขงยาแก้ขหายหนาวขนมมาทันที แรกก็สงขมาขบนัก ขงหนาวอยู่แยะ คราวขงสงขมาขบเป็นขบน เออ! ค้อยขงข้วหน้อย แล้วก็คินสขเปะสขปะกลับบ้าน ผ่านทางรถไฟคินคตไปไม่ไหว

คืนมันออกมาจาก..... "ชีวิต"

ขอเอาไม้หอมนอนอนเอาแรงหน่อยเถอะ

ทันใดนั้นเองรถไฟสายใต้ก็วิ่งฝ่าจักรผ่านไป

คิดเอาเองก็แล้วกัน.....คุณเปรมจะเป็นอย่างไร !

"กิน" ก็นั่งเข้าไปเถิด น้าเหล่า! บุษายกย่องกินจนขึ้นไปอยู่ในสถาบันสูงสุดก็ยังมี น้าเหล่า! น้าเถิดศาสนาพุทธกันทำไม? พระพุทธเจ้าทรงสอนหรือว่าให้ยกย่องบูชา "น้าเหล่า"! เมื่อในสถาบันชั้นสูงๆขนาดระดับชาติระดับประเทศก็ยกย่องการ "ต้ม" ยกย่องอย่างสูงด้วย แล้ว "คำสมมุติ" อันนั้นมันยอมจูงใจเด็ก เขาก็เห็นเป็น "คำนิยม" เขาจะฝึกจะหัดอย่างช่วยไม่ได้ เพราะแม่สถาบันชั้นสูงก็ยกหาได้จริงเจ้าย่าของเลขชนิดนี้ไม่ ก็กลายเป็น "รสนิยม" ไปในที่สุด ภัยทั้งหลายย่อมเกิดตามมาเอง ทรายที่ยังไม่ตัดสาเหตุ ไม่ได้บับให้ถูก "สมมุติ" จริงๆ ก็น่าเสียดายที่อุตสาหกรรมสิ่งเป็นถึง "เมืองพุทธ" แต่สู้ "อิสลาม" เขายังไม่ได้เลย จะนำคืดดูบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ ที่เขียนมานั้น หรือจะหาว่าผู้เขียนบ้าคิดเอาเองก็ได้ แต่ผู้เขียนเห็นว่าเป็น "สัจธรรม"

"กิน" ที่ระทำได้เรื่องพลิกก็ก่อกวนเอาดูก็ร้ายก็คือ การกินของ นายแจ้ ปันทอง อายุก็ปาเข้าไป ๕๕ ปีแล้ว อยู่กระบี่ หมู่ที่ ๖ ต.พรุดินนา แต่งงานอยู่กับนางหนูกลั่น มาร่วม ๒๐ ปี มีลูกด้วยกันก็ตั้ง ๑๗ คน เมื่อนายแจ้อายุย่างเข้าสู่วัยชราสมรรถภาพทางเพศก็เสื่อมโทรมลง แต่จิตใจยังคึกคักอยู่เพราะยังมีตบอดด้วยโรคเกิลส จึงได้ค้นหาตำรับยาปลูกพลังทางเพศ เมื่อได้ตำรับมาแล้วก็จัดแจงไปหาสมุนไพรต่างๆ มาปรุงยาขึ้นด้วยตนเอง โดยหลอกนางหนูกลั่นวัย ๕๐ ปีว่าเป็นยาแก้โรคผิวหนัง และแล้วต่อมานายแจ้ก็กินยาปลูกพลังที่ตนผสมเองไปได้ราว ๒ ขวด ก็เกิดอาการคลื่นคลั่งรุนแรงขนตามลำตัว ถึงขนาดใช้ขวานวงไล่ฟันเมีย ลูกสาวพบเข้าจึงเข้าช่วยพาแม่หลบหนีไปได้ แต่นายแจ้ก็ได้กระทำการจนสัมฤทธิ์ผลจนได้ คือควงขวานเข้าฟันแม่ยายผู้ชราและตบอดเสียยับยิบ คมขวานจมติดคอเมื่อเขาได้ยื่นค้ำกล่าวอันแรงเร้าใจจากแม่ยายว่า

"ถ้าเองจะฟันนังหนู ก็มาฟันข้าเสียดีไหม?

ก็ดีเหมือนกัน! เป็นความบ้าดีเดือด เพราะ "กาม"

กาลิ ตัวต้นเหตุแท้ๆ ก่อให้เกิดสังขารธรรมเป็น ปฏิจสมุปบาท ยึดยาวสืบต่อพัวพันเลวร้ายรุนแรงไปจบเอาครบรอบลงที่ "บาปกล้า" ฆ่ากันโถงคอกอย่างสะทกสะท้าน แล้วเห็นโทษการ "กิน" เห็นโทษของ "กาม" กันบ้างไหม? ให้พวกเพียรไตร่ตรองเถิด

นอกจากโทษแห่งการหลง "กิน" และหลง "กาม" แล้วก็มีกรรมหลง "เกียรติ" ก็นั่นแหละ เป็นการหลง "สมมุติ" หลงสิ่งที่เป็นสร้าง เสแสร้งส่งเสริมกันแท้ๆ เรียกมันว่า "โก้" ก็ตาม เรียกมันว่า "เกียรติ" ก็ตาม

• ม่วน จากน้า (คชช)
 ลิงไม่มีใจ... ผู้ยอมหนัก
 เพื่อเป็นอภินิหารในพิภพนี้
 จึงมีโลก ได้ในดินแดน
 ขุนนางพาลในพระนคร
 พลิไปมาในใจ... ใจ
 เรืองรองจากหินที่ไม่ได้

ตั้ง น.ส. ม่วน ยาจำปา นี่เป็นต้น เธอเป็นไปด้วยความไม่ยึดถืออยู่ๆ แท้ๆ คือไม่ยอมนั่งผ่ามาแต่เล็กจนโตขนาดที่เรียกกันว่า เป็นสาว คนผู้ "ยึดถือ" ก็อดรันทนไม่ได้ มันเกิด "ทุกข์" ที่หัวใจตน (สำหรับคนที่ไปเห็น และยึดถือ) ที่พอเห็น สาวม่วนเปลือยกาย (ทุกข์เพราะอายุแทนสำหรับผู้หญิง ด้วยเห็นว่าไม่น่าเอาส่วนที่ตนก็มีเหมือนกันไปโชว์ ทุกข์เพราะเกิลเสด็จตัวปฏิมะ อันเป็นกามที่เกิดมากระตุ้นทำให้ตนกลัวจะทำมิดีมีร้ายเข้าได้สำหรับผู้ชาย) ก็ได้พากันพวกเพียรยึดถือเสียสละให้เจอนั่ง ด้วยวิชันานาประการ ได้พยายามกันมามากและนานครั้น จนสุดท้ายก็สำเร็จลงได้แต่ไม่หยุดแอะ มันเลยเถิด เติลคอกมาเกินกว่าควร จนพากันเข้ากรุงเทพ ฯ โฉน่นแะ แฉมยุ (ให้รำคำให้รู้) ให้

คืนมันออกมาจาก..... "ชีวิต"

ช่ยขามากิน หขแรก? ผลหรือ! ออกมาอีก ๑ คน รวมเป็น ๕ คนแล้ว เลยไม่เชื่อเรื่องยา แต่เชื่อ "คนเก่ง" ของประเทศของโลกทั้งหลายอยู่ต่อไป คือเขาแนะนำให้เอากรรยาไปใส่ห้วงเขาก้พาไป ทว่าเจ้ากรรม ใส่ก็ครั้งหนึ่งห้วงก็หลุดทุกที หมอถึงกับส่ายหน้า ครั้นไอ้จะ "ตอน" ก็กลัวไม่มีเรี่ยวแรงทำงาน ทำการ เพราะเห็นเพื่อนบ้านไปตอนมาแล้วเปลี่ยไปเยอะ เลยสุดท้ยหันเข้าหายาโบราณเรียกว่า "ยาหมกคลุก"

ครรวน ได้ผล!

แต่ไม่ใช่ผลหยุด ผลจบภาระ (อันเป็นการหมด "ทุกข์" คือผล "นิพพาน" หรือชนะ

"ผล" นมันก็มีลูกออกมาอีกจนได้หนะซี! และครรวนนี้แฝดเอาด้วย!

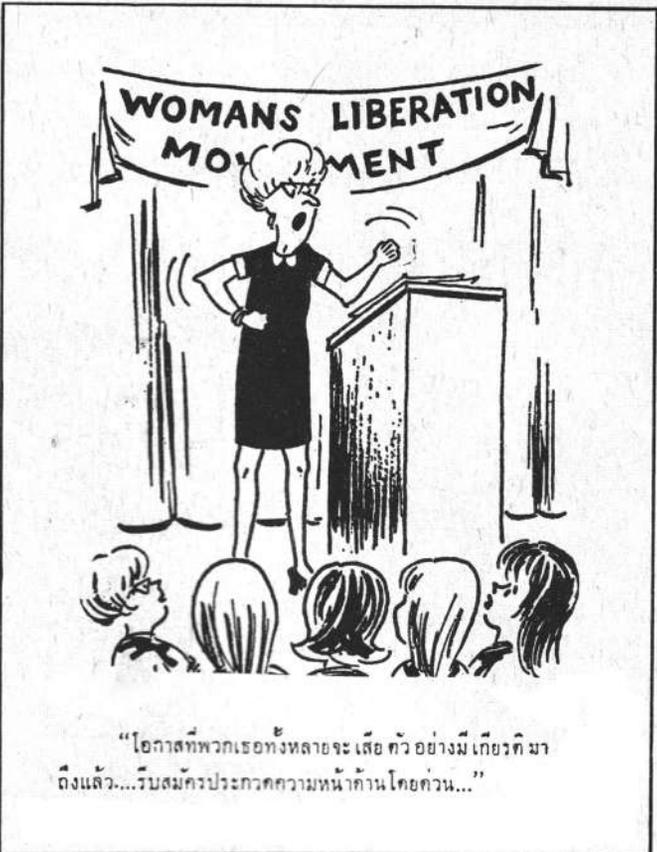
เขาจึงยอมแพ้ และคงจะก้มหน้าก้มตา "รวมรส" ต่อไป ให้ตัว "ทุกข์" มันเกิดมาเสียดแทงที่มดำหัวใจตนเอง เล่นอยู่คนเดียว ทงๆ ที่รู้แล้วว่า มีลูกเป็น "ทุกข์" แต่ยังมีติดบอดรู้ "สมุทัย" แห่งทุกข์นั้นไม่ได้ นี่แหละคือ "คน"

"คน" หรือ "ปุถุชน" จึงยังไม่รู้ทาง (มรรค) ตับ "ทุกข์" อย่างแท้จริง (ทุกข์ขอริยสัจ) ผู้รู้แล้วจริงๆ รู้อย่างเข้าใจอย่างหมดสงสัยจริงๆ และเริ่มหาทาง "ดับ" (นิโรธ) เหตุุนผู้คนนั่นคือ "อริยบุคคล" อย่าหลง (โมหะ) กันอยู่ให้มากนัก ลองเชื่อ "พระพุทธเจ้า" ให้มากกว่า "คนเก่ง" ของโลกหน่อยปะไร "ชีวิต" จะได้ "พ้นทุกข์" จริงๆ เสียที.

— มัจจุราชย่อมรวบเอาคนที่ไม่รู้จักอัม กามไวโนอำนาจ

— คนที่มี ใจเกาะเกี่ยวใน ผู้หญิง อยู่แม้แต่น้อย หรือผู้หญิงก็เกาะเกี่ยวในผู้ชาย ก็ยังคงเป็นเหมือนลูกกวาดที่ยังดมนมแม่

พุทธภาษิต

"โอกาสที่พวกเธอทั้งหลายจะ เสือ ตัว อย่างมี เกียรติ มาถึงแล้ว...รีบสมัครประกวดความหน้าด้านไทยด่วน..."

■ จาก "ไทยรัฐ" เขาตั้งว่าไว้อั้งนี้ เป็นการประท้วงประกวดนางสาวไทย ในยุคนี้ เห็นมันจริงก็ กังแอมมาลงไว้อีก ให้เกิดประชยชนเคื่อนใจบ้าง แม้ภาษาของเขายกจะหนักไปหน่อย แต่จะทำให้นักรู้ สึกบ้างหรือเปล่านัก ไม่รู้สิ!

■ ก็จะไม่ตายไม่รู้เหวอ! เพราะ "เวียน" (แบบ มาจาก "เมืองนอก" เนอะ! สิวโลกจะตายก็ยกย่องเทิดทูน "เมืองนอก" กันทุกกระเบียดนิ้ว ไม่แบ่งไม่แอกให้ออกอย่างนี้แหละ ได้แต่รับ-รับ-รับ มันก็เร้วยิ่งกว่าไฟไหม้บ้านหนะซี อีกหนะยอคำว่า "ไทย" ก็จะมีความหมายว่า "คามันเข้าเราไป" ไม่ใช่ "ตัวของตัวเอง" อย่างถูกต้องในความหมายเก่าแล้ว เหมือนขณะนั้นคำว่า "พุทธ" นั้นแทบจะไม่มีความเป็น "พุทธ" หรือหมายเอาว่า "รู้-ฉลาด-มีปัญญา แท้จริง" กันแล้ว มันแค่เป็น "หลง-ใจ-ยึดถือตามศัพท"

พระไตรปิฎก “เรื่องแปลก”

พระไตรปิฎก ย่อมเหลือเป็นเขื่อนมั่นคง บั๊กเป็นแกน เป็นหลักให้พุทธบริษัทได้ยึด ได้ถือ ได้โน้มน้อมนำ เพื่อพาตนเข้าไป และเข้าไปให้พบจุดแก่นแท้ ใจกลางของ “สุญญตาธรรม” หรือที่สุดแห่งพุทธธรรม

ยังมี “นิมิต” หรือ “รูปรอย” ที่เป็นหลักฐานอันไม่โยกคลอน และเป็นตัวเป็นตนชัดๆ อยู่ที่แค่ “พระไตรปิฎก” นี้เท่านั้นแล ที่จะช่วยคนได้เป็นของแท้ที่แท้ยิ่งกว่าสิ่งใดมากกว่าสิ่งใดใน พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันเรียกว่า “พระไตรรัตน์” ในขณะนั้น

แม้ “พระไตรปิฎก” ฉบับปัจจุบันนี้มีพยัญชนะหรือภาษา (นิรุกตนิมิต) “งอก” แ่ง แฉ่ผลิ แตก จำเริญออกมาจากเดิมจริงๆ มากกว่ามากจนกลบเกลื่อน อัดละ (อิตตนิมิต) ให้เลือนเบอน ยับเยิน กระจัดกระจาย และๆ เทาะๆ ยากแก่การจับจุด ยึดเอาเป็นเนื้อหา (ส่วนที่เราจะรับเอามารู้) ยึดเอาเป็นสาระ (แก่นของเนื้อหา) จนทำลายหรือกลืนธรรม (สุญญตนิมิต) ให้ลึกลับหายไป สุดจะควานคว้าเอามารู้ มาเห็นได้ง่ายๆ ก็ตาม ก็ยังอาจสามารถไขปฎิภาณ (ความไหวรู้ หรือ ญาณนิมิต) อันเกิดจากความพยายามศึกษาพากเพียรค้น และความแล้วจับเอามา “รู้” ได้จนเป็น “ปัญญา” อันเป็นส่วนพอกเพิ่มขึ้น ไปตามลำดับๆ จนที่สุดเราก็จะแยก “เปลือก” อันเป็นส่วนงอกอยู่นอกสุด แยก “กระพ” อันเป็นส่วนงอกอยู่ในส่วนต่อไปข้างในลึกเข้าไปปึก และแม้ที่สุกไล่เข้าไปจนถึง “แก่น” แท้ๆ ที่เป็น “ธรรม” อันแท้จริงจาก พระไตรปิฎกได้

เราขอมห้ามการ “งอก” การขยาย การทำให้มากขึ้นๆ ทำให้พอกเพิ่มขึ้นทุกระยะเวลาไม่ได้เลย (เช่นเดียวกันกับเราจะห้ามไม่ให้พระเลวๆ มีมากขึ้น นั้นเป็นไปได้

“อนัตตา” ต้องเป็นไปตามสังขธรรม ดังนั้นจึงจำเป็นที่เราจะต้องขี้ สัจธรรมเลว เพื่อช่วยคนที่ผิดทั้งหลาย)

เมื่อภาษาแห่งธรรม (ธรรมะแต่ปาก) มันกำลังโตวันโตคืน (จนพุทธศาสนิกชนทั้งหลายในปัจจุบันนี้กำลังเนอตันตีใจว่า “พุทธศาสนา” เจริญรุ่งเรือง แพร่ขยาย กว้างขวางออกไป ซึ่งจริง! ในสายตาของปุถุชน หรือ ดาวัตถุ แต่ตาผู้รู้ หรือตาธรรม ย่อมเล็งเห็นอยู่อย่างเพียงพอว่า มันดำเนินความถูกต้องพอดีไปเท่าเทียมกัน หรือเจริญจริงในแก่น เป็นจริงตามเสียลือตามตัววัตถุได้หรือเปล่า) แต่ตัว “ธรรม” (สุญญตาธรรม) แท้ๆ สี มันกำลัง “ตาย” ไป และ “ตายสนิท” ยิ่งลงไปทุกที ถูกกลืนหายเข้าไปทุกระยะเวลาเช่นเดียวกัน “ภาษาแห่งธรรมะ” ยิ่ง เกิด มากเท่าใด “ธรรมแท้ๆ จริงๆ” ก็ยิ่งตายวันตายคืนมากเท่านั้น (ด้วยเหตุนี้ถ้าใครเคยสงสัยว่าทำไมลัทธิ “เซ็น” เขาบรรยายธรรมด้วยการไม่ใช้ภาษา ก็คือเขาเห็นแง่เงื่อนของธรรมอีกแง่หนึ่ง เป็นการสอนธรรมทาง “กายกรรม” อันจะลด “ภาษาแห่งธรรม” ลงบ้าง หนักเข้า เขาบรรยายธรรมด้วยการหุบปากนิ่งเอาเสียเลยจริงๆ ซึ่งหมายถึงการหยุดการจับได้เช่นกัน ขนาดตนคนผู้ไม่มี “ปฎิภาณ” ก็ไหวรู้ไม่ได้จึงไม่เกิดปัญญา)

ยิ่งในโลกปัจจุบันอันได้หมุนนานหมุนไกลออกมาจากพุทธกาลมาได้กว่า ๒๕๑๔ ปีแล้วจะพึงอะไรไม่ได้จริงแท้ และเกิดประโยชน์ได้ง่ายๆแล้ว แม้ “พระสงฆ์” ก็กำลังเป็นเพียง “วิญญาณเจ็ด” และหนักขึ้น “พระพุทธ” ก็กำลังเป็นตัวเป็นตนของ “เจ็ด” แท้ๆ ขนทุกวัน แล้วเขาจะพึงพระสงฆ์ พึ่งพระพุทธกันได้อย่างไร? ในเมื่อ พระสงฆ์กลายเป็น “ผี” พระพุทธกลายเป็น “วัตถุใบ้”

นิพนธ์ของ สมเด็จพระสังฆราช... ไตรปิฎก

ภิกษุทุกวัน (ไม่ได้ใส่ร้ายพูดตามความจริง) ไม่เคยสนใจพระไตรปิฎกเลยนั้นมากกว่า ๘๐ ใน ๑๐๐ ของจำนวนภิกษุที่มีในประเทศไทย แม้จะมีโอกาสดีๆ ที่จะสามารถหยิบจับพระไตรปิฎกมาอ่าน มาพิจารณา ด้วยซ้ำก็ยังไม่ทำ แต่ภิกษุทุกวันสนใจอ่านหนังสือพิมพ์ทั้งรายวัน และรายสัปดาห์ก่อนเป็นเรื่องของโลกีย์เพื่อเจตนาเข้าใจใน อັตตะของโลภียกัณนมากมายนับไม่ถ้วน เขาเป็นภิกษุสาวกของพระพุทธเจ้าองค์สมณโคตมหรือ ?!!!

นั่นเพราะเหตุใด ?

ก็เพราะว่า ภิกษุในทุกวันนี้ส่วนใหญ่กำลัง เป็นภิกษุที่ไม่ใช่ภิกษุในบวรพุทธศาสนาแล้ว เรียกชัด ๆ ทีเดียว เป็นแค่คนปีติบังอำพรางตาคนใจ (ผู้ยังมีโมหะ) หลบซ่อนโลก (อันเต็มไปด้วยคน) หรือหลอกลวงชาวบ้านอยู่กินเลี้ยงชีวิตด้วย "รูปแบบ" หรือ "เครื่องแบบ" ของภิกษุเท่านั้นเอง

ก่อนที่จะ คั้นมันออกมาจาก "ไตรปิฎก" ให้เห็นสังขารมอัน ๆ ใด ๆ อันจะทิ่มแทง เสียใจ บาดห้วงของอลัชชี และภิกษุที่ไม่ใช่ภิกษุในธรรมวินัย (พุทธศาสนาของพระสมณโคตม) ก็ขอคน "อนาคตสูตร" ใน **สุตตันปิฎก อังคตตนิทาย ปัญจกนิบาต ข้อ ๗๗ ถึง ๗๘** ออกมาสู่กันฟังเสียก่อน ซึ่งมีถึง ๔ สูตร แต่จะขอย้อนเอา "อนาคตสูตร ๔" ขนานมากล่าวถึงโลทวนขนมาหา "อนาคตสูตร ๑"

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสไว้ว่า ดังนี้ :-

"ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในอนาคต ๕ ประการ ซึ่งยังไม่บังเกิดในบัดนี้ แต่จักบังเกิดในกาลต่อไป ภิกษุเหล่านั้นอันเธอทั้งหลายพึงรู้ไว้เฉพาะ ครั้นแล้ว พึงพยายามเพื่อละภิกษุเหล่านั้น ๕ ประการเป็นไฉน ก่อ ...

คำว่า "ภิกษุ" ในที่นี้ทุกคนก็คงเข้าใจดี หมายความว่า

ภิกษุจะทำให้ศาสนาเสื่อม (อันจะเกิดที่ "ภิกษุ" ในอนาคตอย่างแน่ ๆ) ซึ่งในปัจจุบันนี้แล้ว และมีมากมายเอาเสียด้วย สูตรนี้เป็นคำตรัสของพระพุทธองค์ที่ทรงทำนายอนาคตไว้กับภิกษุในสมัยนั้นซึ่งเป็น "ภิกษุ" ที่ยังไม่มีความเลว (อันเป็นภิกษุตามเรื่องที่จะยกคำตรัสมากล่าวต่อไป) เหล่านี้เลย ดังนั้น พระพุทธองค์ จึงทรงกำชับภิกษุ ที่นั่งฟังคำทำนายนั้นไว้ว่า เมื่อรู้เรื่องคำทำนายอันเรียกว่า ความเลว เรียกว่าสิ่งที่เป็นภิกษุแล้ว ก็ให้พึงไว้เฉพาะตนรู้ไว้เฉย ๆ คนเดียวนะ อย่าเอาไปพูดให้ใครฟัง เดี่ยวจะกลายเป็นชั้ไปเองให้กระรอกไป ซึ่งในความหมายของความว่า "เธอทั้งหลายพึงรู้ไว้เฉพาะ" และเมื่อรู้อย่างนั้นแล้วตัวเองก็อย่าไปทำเข้าละ ให้พยายามเพื่อละภิกษุ เลิกความเลวเหล่านั้น (ที่จะทำนายต่อไป) เสียด้วย

พระพุทธทำนายต่อไปก็มีว่า :-

"ในอนาคต ภิกษุทั้งหลาย จักเป็นผู้ชอบจิวรดองาม เมื่อชอบจิวรดองามก็จักละ ความเป็นผู้ถือทวงผ้าบังสกุลเป็นวัตร จักละเสนาสนะอันสงัดคอบา และป้าชฎจักประหมัดกันอยู่ที่บ้าน นิคม และราชธานี และจักถึงการแสวงหาไม่สมควร อันไม่เหมาะสมต่าง ๆ เพราะเหตุแห่งจิวร ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในอนาคตข้อที่ ๑ นั้นซึ่งยังไม่บังเกิดในบัดนี้ แต่จักเกิดในกาลต่อไป ภิกษุอันนั้นเธอทั้งหลายพึงรู้ไว้เฉพาะ ครั้นแล้วพึงพยายามเพื่อละภิกษุอันนั้น ๆ"

ภิกษุในข้อที่ ๑ นั้นพระพุทธองค์ตรัสทำนายไว้ ในพุทธกาลนั้นยังไม่เกิด ยังไม่มีเรื่องอย่างนั้นจริงๆ และทุกคนเข้าใจดีชัดซบซึ้งต่ออย่างแท้จริงว่า ภิกษุขนบแล้วจะเป็นผู้ไม่เอาอะไร จะไม่หลงรักการแต่งตัว จะไม่พยายามประดิดประดอยตกแต่งในเรื่องผ้าผืนที่จะใช้ปกปิดกาย จะไม่ใช่ผ้าดี ๆ ด้วย จะใช้ผ้าที่เขาทิ้ง ผ้า บังสกุล คือผ้าที่เจ้าของเขาไม่เอาแล้ว เป็นผ้าขาด ผ้าเก่า ผ้าเขาทิ้ง โดยเฉพาะผ้าที่เขาใช้ห่อศพมาทิ้งในป่า ก็ไปเก็บเอาผ้าที่เขาห่อศพเหล่านั้นแหละมาใช้ ผู้ประพฤดิธรรมต้องตัด ต้องละ ต้องไม่รักสี รักสัน ไม่รักความใหม่ ความงาม ผ้านั้นอัปราคิณอะไรไม่ใส่ใจถึงนั้น สักแต่ว่ามีผ้าคลุมกายเท่านั้นเป็นใช้ได้ เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วทุกวันนี้ละ ? พระหรือผู้ปฏิบัติธรรมที่ยังหลงใน "รูป" หลงในความสวย ความงาม

■ คูกรักขุทั้งหลาย! การบวชของภิกษุผู้มีใจเพื่อมาเป็นผู้ "บิณฑบาต" เลี้ยงชีพหรืออุทิศแต่อาศัย "บิณฑบาต" เพื่อทำตนให้เป็น "คนดี" ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่ใจ อ่อนจะต้อง "ทำ" อย่างพากเพียรยิ่งขึ้น
 ถ้าภิกษุใดเอาแต่ "บิณฑบาต" แล้วก็คอยแต่จะรีบมันต์ไปในกิจที่ใด "ลาภ" หรือ "ไม่กินทางที่จะได้มาซึ่ง ลาภ-ยศ-สรรเสริญ ละก็! ผู้นั้นคือ ผู้ตั้งหน้าตั้งตาทำลายศาสนาของตน และเป็น "ปรตแก่ๆ" อย่างไม่ต้องสงสัย.

ความแต่งตั้งอยู่ มันใดช่วย ปฏิบัติธรรมหรือ? มันต้องหงมันต้องลด มันต้องละ และสมัยพระพุทธเจ้านั้น ภิกษุใช้ไตรจีวร คือใช้ผ้าเพียง ๓ ผืน มีผ้าหนึ่งผืน กับผ้าห่มคลุม สองผืน มีเท่านั้นจริงๆ ใช้ให้น้อย ใ้ให้ประหยัด ไม่มีมาก ไม่โลภ ไม่รักงาม แต่เดี๋ยวนี้วัน รับ-รับ-รับอย่างไม่รู้จักพอเอาด้วย โครนินมันต์ไปบังสุกุล ก็ไปตะพึดแถมไปได้ผ้าได้ของมาแล้ว เมื่อเราหม้อใช้อยู่แล้วโอ้ทีได้มาใหม่จะแจกจ่ายเผื่อแผ่ไปก็ ไม่ให้เสียอีก ไม่ทำตัวเป็น "นอนาบุญ" ไม่รู้จักเผื่อแผ่ งดอผล บุญกุศลไปให้คนอื่น จึงเป็นสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงทำนายนายไว้หมด คือ รักจีวรดี จีวรงาม (เพราะมีให้เลือกมากมาย) ไม่เอาแล้วผ้าเก่า ผ้าขาดที่เขาทิ้งแล้วนำมาล้างมาห่ม เล็กกันเรื่องประหยัด แต่เอาเถอะแม้จะไม่ใช้ผ้าเก่า ผ้าขาด ผ้าทิ้ง เพราะมันเป็นจีวรใหม่ ๆ ก็เถอะ แต่ทำไม่จะต้องมีมากมาย มีสะสมไว้ และมีไม่รู้จักพอกันละ!

ภิกษุทุกวันนี้มากกว่ามากไม่คิดจะหาที่สงบสงัด วิเวก และพากันมาอวดกันในเมืองบ้านย่านนิคม ยิ่งกรุงเทพฯ แล้ว พระต่างจังหวัดพยายามหาทางเข้ามาหานัก เพราะมันเป็นราชธานี มันมีตำแหน่งสมเด็จฯ มีตำแหน่งเจ้าคุณ มีกองบัญชาการตำแหน่งยศ ที่มีให้เรียนเอาประกาศนียบัตรเอาใบประดับฐานะ (ตกแต่งกายในกาย) เข้ามาแสวงหาสิ่งที่ไม่ควร จะเข้ามาหาเอาอะไรในกรุง? เมื่ออยู่ในที่ๆ

สงบ สงบดีกว่าอยู่แล้ว จึงเป็นการแสวงหาอันไม่เหมาะ ไม่สมต่าง ๆ เครื่องแต่งตัวประดับประดา อันนั้นมันหมายถึง พัตยศ ตำแหน่งตกแต่งตนทั้งใบรับรองคุณวุฒิต่างๆ เพื่อจะเพิ่มรูปแก้ตนด้วยทุกประการ ต้องพิจารณาให้ถี่ พยายามเข้าใจอาสวะธรรมอันเป็น "กิเลส" เป็นภัย เป็นอสรพิษที่ จะทำความเสื่อม ความทำลายให้แก่การจะเป็นผู้มุ่งไปสู่-มรรคผลสันติสุข แท้จริงให้ได้เถิด อย่าหลงยศ หลงรูป หลงเครื่องตกแต่งกาย (มณฺชน) ตกแต่งฐานะภายนอกภายใน (วิภูสนฏฐานา) อยู่เลย มันเป็นความเลว เป็นบาป เป็นภัย และเป็นภัยจริงๆ จึงได้ทำลาย ได้จุดศาสนาให้เลือนเบือนและทะเลาะต่ำลง ๆ จนไม่เห็นรูปรอยแท้จริงของ ศาสนากันอยู่แล้ว ตระหนกกันให้มาก ๆ กันหน่อยเถิด

พระพุทธพจน์ต่อไปก็มอกว่า: -

"อีกประการหนึ่งในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจักเป็นผู้ชอบบิณฑบาตที่งดงาม เมื่อชอบบิณฑบาตที่งดงามก็จักละความเป็นผู้เที่ยวบิณฑบาตเป็นวัตร ละเสนาสนะอันสงัดคือป่า และป่าชฎุจักประชุมกันอยู่ที่บ้าน นิคม และราชธานี แสงวหาบิณฑบาตที่มีรสอันเลิศด้วยปลายดิน และจักถึงการแสวงหาอันไม่สมควร ไม่เหมาะสมต่าง ๆ เพราะเหตุแห่งบิณฑบาตคูกรักขุทั้งหลาย ภัยในอนาคตข้อที่ ๒ นี้ ซึ่งยังไม่บังเกิดในบัดนี้ แต่จักเกิดในกาลต่อไป ภัยนั้นอันเธอทั้งหลายพึงรู้ไว้เฉพาะ ครั้นแล้วพึงพยายามเพอ-ละภัยนั้น ๆ"

ภัยในข้อ ๒ นี้ซึ่งชัดแจ้งว่า เคี้ยวปนปรากฎกันแล้ว เต็มบ้านเต็มเมือง ไม่ว่าภิกษุในต่างจังหวัดหรือ ในกรุงล้วนเป็นทาสอาหาร เป็นทาสลิ้น กันเสียจนไม่รู้ว่าเป็นพระนุนพระพุทธเจ้าสอนให้ตัด "รส" ทอร้อยลน อันเป็นกามคุณข้อหนึ่งใน ๕ ด้วยหรือเปล่า? สอนให้ตัด "กลิ่น" หอมเตะะจุกน่านักิน หรือเปล่า? ให้ตัด "รูป" แดงนำเคียว เหลืองน่านักัด หรือเปล่า? และให้ตัด "สัมผัส" นุ่มน่านักิน กรอบน่านาทาน เย็นแช่่อมนำลุ่ม ร้อน ๆ น่านักัด พระพุทธองค์ให้พิจารณาให้ เห็นให้แจ้งว่ามันเป็น "กิเลส" ตัวร้ายกาจทั้งนั้น ท่านให้ตัดให้ละหรือเปล่า? จะไม่รู้กันอยู่แล้วทั้งๆ ที่ห้องๆๆ สวดๆๆๆ เข้าๆ สวดกันแทบทุก-

“ใครปลุก”

องค์ “ปฏิสังขา โยนโส จีวรัง... บ้าง ปิ่นทปาคัง บ้าง...” สวดไปเกิด แต่ก็เก่งสวด เก่งท่องกัน ทว่าตาบอด หูหนวกอยู่อย่างนั้น พอสวดเสร็จก็ตะโกนบอก “โยม! คัมข่าไก่ใส่กะทิมัน ๆ มาซดหน่อยสิ!” ใครเคยเห็น ใครเคยได้ยินกันมาบ้าง ลักษณะเช่นนี้ในวัด หรือที่พระแสดงให้ดู รู้สึกละอายบ้างไหม? หรือแม้แต่พระขณะฉันไปก็ขมไป ตีไป “โธ่หรือโยม! โธ่เค็มไปโยม!” แสดง “กิเลส” ไม่รู้จักกิเลสกันเลยทีเดียวก็เขอะ

ก็ขอบอกไว้เลยว่า พระอย่างนั้นเป็นพระนอกศาสนาพุทธ ไม่มี “สิกขา” ไม่มี “วินัย” ไม่ได้ประพฤตีสดี ประพฤติธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่งสอนไว้หรอก เดียวกัน “ภิกษุทั้งหลายจักเป็นผู้ชอบบิณฑบาตที่ตรงมา” อันหมายความว่า จะหลงชอบอาหารที่เขาให้ (อย่างเลือกไม่ได้ เพราะบิณฑบาต) ที่ตรงมาจริงๆ และ “เมื่อชอบบิณฑบาตที่ตรงมา” อันหมายความว่า ขัดๆ ว่า เมื่อจิตปรารถนาอาหารที่เขาให้ (อย่างเลือกไม่ได้เพราะบิณฑบาต) จะต้องตั้งงามถูกใจ ก็จึงเลิกบิณฑบาต ทั้งต้นฐานที่อยู่ที่พัก บำเพ็ญที่สงบสงัด เช่นป่า ป่าช้า แล้วก็เข้าหมู่บ้านย่านนิคม และยังเป็นในเมือง ในกรุงไถ่ยั้งดี เพื่อแสวงหาสรทธาอาหารที่เขาให้ ที่มีรสอันเลิศด้วยปลายดิน และยังได้เป็นเจ้าของในวัดไหนสักแห่งในกรุงยังไม่ออกบิณฑบาตเอาเสียเลย (มี-แยะ) “และจักถึง การแสวงหาสรทธา อันไม่สมควร” คือจะพยายามแสวงหาด้วยวิธี ไม่สมควร ไม่เหมาะสมต่าง ๆ มากมาย อันเนื่องมาจากเหตุ เพราะหลงติดยึดต้องการอาหารที่ชอบ จึงได้เกิดมีการขู่ขู่ สรร่างอุบายพิชิตอย่างมาก คือแนะนำชวนว่า ทำบุญเลี้ยงพระสิ! ได้บุญนะ ขึ้นบ้านใหม่ก็ควรทำนะ ขึ้นบ้านเก่าบ้านพังก็ทำเถิดนะ จะได้เป็นบ้านใหม่ ทำบุญวันสำคัญ ทำบุญงานสำคัญ ทำบุญร้านให้รวย ทำบุญสารพัด แม่ “แต่งงาน” อันไม่ใช่เรื่องของพระก็ยังไปอวยชัยให้พรกันได้ พระก็หลงไปสนับสนุนแต่งงาน กับเขา พระพุทธเจ้าสนับสนุนกันตรงไหน แต่งงานหนะ น้องชายของพระองค์ (เจ้าชายนันทะ) กำลังทำพิธีแต่งงานแท้ๆ พระองค์ ใ้รับมันมันไปฉันอาหารเท่านั้น พระพุทธองค์ยังถือโอกาสพรากน้องชายเอามาบวชเสียในวันนั้นเสียเลย เพราะไม่ส่งเสริมการแต่งงาน ปลอ่ยให้เจ้าสาวขึ้นหมากค่างตั้ง

เกืออยู่ในวังโน่นแน่ะ มันคืออยู่หรือมันถูกต้องแล้วหรือ จารต ประเพณีทุกวันนั้น อันไหนเผื่อไปไม่เข้าท่า ก็นำมาคิดกันให้ “รู้” ให้หัดเป็นคนฉลาด (อริยะ) หัดฝึก “ธัมมวิชัย” ให้ออกจนแจ่ม เหตุผลจึงผลเป็น “ปัญญา” ให้ได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนคนมุ่งให้เกิด “ปัญญา” ไม่ใช่เกิดความโง่ความงมงายเมื่อ “พระ” โง่เสียแล้ว “คน” ปัญญาจะฉลาดได้อย่างไร? จะทำอย่างไรกันเล่าถึงจะเกิด “ปัญญา” ได้ ในเมื่อ “พระ” ยังไม่รู้แม่ “ศีล” ทั้งๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสแล้วตรัสเล่า จแล้ว ช้แล้วว่า, “แม่ก็ศีล ของเธอนะ??” แต่เปล่า! ท่องไปเกิด สวดไปเกิด ฟังกันไปเกิด “อย่าขี้กตือส่งเสริมให้คนเป็นขี้เมียกันนะ ผิดนะ!” เป็นอาบัติ สังฆาติเสส เอาด้วยแยะ ใน พระวินัยปาฎิโมกข์ แท้ ๆ รู้เรื่องกันหรือเปล่า ว่าไปแสดงความส่งเสริมนิตสวดอวยชัยให้พรให้เขาเป็นขี้เมียกัน เพียงเพื่อเห็นแก่กันนั้นหนะผิดสังฆาติเสสหรือเปล่า? หรือเช่น “อย่าซื้อขายด้วยเงินตรานะ ผิดนะ!” ก็ไม่เห็นกันว่าเป็น ศีล เป็น วินัย กันนี้ อาหารไม่ตี ขีรถเข่าร้านส่งอาหารมาฉันให้สง่าเลย พระอย่างนั้น ใครเคยเห็นบ้าง?

แม่ที่สุดที่ข้าพเจ้า ได้ขีดเขียนขึ้นมาให้อ่าน ก็คือโกรธ จะเคือง คิดจะหาเรื่องเอาชะด้วยนะในพระบางองค์ ซึ่งก็จะเป็นผู้พยายามละเมตศีล วินัยปาฎิโมกข์ สังฆาติเสสข้อ ๑๒ “ว่า ยากสอนยาก ห้ามไม่ฟัง เคืองไม่ได้” ขึ้นมาทันที ว่านิต ก็โกรธ ห้ามหนอยกก็เคือง เคืองบ้างก็แค่น ใครมีอารมณ์อย่างนั้นกำลังต้องอาบัติ รู้จัก “อาบัติ” กันไหม? เป็นพระต้องสงบ สงบใจ อด ข่ม ฝั้น! หากเพียรทำจิตให้สงบ อย่าโกรธ อย่าโลก จึงจะทำลาย “โมหะ” ออกได้ด้วย “พลังจิตอันสงบ” นั่นเอง พยายามเข้าเถิด

พระพุทธพจน์ต่อไปก็มีอีกว่า:—
“อีกประการหนึ่ง ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจักเป็นผู้ชอบเสนาสนะตั้งงาม เมื่อชอบเสนาสนะตั้งงาม ก็จัก ละความเป็นผู้ถือการอยู่ป่าเป็นวัตร ละเสนาสนะอันสังัด คือป่า และป่าชฎุ จักประชุมกันอยู่ที่บ้าน นิคมและราชธานี และจักถึงการแสวงหาอันไม่สมควร ไม่เหมาะสมต่าง ๆ เพราะเหตุแห่งเสนาสนะ ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภัย ในอนาคตข้อที่ ๓ นั้นซึ่งยังไม่บังเกิดในบัดนี้ แต่จักเกิด ในกาลต่อไป ภัยนั้นอันเรอทั้งหลายพึงรู้ไว้เฉพาะ ครั้นแล้วพึงพยายามเพื่อละภัยนั้น ๆ”

ภัยในข้อที่ ๓ นี้ ทุกวันนร่ายกายยิ่งกว่าที่พระพุทธเจ้าทรง ทำนายไว้เสียอีก คือไม่ใช่แค่เป็นภิกษุผู้หลงชอบเสนาสนะตั้งงาม (ชอบที่อยู่ตั้งงาม) อันมันคนก่อร่าง สร้างขึ้นให้เองด้วยใจเลื่อมใส

ศรัทธาของเขา ตั้งโนพุทธกาลเท่านั้นมิได้ กิเลสของภิกษุที่พระองค์ทรงทำนายไว้เนิ่น นานแรงกว่านั้นอีก ถึงขนาดคิดสร้างเองนะ! ออกแบบออกแบบโน้ตเสร็จเอาด้วย แม้วินัยปฏิโมกข์จะมีไว้ว่า “อย่าสร้างกฎเองให้ใหญ่เกิน ๘ คน ๑๒ คีปพระสุคตนะ ผิดนะ!” ต้องอาบัติสังฆาทิเสส (ข้อที่ ๖) เอาด้วยนะถึงขนาดต้องสึกออกจากพระเชี่ยนนะ แต่หาเรื่องไม่ บางกุกียังกะวังก็ไม่ปาน และแถมโอคโอยเรียกร้องขอเงินชาวบ้านเอาไปสร้างเอาไปทำ หาดูบายวิธีต่างๆ นานาเพื่อให้ได้เงินไปสร้าง หรือให้คน “หลง” ศรัทธาไปสร้างให้ ลงโฆษณาปาเว่ทางหนังสือพิมพ์ ออกวิทยุโครมๆ แสดง “ความอยาก” ความมีราคะของพระองค์ออกมา อย่างไม่มีอาย (หิริ) เอาเลย แม้โบสถ์ แม้วิหาร ก็โตมสร้างกันเข้าไปให้หฺรู่ ให้ใหญ่ให้งาม ให้สวย อยากให้วัดตรงนั้น ต้องมีการพยายามแข่งขันกันในที่อยู่ด้วยเสมอ แล้วก็ล้อลสาธุการกันว่า “เก่ง” สิ! ถ้าพระรูปโตสามารถสร้าง ๆ ๆ ให้มากให้ใหญ่ได้ เสนาสนะ หรือที่เรียกว่าเป็นวัดเป็นอารามก็ตามนั้น เป็นเพียงศรัทธาของศฤหฺสัน ที่จะพึงแสดงออกซึ่งกศลมที่จิตใจ ในเมื่อเขาเห็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ (สุปฏิบันโน) เท่านั้น ไม่ใช่ที่อยู่จริงของพระเลย เสนาสนะ แท้ ๆ ของพระนั้น โน่น! โคนไม้ โนนป่า โนนเรือนว่างโซ่โหม่? คิดดู เรื่องวักจิงไม่ใช่เรื่องของพระจะไปจับไปยึด ไปเกาะ ไปเกี่ยวไม่เลย จะเส้าเกาะยึดอยู่วัดนั้น ๆ จนตายควักดี โดยหลงว่า “วังข้าสร้าง” นั้นไม่ได้ พระพุทธเจ้าไม่พาท่า ข้าทรงสอนหนักหนาว่า อย่ายึดติดหรือแม้จิตใจ ห่วง อาลัย ที่อยู่ ก็ยังไม่ได้ (เป็นปถวิโพธิ์) เคยรอนอย่าว่าแต่จิตใจ ห่วงอาลัยเลย “หวง” มันเสียด้วยซ้ำ!

จาก พระสูตร “อังกุตตร. ปญฺจก. ข้อ ๒๒๓” นั้น

แสดงโทสการติดที่อยู่ไว้ห้อย่าง คือ

๑. ภิกษุติดที่อยู่ย่อมมีภณฺฑะสิ่งของมาก เป็นผู้ชอบสะสมสิ่งของไว้มาก

๒. ย่อมมีเกสขมมาก เป็นผู้สะสมเอาเกสขมมาก

๓. ย่อมมีกัจจมาก มีการงานที่จะต้องจัดต้องทำมาก เลยเอาดีในหน้าที่ของสมณะโดยตรงไม่ได้

๔. ย่อมคลุกคลีกับคฤหสฺถ์ และบรรพชิตอื่นเป็นสิ่งที่สมควรแก่สมณะ

๕. จะจากถิ่นที่อยู่ไปนั้น เอย่อมจากไปด้วยจิตที่ห่วงใย

และจาก พระสูตร อังกุตตร. อญ. กญ. ข้อ ๑๖๓ นั้นก็แสดงโทสอันสำคัญไว้ข้อหนึ่งชัดเจนคือ ภิกษุทั้งหลายมูลเหตุ ๘ อย่างเหล่านี้ ย่อมเป็นไปเพื่อความเสื่อมเสียสำหรับภิกษุ ผู้ยังไม่จบกิจแห่งการ ปฏิบัติ เพื่อลุดฺฉินพทานมูลเหตุ ๘ อย่างอะไรกันเล่า? ๘ อย่างนี้คือ

๑. ความเป็นผู้พอใจในการทำงานก่อสร้าง ซึ่งเป็นข้อที่ ๑ แท้ ๆ มันเรื่องอะไรให้พิจารณาหนักให้ดีขึ้นอีก ๖ ข้อจะไม่กล่าวถึงในขณะนี้ แต่จะขอยกมูลเหตุข้อ ๘ มากกล่าวไว้อีกข้อเท่านั้น คือ :-

๘. ความเป็นผู้พอใจใน การ ขยาย กิจ การงานต่าง ๆ ให้โยกโย้อี้อเนิ่นช้า (ทอนเวลา “ปฏิบัติ” แก่ตน)

นี้แหละ “กิเลส” ในการหลงรัก เสนาสนะ อันดีงาม จนต้องถึงการแสวงหาอันไม่สมควร ไม่เหมาะสมต่าง ๆ เพราะเหตุแห่งเสนาสนะมันได้เกิดแล้วตามคำทำนายของพระพุทธองค์ เรา ยังจะส่งเสริมหลงไหลกันต่อไปละหรือ? ก็พยายามคิดเอาเถิด.

ยังไม่จบสำหรับ “อนาคคสูตร ๔” ยังเหลืออีก ๑ ข้อ และสูตร ๓-๒-๑ ก็ยังมี เอาไว้ต่อฉบับหน้า

“อึ่งพันท์! ปีพินันท์พุด นมฉลากรนาลพวกกรนัทนั้น หือจะยึกจะหนืดให้ “รู้” จนได้ชื่อว่ “อึ่งหมก” มี อรณ: สุ่มรรก: ได้ถึงพินันท์ ซึ่งเท่เท่งม คน จิวพวกหนิงได้แล้ว เจ้า จี?

■ หมาแท้ ๆ มันยังอาจหาญสามารถเรียนรู้ ให้เกิดระเบียบวินัย ได้ออกถึงอย่างนี้ ทำไมหนอคนจึงไม่พยายามทำความเข้าใจในระเบียบวินัย (ศีล) ที่ดีที่สุด ที่จะทำคนให้ฉลาดที่สุด (อริยะเจ้า) จริงๆ บ้าง จะได้ “สันติสุข” รวบเรียบ เชนสบายในโลกกันจริงๆ ได้บ้าง.

นั้นอยู่ตลอดเวลาเพื่อคอยช่วยคน เมื่อผู้ใดถึง “ธรรม” ผู้นั้นก็คือ ผู้ช่วยคน
 ได้ เป็นพระโลกศวรรโพธิสัตว์ได้ แต่ผู้ยังไม่ถึง “ธรรม” แต่อยากช่วย
 คนก็นำ “ธรรม” ที่ยังไม่แท้ ยังไม่จริงไปสอนคนก็เป็น “พระโลกศวรร
 โพธิสัตว์” แบบขี้แงๆขี้เก๋ๆอยู่ มีสัมมาทิฏฐิน้อย มีมิจฉาทิฏฐิมาก ก็
 มีอยู่มากในแบบนี้ แม้ในเถรวาท และในมหายาน ในเถรวาทก็คือ
 “พระธรรม” ที่ยังไม่เป็น “พระธรรม” แท้ๆยังไม่กระจะ ยังไม่กระจ่าง
 ยังไม่ถูกทางเท่านั้นเอง ซึ่งจะออกมาจากปาก หรือเป็นข้อเขียนของ
 “สมมติสงฆ์” หรือ “นักธรรมะ” ที่ยังไม่ถึงธรรมนั้นแล จะเรียกว่าเป็น
 “อนิยตโพธิสัตว์” ก็ได้

ส่วนรัตนอีกหนึ่ง คือ “พระสงฆ์” ของเถรวาทก็เช่นเดียวกัน
 ไม่ผิดกับ “ปรัชญาปารมิตา” (ปรัชญาปารมิตาก็เรียก) ของมหายานแต่อย่าง
 ใด เขาเล่นความกว้างขวางให้ ควายยังขบหนิง “พระพุทธ” ทั้ง “พระ-
 ธรรม” ดังนั้น “พระสงฆ์” ก็คือผู้สร้าง “ปัญญาบารมี” นั่นเอง ปรัชญา-
 ปารมิตาก็หมายถึง “ปัญญาบารมี” หรือการให้ได้มาซึ่ง “ปัญญา” อัน
 เป็นจุดหมายแห่งการศึกษาสาม (ไตรสิกขา) มีแต่ ศีลก็ไม่ใช่จุดหมายที่
 สุด มีแต่สมาธิก็ไม่ใช่จุดหมายที่สุด ต้องมี “ปฏิเวธธรรม” แท้ๆเกิด
 นั่นคือ “ปัญญา” “พระสงฆ์” คือผู้จะพึงเครื่องครัดพากเพียรให้เป็นตัว
 “ปรัชญาปารมิตา” ให้ได้ ถ้าผู้ใดไม่สัจจ ไม่สำรวม ไม่พากเพียรให้เกิด
 “ปรัชญาปารมิตา” แก่ตน (หรือทำตนให้เป็นผู้มี “ปัญญาบารมี”) ผู้นั้น
 ก็ไม่ใช่ “พระสงฆ์” ของพุทธศาสนา ก็เป็นผู้หลงเข้ามายึดเครื่องแบบแอบ
 แฝงลัทธิอยู่ จะเพื่องูหมายอะไรก็ตาม ถ้าไม่มุ่งหมายในจุดบำเพ็ญ
 “ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา” โดยมี วิริยะ มีขันติ มีสัจจะ มีอธิษฐาน
 เป็นเครื่องนำพาแล้วละก็ไม่ใช่พระสงฆ์ หรือไม่ใช่ผู้จะสร้าง “ปรัชญา-
 ปารมิตา” ให้แก่ตนโดยถูกต้องเที่ยงแท้แน่ๆ (ยังผู้ใดหลงไปในทางสร้าง
 “อภิญา” หรือประพฤตินอกไตรสิกขาโดยไม่เห็นใน “เนกขัมมะ” หรือ
 การออกจากกามแล้วละก็ คือ “มิจฉาทิฏฐิ” โดยแท้เลย แม้พวกมหายาน
 เอง ก็ยังพากันหลงผิดจากแนวนี้แหละ) แม้ผู้ไม่ปฏิญาณตนเป็น “พระสงฆ์”
 จะปฏิญาณตนเป็น “นักปฏิบัติธรรมของพระพุทธองค์” หรือจะปฏิญาณ

ตนเป็น “พระโพธิสัตว์” ก็ตามก็จะต้อง
 ประพฤติ ทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญาทาง
 สัน เมื่อเกิดเป็น “ปัญญาบารมี” หรือเกิด
 เป็น “ปรัชญาปารมิตา” ก็คือได้ความเป็น
 “อริยะ” ขึ้นเรื่อยๆ ก็เรียกว่าเป็น “อริยะ-
 บุคคล” หรือ “อริยะเจ้า” ถ้าเป็น “พระ”
 ที่บวชได้รับการสวด ญัตติ ก็เรียก ขาน กันว่า
 “พระอริยะเจ้า” ได้เลย หรือแม้เป็น “อริยะ”
 อยู่ในสภาพร่างคนธรรมดาที่เรียก “พระ-
 อริยะเจ้า” ได้เช่นกัน ไม่น่ากระดากอะไร
 ถ้าเป็นจริง- เกิดจริง และก็คือตัวสภาวะของ
 “ปรัชญาปารมิตา” โดยแท้โดยจริงด้วย

นั่นแหละคือ การเข้าถึงซึ่ง “ปัญญา”

อันก็ไม่ใช่สภาพไฟหรืออก คือสภาพของ
 “พระสงฆ์” ผู้พากเพียรนั่นเอง จึงเป็นอัน
 ตรงกันอยู่ดี ที่ไม่ตรงกันเพราะไปมัวเห็น
 แค่ภาษา ไม่เห็นสภาวะความเป็นไปแท้
 จริง “พระสงฆ์” ที่ถูกที่แท้เป็น “รัตน-
 หนึ่ง” ในไตรรัตนจึงคือผู้มุ่งสร้าง “ปัญญา-
 บารมี” ไม่ใช่ผู้หลงในพิธี และจารีต และ
 ไม่ใช่ผู้หลงสร้าง “บารมี” อย่างอื่นเป็นเอก
 เอาด้วย

เซ็น

และนิทายวิชฌยาน
 โดย ศักฤทธิ ปราโมช

◦ ◦ ความบ่งบอด ◦ ◦

ตั้งมั่นแต่มีมหายาน เขาเอง ถ้านักธรรมะผู้ใดเอาแต่ท่องบ่นสวด
พระสูตรปรัชญาปารมิตาอยู่เฉยๆ (เหมือนพระของเถรวาทที่หลงท่องบ่น
บทสวดทั้งหลาย รวมทั้งท่องจำพระคัมภีร์นั่นเอง) ไม่มีปฏิบัติให้เกิด
“ปัญญาบารมี” หรือให้เกิด “ปรัชญาปารมิตา” แล้วก็ไม่ใช่ การเข้าถึง
ซึ่ง “ปัญญา” ที่ถูกต้องแท้จริง” อยู่แน่นอน

พระรัตนตรัยของมหายานจึงตรงกันกับ พระรัตนตรัย ของเถรวาท
ไม่ผิดหรอก นอกจากผู้ที่ “หลง” ยึดในสมมุติสติๆ เองเป็นเรื่องของแต่
ละบุคคลเท่านั้นที่ยังเข้าใจยังไม่พอ

และ “รัตนตรัย” อันแตกออกเป็น ๓ จะในแบบของเถรวาท หรือ

มหายานก็ตาม ที่สุดมันก็จะเดียวกันอยู่ในนั้น
คือมี “ความเหมือนกัน หรือ ความตรงกัน” สิ่ง
นั้นก็คือ “ธรรมะ” หรือสภาพความพ้นทุกข์ อัน
จะเรียกว่า นิพพาน นิโรธอริยสัจ หรือ สัจจะ
ธรรมก็ได้ “พระพุทธเจ้า” เป็นผู้เป็นก่อน มีก่อน
ได้ก่อน (เถรวาทก็ยึด “พระพุทธเจ้า” ในแบบ
“บุคคลวิชฌาน” อย่างแท้จริง คือจะต้องเป็นคน
จริงๆ จังๆ คนหนึ่ง ฝ่ายมหายานไม่เพียงแค่นั้นยอม
รับนับถือ “พระพุทธเจ้า” ใหกว้างขวางยิ่งขึ้น โดย
แม้จะมาในรูปแบบ “ธรรมวิชฌาน” ไม่มีตัวตนคน
จริงก็ยอมรับ มีอีกที่พระองค์ก็ได้ แล้วพระพุทธ-
เจ้านำเอา “ธรรมะ” นั้นออกมาแต่ “พระธรรม”
จึงคือสิ่งที่มาจาก “พระพุทธ” แล้ว “พระสงฆ์”
ผู้จะเป็นจะได้อาจจะมีเหมือนพระพุทธเจ้าได้ ก็
จะต้องยึดเอา “พระธรรม” นั้นมาใส่ตน ให้เกิด
ในตน ให้มีในตนให้ได้ ผู้ทำอย่างนั้นก็คือ ผู้จะ
สร้างจิต สร้างปัญญา หรือทำตนให้เป็นผู้มี
“พระธรรม” หรือเป็นตัว “ปัญญาบารมี” (ปรัชญา
ปารมิตา) แท้ๆ นั่นเอง

ความเหมือนกัน ยืนโรงอยู่จึงคือ พระ-

๐๐ ความบังเอิญ ๐๐

ธรรม “ผู้ใดเห็นธรรมจึงคือผู้เห็นตถาคต”
ตามทางเถรวาทเข้าใจดี และมหายานก็เข้าใจ
ดีเช่นกันกันว่า “ผู้ใดเห็นธรรมก็คือผู้นับ
พุทธะ หรือมี พุทธะภาวะ” แต่ความยึดตัว
คนต่างๆ สิ ไม่เหมือนกัน เพราะต่างกาล
ต่างวาระ และที่แท้ๆ ก็คือ ต่างก็ “สมมุติ”
ตั้งขึ้นจึงได้กำหนด (บัญญัติ) ลงไปเรียกขาน
ว่า “พระพุทธ” บ้าง “พระโพธิ” หรือ
“พระธรรม” บ้าง และ “พระสงฆ์” หรือ
“พระสูตร” (ปรัชญาปารมิตาสสูตร) บ้าง ซึ่ง
ก็ไม่มีอะไร ก็เป็นการปรุงแต่ง (สังขาร)
ของโลกที่จะปรากฏ “รูป” (อัตตา) ออกมา
ให้ยึดตั้งนั้น อันจะเหมือนกันไม่มีเลยสักสิ่ง
และสุดท้ายแท้จริงมันก็เหมือนกันหมด คือ
ต้องเลื่อนไป เคลื่อนไปตามกาล (อนัตตา)
ไปจบลงที่ “สัจจะ” คือมันไม่มีอะไรหรอก
นอกจาก “ความมี” เกิดขึ้นมาแล้วมันก็
“ดับสูญ” ผ่านไปเป็น “ความไม่มี” อยู่แล้วๆ
เล่าๆ ตั้งขึ้นเอง

เพราะฉะนั้นถ้า “เรา” (คนทุกคน
สรรพสิ่งทุกสรรพสิ่ง) เมื่อได้ถูก “สมมุติ”
(เกิด) ขึ้นมาในโลกแล้วก็จึงเป็น “สิ่งสมมุติ”
ที่เป็นคุณ เป็นประโยชน์ให้แก่โลกให้มากที่สุด
ที่สุดเถิด อย่าไปหลงว่ามันดี มีตนให้มัน
หนัก มันดั่ง หลงหอบหวั หลงหวง ยึดถือ
มุ่งมาดปรารถนาอะไรจนสร้าง “ทุกข์”
ให้แก่ตน แล้วสร้างบาป สร้างภัยให้แก่ผู้
อื่น เพราะหลงยึดมั่นใน “สิ่งสมมุติ” อัน
พึงสุดพึงใฝ่ล่อออกมาตามวาระ ตามเหตุ ตาม
ปัจจัยอันอยู่นอกเลย ถ้ายังรักสุด รักใฝ่ ก็ยัง
มี “หยาคนาตา” มี “เสียงหัวเราะ” ถ้าไม่
หลงยึด “สิ่งสมมุติ” คือตัวตน คน สัตว์
เราก็จะเลิก “สมมุติ” หยุคโลกกันลงได้เป็น
อันไม่มี

“คน” นั้นเห็นความ “มี” ยึดความ

“มี” (สังขาร) เป็นสิ่งเหมือนกัน ตรงกัน จึงจะต้อง “มี” ให้มาก ส่วน “อริยะ” ท่านเห็นความ “ไม่มี” (สุญญตา) เป็นสิ่งที่เหมือนกัน ตรงกัน จึงจะเป็นผู้ว่าง ผู้ว่าง ผู้โยนทิ้ง ให้มาก

คึกฤทธิ์ว่า: เมื่อเห็นเป็นแขนงหนึ่งในแนวความคิดแห่งพระพุทธศาสนาเช่นที่หลักอริยสัจที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ไป ไม่พ้นคือ

๑. เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นทุกข์
๒. เหตุแห่งทุกข์
๓. ความดับซึ่งเหตุแห่งทุกข์
๔. ทางที่จะถึงความดับซึ่งเหตุแห่งทุกข์

สภาพที่จะอยู่เหนือทุกข์นั้นได้ และไม่มีทุกข์มาข้องแวะอีกต่อไป คือสภาพแห่งโลกุตระะ มีบัญญัติอันเป็นโลกุตระะ คืออยู่เหนือโลก รู้จักโลก และมองโลกด้วยสายตาด้านไม่อยู่ในโลก หรือข้องในโลก ไม่ยินดียินดีร้ายในโลก บัญญัติขนาดนั้นเป็นบัญญัติของพระพุทธเจ้า และบัญญัติของพระอรหันต์

มีเสียงถามขึ้นมาว่า จิตว่าง ละซี

ขอตอบอย่างเบ่งๆ ว่า เปล่า ไม่ใช่เรื่องจิตว่าง และจะไม่พูดถึงเรื่องจิตว่าง หรือไม่ว่างทั้งนั้น เพราะใครที่ยังพูดถึงจิตไม่ว่าจะว่าง หรือไม่ว่าง คนนั้นเป็นคนที่กำลังวุ่น เพราะจิตมีแต่เรื่องวุ่น ถ้าไม่โยนจิตทิ้งไปเสียก็จะไม่หายวุ่น เพราะแม้แต่วุ่นบ่ควาคาดทำให้มันว่าง วุ่นหาเงิน หรือวุ่นมีเมียน้อย หรือ

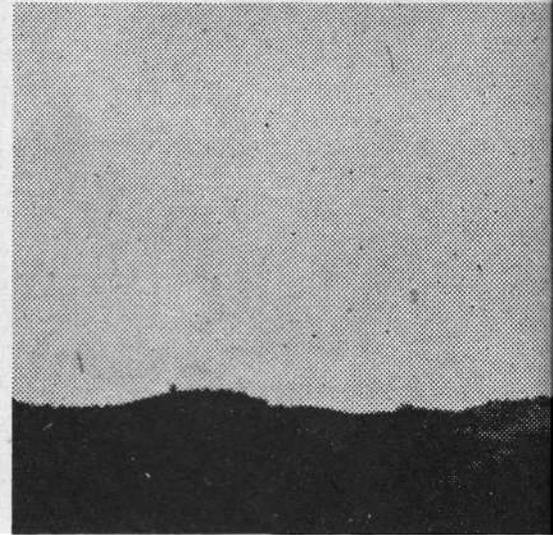
วุ่นทำให้จิตว่าง มันก็วุ่นเท่ากัน..๓
ที่มีนนำคิด: จะ “วุ่น” เท่ากันนั้นไม่ได้เลย วุ่นหาเงิน วุ่นมีเมียน้อย หรือวุ่นทำจิตให้ว่าง มันวุ่นเหมือนกัน หรือตรงกันจริง แต่ “วุ่น” ไม่เท่ากัน (ไม่เหมือนกัน) มีความมากน้อยต่างกัน ผู้ “วุ่น” หาเรื่อง กับผู้ “วุ่น” หาทางหยุดไม่ให้มีเรื่องนั้นมันจะ “วุ่น” เท่ากันไม่ได้ เพราะจุดมันคนละจุด ทางเดินมันคนละทาง คนหนึ่งพยายามในการ ระงับความ “วุ่น” ส่วนอีกคนหนึ่งยังพยายามก่อความ “วุ่น” ชนิดไม่มีจุดหมายแม้แต่ความตั้งใจจะให้หยุด “วุ่น” เลย แล้วปริมาณความ “วุ่น” มันจะเท่ากันนั้นเป็นไปได้ไม่ได้ ถ้า “จิต” ของคน ๒

คนมีต้นทุนความ “วุ่น” เท่าๆกัน และความว่างมันก็คือ ความไม่วุ่น หรือการทำจิตให้สู่ความว่าง ก็คือ ลด “ความวุ่น” ออกจากจิต ความว่างเบา ความน้อยลงก็จะมีได้

ก็ขอยืนยันอย่างนอบน้อมไว้เสียด้วยว่า ศาสนาพุทธนั้นให้ศึกษาผู้ตัว “วุ่น” แล้วไล่ความวุ่นออกไปให้ “จิตว่าง” ลง จึงจำเป็นจะต้องพูดถึงความว่าง พูดถึงจิตว่าง และจิตไม่ว่างอยู่ และถ้าโยน “จิต” ทิ้งไปเสียได้ก็ดีหนะซี ผู้จะโยน “จิต” ทิ้งได้จริงๆ จังๆ คือผู้ถึง “อรหันต์” ขึ้นไป และจะทิ้งจริงในตอน “ดับขันธ” เป็น “อนุปาทิเสสนิพพาน” เท่านั้น ยัง (อ่านต่อฉบับหน้า)

ใครจะละร่น้อยกว่ากัน?

■ ทุกวันนี้ จริงๆ แล้วแทบจะกล่าวได้ว่า ล้วนเป็นไปในทิศทางนี้ โดยซ่อนเร้นกันทั้งนั้น เพราะ “ค่านิยม” (อุปนิสัยสังขาร) ในการกระทำอันมุ่งเพื่อมุ่งเพื่อต่าง ๆ เหล่านี้มันกำลังหักตัว อย่างวิเศษพัฒนาการอยู่ที่เดียว จนกลายเป็น สมัยนิยม (กาลสังขาร) และแล้วก็เป็น ‘รสนิยม’ (วิญญาณสังขาร) จะปลัดลงไปกับความพัฒนา (สังขาร) อย่างไม่รู้จบสิ้น อันไหน ชัดมันด้อมมันกันลงไปก็ยอมรับกันว่าเป็น “ของจริง” (อภิสสังขาร) ซึ่งแท้ ๆ แล้วมันล้วนคือ “ของสมมุติ” (สมมุติสังขาร) ที่เกิดมาจากการยก “คำสมมุติ” (จิตสังขาร) ทงสน.

① ภาพวิญญานของคนจะมีลักษณะคล้ายๆ เช่นนี้ แต่จะไม่เรียบร้อยอย่างนี้ จะมีจุดสว่างตกแดงอยู่ก็บ้างในบางแห่ง

②-③ ดูซิภาพ ② กับภาพ ③ นี้
อำนาจการปรุงแต่งของ "แสง" (นาม)
บางส่วนกลายเป็นอากาศไป

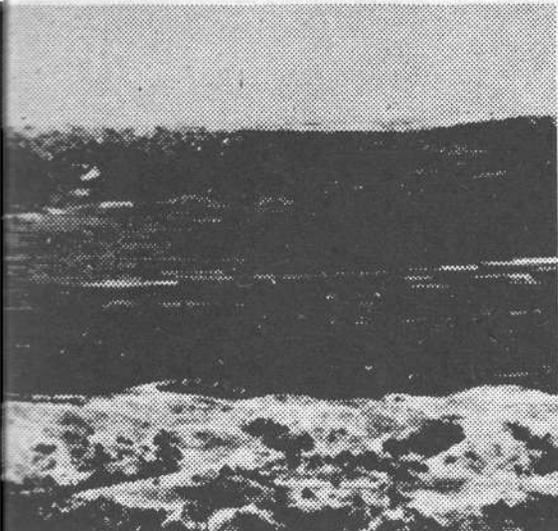
ท่านเชื่อไหมว่า "สูญ" มีค่าเท่ากับ "ล้าน"

เพราะฉะนั้น จึงจำให้ได้ว่า ความแท้จริงที่แท้จริงในโลกนี้คือ ความเป็นสูญ คือความไม่มีค่า ที่ไปเห็นว่ามีค่ามีราคา หรือจนเกิดเป็นความสูง เป็นความต่ำ เป็นความดี เป็นความเลวอะไรนั้น ก็เพราะไปนึกคิดเอาเอง ไปสมมุติขึ้นมาเอง ถ้าผู้ใดไม่เห็นสิ่งใดว่าสูง ว่าต่ำ ว่าดี ว่าเลวตามเขา ก็คือผู้ไม่มีแต่ ความสูญ ผู้มีแต่ความว่าง ผู้มีแต่ความอ้อม ผู้มีแต่ความเต็ม จึงคือผู้ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว คิดตามให้ถึง ตามเนื้อหาสาระ ตามรูปร่างของเรื่อง อย่าไปตามศัพท์ ตามพยัญชนะ - ตามคำพูดแต่ละคำเพียงเท่านั้นเป็นอันขาด ถ้าใครไปมัวตามเพียงศัพท์ ตามเพียงคำพูดแต่ละคำ ก็จะงง จะไม่เข้าใจ เรียกว่า ยังยึดศัพท์ยึดคำอยู่ ความกว้างขวางของความเข้าใจจึงไม่คล้อออก เพราะความกว้างขวางของความแท้จริง มันกว้างขวางมากมาย จนภาษาศัพท์ที่มันน้อยไปที่จะอธิบายได้ถ้วนทั่ว จึงจำต้องใช้ภาษาเต็มนำมาอธิบายยาวไปมา จึงดูกววนขวานและวนเวียนขอบกล จึงต้องตั้งหลักให้ดี คนที่เข้าใจไม่ได้ทะเล ผู้มีอยู่ตรงตนเอง ตรงที่เราไปมัวยึดศัพท์ ยึดคำอันหละ

หวังว่าผู้ที่ตั้งใจคงพอจะเข้าใจได้ ถ้ายังไม่ชัดเจนลองพิสูจน์กันอีกตรง ๆ สักเรื่องก็ได้ เรามาสมมุติกันว่า โลกนี้มีคนสักล้านคนอยู่ในโลก ที่สมมุติเพียงล้านคน ก็เพราะจะได้พูดง่าย ๆ สั้น ๆ เราจะไม่เพิ่มเป็นก้านก็ได้ ที่จริงอยาก

เอาจริงๆ จังๆ โดยเอาสถิติคนทั้งโลกจริงๆ มาคิดเลยก็ได้ เพียงคอยเอาไปคิดเอง ถ้าใครไม่อยากจะให้เป็นเรื่องสมมุติก็ตอนนั้นขอให้ข้าพเจ้าอธิบายให้ฟังเสียก่อนเป็นแนวทาง แล้วก็ค่อยไปนำตัวเลข ที่เป็น สถิติจริง มาคิดคำนวณ ออกมาเลย เราก็จะได้เรื่องจริงๆ แท้ๆ

สมมุติว่า คนในโลกมี ล้านคน และในล้านคนนั้นก็คือ พลโลกหรือประชาชนที่อยู่ในความปกครองหรืออยู่ในสังคมอันเดียวกัน เมื่อแรกๆ ก็อยู่กับด้วยความจริง คืออยู่กับอย่างไม่มียึดไม่ถืออะไร ใครทำอะไรก็ทำกันไปตามที่ตัวเองถนัด บางคนปลูกข้าว เขาก็มีข้าว บางคนเลี้ยงสัตว์ เขาก็มีสัตว์ บางคนปลูกผัก เขาก็มีผัก บางคนทอผ้า เขาก็มีผ้า ทุกคนทำโดยสบาย อยู่กันอย่างสบาย เมื่อคนมีผ้าอยากได้ข้าวไปกิน ก็ไปขอข้าวที่คนปลูกข้าว คนเลี้ยงสัตว์อยากได้ผัก ก็ไปขอที่คนปลูกผัก คนมีข้าวอยากได้สัตว์ ก็ไปขอคนเลี้ยงสัตว์ ต่างคนต่างก็ไม่เห็นว่าอะไรมีค่ามีราคา ทุกคนก็สบายอยู่กันอย่างมีสุข อยู่ด้วยความแท้จริง คือ คนกินข้าว กินผักกินผลไม้ ก็กินไปให้ร่างกายมันอยู่ได้ คนต้องมีผ้าห่มกันหนาวกันร้อน ก็ห่มกันกันไป ต่างคนมีความอ้อม ความเต็ม มีความพอดี ทุกคนก็สุข คำว่า ดั้น-รนก็ไม่มี คำว่าอยากก็ไม่มี คำว่าเอาเปรียบเอาดีก็ไม่มี คำว่าน้อยว่ามากก็ไม่มี เมื่อทุกอย่างเป็นสูญ ทุกคนทำแต่พอดี ทุกคนไม่มีโลก ไม่มีกักตุนเกินเหตุ ไม่มีการสะสมด้วยจิตที่ไม่เป็นสูญ

มันเป็นภาพเดียวกันโดยแท้จริง แต่กับ "วัตถุ" (รูป) มันต่างค่ากันจึงมี

๔ และเช่นเดียวกัน รูปคน ๒ คนก็คล้ายกัน เป็นแต่ต่างค่ากันเท่านั้น เราจะเรียกว่า คนแก่ นั่นคือ "สสาร" คนสาวคือ "พลังงาน" ก็ถูกคามกฎที่เอนสไตน์พูดไม่ผิดเลย

ทีนี้ ถ้าเกิดคนใดคนหนึ่งเริ่มแตกคอก มี "จิต" คิดเห็นว่า ในโลก ต้องมีความไม่เป็นสุข ต้องไม่เท่ากัน ต้องมีน้อยกว่ามากกว่าขึ้นมา ข้าว ทำยากกว่าปลุกผัก เลี้ยงสัตว์ยากกว่าต่อผ้าเป็นต้น พอ "จิต" ขกเริ่มสมมุติอย่างนั้น เพราะเห็นวิปลาสาไปแล้ว เห็นเพราะ "จิต" ไม่อยู่นิ่ง จิตไม่เป็นกลาง จิตไม่ว่างเปล่า จิตไม่ยึดความเป็นสุข จึงไปตีค่า สร้างความเปรียบเทียบขึ้น ให้เกิดการสมมุติว่า มีการน้อยกว่ามากกว่าขึ้นมา ซึ่งโดยความแท้จริง มันไม่ต้องน้อยกว่ามากกว่าอะไรเลย มันเท่ากันทั้งนั้น สิ่งใดทำยากก็ใช้เวลาานเวลามาก สิ่งใดทำง่ายก็ใช้เวลาน้อยเวลาเร็ว มันก็โอเท่ากัน ซึ่งถ้าवलบลคุณหารแล้ว มันก็เท่ากันทั้งสิน การทำอะไรให้เกิดขมขื่น ก็ใช้เวลาทั้งสิน ก็เมื่อเวลามันมันละ ๒๔ ชั่วโมงเท่ากันในวันหนึ่งๆ อันเป็นสมบัติของโลก ใครจะทำอะไรก็แบ่งหน้าทีกันไปทำ มันก็ควรจะทำนั้น ไม่เห็นน่าจะมีการทำยากกว่าทำง่ายกว่า ทำได้น้อยได้มากกันตรงไหน เพราะทุกคนใช้เวลาที่โลกมีให้เท่าๆกันทั้งนั้น ถ้าคนคิดเอาเปรียบ แล้วก็ไม่ทำตามหน้าที่ โดยขี้เกียจเสียปล่อยให้คนอื่นทำ ส่วนตัวเองเหลวไหล เมื่อนั้นแหละ การเกิดผล

ของการกระทำ จึงจะมีการผิดแผกแตกต่าง คือ มีน้อยมีมากขึ้นมา ก็เมื่อทุกคนไม่มีใครคิดเอาเปรียบใคร หรือไม่มีใครขี้เกียจ ไม่ทำ "จิต" ให้เกิดมีค่าม้อตราขึ้นมา ก็จะไม่มีการรู้สู้กันเรื่องเปรียบเทียบ หรือรู้สึกเห็นเป็นน้อย รู้สึกเห็นเป็นมากขึ้นมาเด็ดขาด เพราะความจริงทุกสิ่งมันเท่ากันหมด คือ ทุกสิ่งเป็นสุข

แต่เมื่อมีใครสักคน "จิต" ของเขาเกิดสมมุติค่าขึ้นมาเมื่อใด เมื่อนั้นก็จะทำให้เกิดความไม่เต็ม เกิดความเอียง เกิดการไม่เท่ากันขึ้นมาทันที พอคนหนึ่งสมมุติว่า ของๆ คนมีราคาเท่ากัน ของคนโน้นมีค่าเท่ากันขึ้นมา จึงต้องเกิดการมีเปรียบ มีการเทื้อตร้อนขึ้นมา การขอกันธรรมดาซึ่งแต่เดิม ก็ขอกันด้วยบริสุทธิ ข้อสัตย์จริงๆ เอาไปกินไปใช้จริงๆ เพียงพอดีกันทั้งนั้น พอ สมมุติ มีการเสียเปรียบ ได้เปรียบ กันขึ้น ความโลภก็เกิด เป็นความ อยากได้มาให้ตนมากๆ เพื่อจะได้มีเปรียบมีกำไร จึงต้องมีการแลกเปลี่ยน มีการกำหนดความมากน้อย

ใบรังกอบเขือ

กำหนดค่า กำหนดราคาที่สูงที่ด้าน ข้าว
 ถึงหนึ่งแลกสัตว์ ได้หนึ่งตัว ผัก ๕ มัดแลก
 สัตว์ ได้ ๑ ตัว อะไรทำนองนี้เกิดขึ้น เมื่อ
 เกิดการโลก การกลัวเสียเปรียบได้เปรียบก็
 มากขึ้น เกินไปนิด เลยไปหน่อยก็ชกไม่
 ค่อยได้ ผู้มีผัก ถ้าแน่นบังเอิญมีผักเพียง ๒
 มัด จะไปแลกสัตว์ ๑ ตัว ก็ชกไม่ได้แล้ว
 เพราะเมื่อสมมุติกันว่า ผัก ๕ มัดจึงจะแลก
 สัตว์ ได้ ๑ ตัว คนมีสัตว์ก็ไมยอม ต้องมี
 การติดค้างเมื่อจำเป็นจะต้องแลกให้ ได้จริงๆ
 เพราะไม่มีผักอีก ๓ มัดให้ครบ ๕ มัดจริงๆ
 ตามที่ ได้สมมุติค่าขึ้นมา ก็ใช้การจำเอาไว้
 ว่า คนนี้ติดค้างผักเราอยู่ ๓ มัด เพราะเอา
 สัตว์เราไป ๑ ตัว แต่มีผักมาแลกเพียง ๒
 มัด หนักๆ เข้ามากคนมาราย ก็จำกันไม่
 ได้ เลอะๆ เทอะๆ ก็เลยใช้เบี้ย ใช้หอย
 ใช้หิน ใช้กรวด เป็นเครื่องหมายแทนมัด
 ผัก แทนจำนวนสัตว์ จำนวนข้าวกันขึ้นมา
 จะได้ไม่เลอะๆ เทอะๆ จะได้ถูกต้อง ไม่
 คู่ ไม่เถียงกัน

นั่นแหละ คือ ต้นเหตุการสมมุติที่
 ต้องสมมุติกันเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ การสมมุติก็
 ก้าวหน้าขึ้นมาจนเป็นเงิน เป็นธนบัตร อัน
 แท้จริงๆ ก็คือเศษตะกั่ว เศษกระดาษแท้ๆ
 ที่เดียว สมมุติกันขึ้นมาแทนเบี้ยแทนหอย
 แทนกรวดแทนหิน แต่คนไปเห็นว่าเป็น
 ของมีค่ามีราคาเหลือหลาย เลยหลงกันหัว
 บกหัวป่า ทำ "ทุกซ์" ทำรอนให้แกผู้ชดอ
 ผู้หลงไหล ผู้โง่ ไปเข้าใจผิดในเงินใน
 ทองตามความสมมุติเหล่านั้น

เอาละ การวิวัฒนาการหรือการจะ
 ก้าวหน้าในเรื่อง สมมุติ อะไร กันอย่างไร
 ข้าพเจ้าจะไม่ขออธิบายต่อ แต่จะขอพิสูจน์
 ให้ฟังว่า สมมุติมีค่าเท่ากับล้านจริงๆ ตาม
 หัวข้อเรื่องราวที่ได้เกริ่นกันไว้แล้ว

เมื่อเกิดการเปรียบเทียบ มีการเสีย

เปรียบได้เปรียบกันจนต้องสร้างเงินกันขึ้นมาใช้เป็นการชดเชยในการแลก
 เปลี่ยน เพื่อจะได้เกิดการสมดุลหรือเกิดการพอดีพอดีทั้งสองฝ่าย และ
 สะดวกในการไม่ต้องไปมั่วจคจำอะไรต่ออะไร

เมื่อแรกเราได้สมมุติมาแล้วว่า คนในโลกมีล้านคน และอยู่ใน
 สังคมเดียวกัน เรียกว่าเป็นประเทศเดียวกันได้ หรือเป็นโลกเล็กๆอันเดียว
 กันก็ได้ เมื่อมีคนล้านคน สมมุติว่าสร้างเงินกันขึ้นมา ล้านบาท เพื่อนำ
 มาใช้ในสังคมของคนล้านคน ถ้าเงินนี้แบ่งกันอย่างไม่เสียเปรียบได้เปรียบ
 คนก็จะได้ไปคนละ ๑ บาทเป็นกรรมสิทธิ์ ก็จะไม่เกิดความพอดี ไม่มีใคร
 เสียเปรียบใคร แล้วที่นี้ใช้เงินนั้นกัน เป็นหลักฐานทดแทนหรือชดเชย
 การแลกเปลี่ยน หนักๆ เข้าการใช้เงินทดแทนชดเชยเพียงแก้ความจำ
 แก้ความขัดข้อง ก็เลยกลายเป็นความจำเป็น เงินนั้นมันก็กลายเป็นพระ-
 เอกเอาเลยทีเดียว ยิ่งกว่าเข้ากว่าของเสียอีก และเลยใช้กันแต่เงินแลก
 เอาของเลยโดยตรงก็ได้ โดยผู้แลกไม่จำเป็นต้องมีของไปด้วย เช่น เมื่อ
 ก่อนมีผัก ๒ มัดไปแลกสัตว์ ๑ ตัว ผู้มีผักก็ต้องเอาเงินแทนชดเชยผักอีก
 ๓ มัดที่ตัวไม่มีให้แก่เจ้าของสัตว์ไป อาจจะมี ๑ บาทในตอนแรกๆ แทน
 ผัก ๓ มัด ก็จึงเกิดราคาผักขึ้นมา หนักๆ เข้าก็ไม่ต้องใช้ผักเลย เอาแต่
 เงินแลกสัตว์เลยก็ได้ แต่ใช้เงิน ๒ บาทเสียเลย ก็ได้สัตว์มาทั้งตัว เงิน
 จึงมีค่า เป็นราคากำหนดเทียบ ถ้ามีเงิน ๒ บาทแลกผักได้ ๕ มัด หรือ
 เงิน ๒ บาทแลกสัตว์ได้ ๑ ตัว หนักๆ ทำให้เงินมีอำนาจขึ้นมา ใครมี
 "เงิน" ก็เอาไปแลกอะไรก็ได้ คนผู้หลงไหลมีติดอกก็ไปติดของสมมุติ
 ขึ้นอย่างเอาจริงเอาจัง เห็น "เงิน" มีอำนาจ มีค่า มีราคาจริงจึงขึ้นมา
 ก็เกิดการอยากได้เงินกันขึ้นมาอีก นอกจากอยากได้แค่ข้าว แค่ผัก แค่
 สัตว์ ซึ่งเป็นของจำเป็นแท้ๆแต่เดิม เมื่ออยากได้เงิน คนไม่ขี้เกียจก็ปลุก
 ผัก ปลุกข้าว ให้ได้มากๆ แล้วก็เอาไปแลกเอาเงินมาเก็บไว้ คนเลย

■ เงินใหม่ เงินใหม่ ทุกๆใหม่
 คนใช้ยอมเป็นเหยื่อของเงินฉลาด (แบบใหม่ๆ)
 คือ "ทอง" ให้มีค่ามากขึ้นแล้วโทษ หน้าหนัก บางทีถึงยกได้ เพื่อ "เงิน" เพื่อคำพูดว่า "ชนะ"
 เป็น "คน" แท้ๆขึ้นมาติดกันอยู่ ถึงยังโดนเอา
 คนทุกข้างอะไร "ขอถอยคืน" หรือ "ถอยคืน" ถอยเป็น "คน" ที่คิดว่า "ฉลาด" กันพึมพำ แต่หาว่าไม่ว่า คน
 มีจิตใจระหัดระหาญ นั้คือข่มเหงการข่มขืน และเหยื่อของการแสวงหากองเกื้อกันคำว่า "ให้ช่วย"

สัตว์คนทอดผ้าก็เช่นกัน ทำให้ตนเองมีสัตว์มีผ้ามากๆ ขึ้น แล้วก็นำไป แลกเอาเงินมาเก็บไว้

เรื่องก็เป็นอย่างทุกวันนี้ ทุกคนต้องการเงินทั้งนั้น ดังนั้นใคร มีเร็วแรงมาก ก็ทำของที่ตนทำได้มากๆ ไปแลกเอาเงิน ที่นั้นก็เกิดการ แอ้งเงินกันมากกว่าทำงานตามหน้าที่ เพราะถ้าได้เงินมา มันไม่ยากอะไร อดยากได้อะไรก็เอาเงินซื้อ เอาเงินแลกเอาได้ทุกอย่าง เงินก็กลายเป็นแก้ว สารพัดนึก คนก็หาเล่ห์เหลี่ยมเพื่อที่จะได้เงินมาให้แก่ตนได้มากขึ้นเรื่อยๆ แม้ที่สุขที่ยกออก คดีโกง เอาเปรียบด้วยประการต่างๆ เพื่อจะได้ เงินมาเป็น ของตน หนักเข้าผู้ฉลาด (ที่เขาเข้าใจว่า ตนเองฉลาดนะ) ก็ค้นคิดหา วิธีหลอกล่อถ่ายเทเอาเงินจากคนรู้นี้ไม่เท่ารู้นี้ ไม่ทัน โดยเอาความเพเลิดเพลิน เอาความสนุกมาหลอกมาล่อมาแลกเอาเงินไป เช่น มาร้องเพลงให้ฟังแล้ว ก็หลอกว่า การฟังเพลงเป็นการเสพความสุขนะ ดังนั้น ต้องเอาเงินไปจ้าง ไปแลกฟัง คนมาเต้นแร้งเต้นกาให้ดู เป็นความเพเลิดเพลิน เป็นความ สนุกนะ ใครอยากได้ลึมรสความเพเลิดเพลินก็ให้เอาเงินมาแลกมาจ้างดู ผู้โง่ก็เห็นจริงตาม ก็ยอมเสียเงินไปฟังเพลง ไปดูเขาเต้นแร้งเต้นกา หนัก เข้าไปอีกก็หลอกกันต่อๆ จนเห็นจริงเห็นจริงว่า การเต้นแร้งเต้นกาแบบนี้ เป็น ศิลปะนะ เป็นวิชาการอันช่วยให้หาเงินได้ ถ้าใครอยากเต้นเป็น ต้องไปเรียนเอานะ ก็เกิดมีวิชาการว่าด้วยเรื่องหลอกต่างๆ เพิ่มขึ้น ไป เรื่อยๆ จนแม้ที่สุดจะเรียนวิชาการเต้นแร้งเต้นกานี้ ก็จะต้องเสียค่าเล่า-เรียน เอาเงินไปแลกเอาวิชาการเต้นแร้งเต้นกา ความหลอกพอกพณา บานปลายเพิ่มขึ้นๆ จนทุกวันนี้หน้าไม่รู้กษณตอกษณ จะแคะได้ ลอก ร้อดอนกันเท่าไรๆ ก็ไม่ถึงแก่นของความแท้จริง ถึงหน้าที่แท้จริงของ คนแต่ดั้งเดิม ตามที่ได้เริ่มต้นมา เห็นความแท้จริงเก่าแก่นั้นเป็นของแท้ ไม่ได้ง่าย ๆ เพราะมันหลอกกันว้ายกาจจนกระทั่งแม้ การเอาถั่วเอาไปมา ทายกัน ใครทายถูกเป็นผู้ชนะเอาเงินไป แรกๆอยากเป็นผู้ชนะ แล้วได้ เงิน เรียกว่า โลกในลาภ หนักเข้ายกย่องผู้ชนะเป็น คนเก่ง ก็ยิ่งหลงกัน ละเอียตขึ้น เรียกว่า หลงตำแหน่ง คนเก่งก็เอา ก็อยากได้แม้ตำแหน่งคน เก่ง นั่นคือ หลงยศ หลงสรรเสริญ

ใบงิ้วกบเขมือ

ดังนั้น ผู้สามารถรู้แจ้งความแท้จริง เข้าใจความสมมุติทั้งหลาย รู้ชัดความหลอก ทั้งปวง จึงไม่หลงตาม ไม่มมงตาม จึง ไม่เห็นว่า เงินมีค่ามีราคา จึงไม่เห็นวิชา การอันเป็นวิชาหลอกต่างๆ ที่พระพุทธรองค์ ทรงขานเรียกว่า เตรีจฉานวิชาทั้งหลาย เป็น ของแท้ เป็นของถูก ไม่เห็นความพอกพณา ที่เกิด ขึ้น มาที่หลัง เหล่านั้น เป็นของแท้จริง เป็นของถูก

ความหลอกความพอก ที่หนาตาอะ อันเรียกว่า กิเลส ซึ่งเกิดขึ้นมาจากแรงคณ-หาทั้งหลาย แล้วผู้โง่ หรือผู้ไม่รู้แท้ ก็ไป เกาะ ไปหลงยึดกัน หลงอุปาทานในความ หลอก ความพอก ความไม่แท้ทั้งหลายนั้น ก็จะถูกผู้เข้าใจแท้ ผู้รู้แจ้งจริง ผู้เห็นได้ชัด ผู้มองเป็นมองถูกเท่านั้น ที่จะแทงทะลุเข้า ไปหา ความถูก เข้าไปหาความแท้ หรือ เข้าไปจนถึงแก่นความจริง เข้าไปจนถึง เนื้อหาสาระดั้งเดิมของเดิมจริงๆ ได้ แล้วผู้ รู้แจ้งแทงทะลุ เหล่านั้น ก็อยู่สุขอย่างเดิมกับ ความแท้จริงอันแรกเริ่มเก่าแก่นั้น ไม่หลง

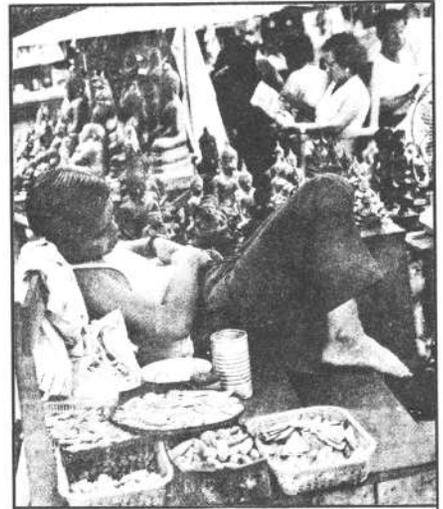

■ เชื้อใหม่เอ่ยว่า “เมือ” นั้น ที่แท้จริงคือ “ของใช้” ที่ราคาแพงที่สุด.

โง่ถึงยกขเขื่อ

ในของสมมุติทั้งหลาย ที่เกิดขึ้นมาที่หลังใจใด ๆ นั่นคือ ผู้เข้าใจแจ่มแจ้งแห่งทะเลจะไม่หลงว่า "เงิน" มีค่า เงินมีราคา จะโยนทิ้งทันที ซึ่งการโยนทิ้งนั้นก็คือ ทาน หรือ การสละเสีย การไม่เอาไว้นั่นเอง ผู้รู้แจ้งแห่งทะเลจึงคือ ผู้สละหมด อยู่กับหน้าที่การงานที่ตนเห็นตนแจ้งว่าเป็นความจริง เป็นประโยชน์แท้ ๆ เท่านั้น ถ้าคนในสมัยที่เราสมมุติกันว่าเวลานั้นคนนั้นเกิดความเห็นถูกต้อง กลับตัวกลับใจ เป็นผู้รู้แจ้งแห่งทะเลจนได้หมดสิ้นได้เกลี้ยงทุกคน คนเหล่านั้นก็จะมีใครยอมเก็บเงินหรือเอาเงินไว้เป็นสมบัติเลย เขาจะโยนทิ้ง จะบริจาคออก จะสละไป ไม่ยึดเอาไว้ ไม่หลงหวงแหนเป็นอันขาด เขาจะหยุดหาเงิน หยุดคิดอ่านในวิธีการหาเงินต่าง ๆ หยุดคิดอ่านแม้วิชาการที่ไม่แท้ ที่เป็นวิชาการสมมุติ หรือวิชาการหลอกล่อทั้งหลาย อันเรียนหรือคั่นคิดให้มันขึ้นมาเพื่อหาเงินเท่านั้น เขาจะหยุดคิดอ่านในความอยากได้ของไม่แท้ อันคือ เงิน แล้วก็หันไปปลุกผัก เลี้ยงสัตว์ ปลุกข้าว ทอดผ้า ซึ่งเป็นของแท้ เป็นปัจจัยจริงๆ สำหรับคนแท้ๆต่อไป

ที่นี้ สมมุติว่า คนในเวลานั้นรู้แจ้งแห่งทะเลหมดแล้ว ๘๘๘, ๘๘๘ คน แต่ละคนต่างไม่มีใครหลงเงิน หรือเข้าใจว่าเงินมีค่า ทุกคนเข้าใจถูกต้องหมด เงินทั้งหลายทุกคนต่างสละหมด เพราะเข้าใจถูกต้องแล้วว่า มันคือ สุนัข โดยความจริงมันไม่ได้มีค่ามีเคอะอะไร แต่ยังมีเหลืออยู่เพียงคนหนึ่งคนเดียวเท่านั้น ซึ่งยังหลง ยังมงาย ยังเข้าใจผิดอยู่ว่า เงินมีค่า ก็จะหลงตอกตีใจหอบเงินที่เขาทั้งหลายสละ หรือโยนทิ้งนั้น นำมาเก็บมากองเป็นของตน ตีใจเนือเต้นตุมตาม เพลิดเพลินว่าเวียง และแน่นอน เงินล้านบาทที่สมมุติขึ้นมาแต่แรกก็จะตกเป็นของเขาแต่ผู้เดียว เพราะอีก ๘ แสน ๘ หมื่น ๘ พัน ๘ ร้อย ๘ สิบล้าน คนนั้น เขาไม่เอาแล้วเงินนั้น เขารู้แจ้งแล้วว่าไม่ใช่ปัจจัย ไม่ใช่ของแท้ กินเข้าไปไม่ได้จริงๆ เอามานั่งห่มก็ไม่ได้จริงๆ เอามาปลุกบ้าน หรือกินแก๊โรครก็ไม่ได้สักอย่าง คือ รูปที่เกิดขึ้นมาเพราะไปกำหนดสมมุติมันขึ้นมาแท้ๆ อย่างหนึ่ง ให้มันมี "ค่า" โดยจริงมันหามคั่งมีค่าอะไรแก่ชีวิตไม่เลย เขาจึงจะไม่ขอเล่นด้วยกับเงิน เงินจึงมีค่าเป็นสุนัขแล้ว สำหรับคน ๘๘๘,๘๘๘

■ สินค้าที่แสนบาป!

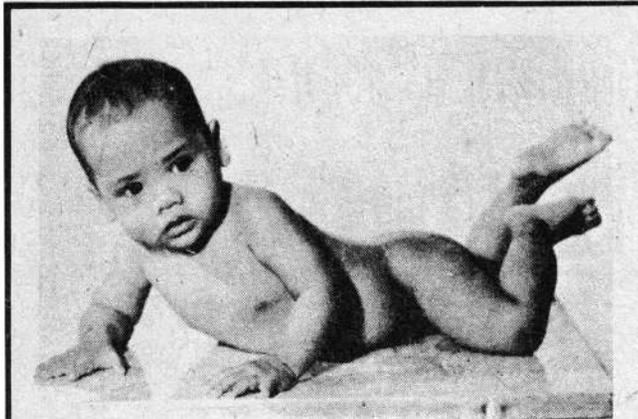
มีอย่างหรือ นายพระพุทเจ้า นายพระสงฆ์ กับเป็นวันเล่นเลย

คนมีศอกคั่งง ๆ คล้ายๆ ซ่อนกันไป พระพุทเจ้าเหล่านี้จะมีมากขึ้นๆ อย่างไม่มีขอบเขต และณ บัดต่อมา พระสงฆ์ต่างๆ (รูปปั้น เทวอาจารย์ต่างๆ) อันหลงกันว่า เป็นองค์แห่ง "รัตนศรี" ทั้งนี้ก็จะมากมดตามประชาชนแข่งพระพุทเจ้า พระสงฆ์ขึ้นมากตามลำดับ (ส่วน "พระธรรม" ไม่มีในคนเหล่านี้) นั่นคือ "ความโลภ" ที่ช่วยกันไม่ให้เลยใน "คน" "พระสงฆ์" นั่นที่จริงคือ ผู้จะทําคนให้ฉลาดพ้นจากการถูกคนหลอกคั้น แต่ทำไมแม้พระสงฆ์เองก็ยังคั้นคนกันหนอ!

คนนั้น แต่คนเดียว คนโง่ คนบอด คนนัสติก็ยิ่งกว่าอะไร เพราะเขาเป็นผู้ได้เงินมาได้คนเดียว เขาได้เงินเต็มครบ ล้านบาทคนเดียว เขาเข้าใจว่า เขาชนะทุกคน เขามีอำนาจพร้อมด้วยกำลังเงินที่เขาหลง เขาหารู้ไม่ว่า เขาบ้ายู่คนเดียว เขาโง่อยู่คนเดียว ดังนั้น เขาจึงนอนตีพุงอยู่เฉย เข้าใจผิดว่า เขาเป็นเจ้าโลกแล้ว เพราะเขามีเงินเต็ม มีเงินครบ มีแต่ผู้เดียวเท่านั้น อันเป็นเงินทั้งหมดทั้งสิ้นในโลก

แต่เมื่อเขาจะใช้มัน ทุนหละ หยิบเงิน ออกไปแลกข้าว แลกผัก แลกสัตว์ กับคนอื่น ๘๘๘,๘๘๘ นั้นๆ ผู้โง่เขาก็ไม่เอาแล้วเงินนั้น เขาไม่ยึด ไม่มีใครยอมรับ ไม่มีใครยินดีหรือค้ำใจ ที่จะเอาเงินของเขา หรือรับเงินจากเขา เงินทั้งล้าน หมดค่าลง

(อ่านต่อฉบับหน้า)

□ หาผู้ใจบุญช่วยรับอุปการะเด็ก

● นางแดง แซ่ตั้ง เข้าพึ่งบริการคลินิกวีส์ แจ้งว่า สามหึ่งลูกสองคนไว้กับตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ตนเองไม่อาจอุปการะเลี้ยงดูลูกชายคนเล็กได้ จึงขอประกาศหึ่งผู้ใจบุญให้ช่วยเลี้ยงดูเด็กไว้อุปการะต่อไป.

■ ไม่มีคนไหนคนใดจะเสียดูกลูก คงปล่อยให้ออกนอกลูกตาคนไปจนกว่าลูกมันจะแก่ชุกจนไม่ต้องการพิทักษ์ดูแลมันแล้ว จึงจะวางมือหนีพวกจากมันไป และตนไม่อินขั้นผู้พิทักษ์ดูแลไม่ออกมกทำได้อะไรจากลูกก็ไม่ไม่ นอกจากเป็นทาสลูก หาอาหารขึ้นโต๊ะใส่ในลูกไว้จนเต็ม เพื่อดูจะโตไปว่าตนของตนเองโตสอบ (ความแก่) ความเป็นพระคุณแห่งตนมันนั้น ไว้ทานัน และกินทานันเอง แต่ถึงดังนี้ ลูกไม่บางลูกก็คงดูแลจนแก่ตมตตายชื้อไปเองก็ถึงแก่แห่งเพียงร่วงหล่นไปเองมี และยิ่งกว่านั้น ตนบางตนผู้ศรัทธาอุทิศมาหมายดวงหนึ่งหนักกันถึงให้ท้าวอยู่ บางองค์ก็คืนไปพึ่งพินยอมมี การสืบต่อหรือออกมาก็คือ ผู้รับไม่พ้น "ทวง" ก็ยังไม่พ้นทุกขด้วยประการดังนี้ เพราะฉะนั้นจึงหยุด "ร่วมรส" อเสียดใจ มันเป็นความหลงเพราะลูกออกจริง ๆ แล้วมันกิน "เห็ด" แห่ง "พุท" อยู่ไม่จบสิ้นนั่นเอง.

“วาทะธรรมิกะ”
 ใจเรื่องทรงสมมตประชากรศึกษา
 ๓๐๓.....
**มัลลิกมากไป
 จะเซ่หีบไปเล่า**

● (บนสุด) นักวิชาการ และเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ร่วมการสัมมนาควาวน
 อย่างสนใจ (ภาพเล็ก) พ.อ. พ้อม พานิชักดิ์ รมต. สกิง
 นิรมานเหมินท์ และนายแพทย์สมบุญ ผ่องอักษร ร่วมบรรยาย

■ ก็ยังคินะ สุกสำหรัว่า “มัลลิกมากไปจะตายเปล่า” และอ้างรู้คือไปอีกว่า “หลงในกามเม
 ลุมมากไป นั้นแหละคือคนตายเปล่าๆ (โมฆะบุรุษ)” ได้ตัวก็จะเป็นคนตมก “ผู้รู้” นั้นเป็น
 อันมากที่เดียวจะโต ไม่เกิดมาเสียชาติเปล่า แล้วก็ตายแล้วก็เกิดแล้วก็ตายไปแล้วๆเล่าๆ เป็น
 “โมฆะบุรุษ” ตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้คืออยู่ไม่รู้จักสิ้นลงได้.

ว่า พระองค์คือ “พราหมณ์ศาสนิกชน” หรือคือผู้ตนถือ
 “ศาสนาพราหมณ์” เป็นแต่ว่า “พระองค์” ทรงเป็น “ปัจเจก
 พุทธะ” คือ ผู้รู้เอง แจ้งเอง หรือตรัสรู้ด้วยตนเอง เป็น
 ความเห็นแจ้งที่แตกต่างออกไปจาก “พราหมณ์ศาสนิกชน”
 ึ่งทั้งหลายในสมัยนั้นเขาเห็น และเป็นความเห็นแจ้ง เป็น
 การตรัสรู้ ที่มากมุลมากมาอย่างอาจหาญ ที่เพียงพอจะกล่าว
 ประกาศตนได้ว่า “สัพพัญญู” และ “พุทธะ” หรือ “โพธิ”
 (ความรู้) ึ่งทั้งหลายที่พระองค์ได้ตรัสรู้ โดยเอง (ปัจเจกะ)
 นั้นก็ล้วน “สัมมา” คือถูกต้องแล้วอย่างดี อย่างควรจริง ๆ
 พระองค์จึงได้ปฏิญาณตนเองออกมาว่า พระองค์เป็น ผู้รู้
 แจ้งแห่งตลอดอย่างยิ่งกว่าคนทั้งปวง กว่าเทวดา มาร
 พรหม ึ่งมวลอย่างแท้จริง การเป็น “ปัจเจกพุทธะ” ของ
 พระองค์นั้นจึงได้ตำแหน่งในคำว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

หรือพระผู้ทรง “อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ” นั้นเอง
 คำว่า “พุทธศาสนา” ยังจะดำเนินตัวแพร่หลายกว้าง
 ขวางออกไปอีกทุกว้ทุกวัน จะหรรหว่า ฟุ้งเฟื่องเลื่องลือย้ง
 กว่าปัจจุบันนอกมาก จะแตกแยกหน่อกอ ขยายพืชพันธ์ มี
 ลุกมีหลานแห่ง “ศาสนาพุทธ” ออกไปอีกมากกว่าอันอีกมาก
 ต่อมากนั้
 ัจจุบันนี้ “นิกาย” ต่างๆ ึ่งล้วนถือว่าตนเองเป็นลูก
 แห่ง “ศาสนาพุทธ” ก็ได้ก่อเกิดมี “ตัวตน” เพิ่มออกมาให้
 รู้ให้เห็นอยู่แล้วอย่างมากนับ “นิกาย” แทบไม่ไหว ึ่งใน
 ภาคฝ่าย “หินยาน” หรือ “เถรวาท” โดยเฉพาะในภาค
 ฝ่าย “มหายาน” หรือ “อาจารย์วาท” นั้นยังมีหลากหลาย
 จนจะนับไม่ไหวอยู่แล้ว
 แต่นั้นแหละแม้ “เถรวาท” เองก็ใช้จะไม่มี “นิกาย”

สิ่งมีชีวิตนอกศาสนา...

“ตามทางเปล่า”

โดย... “อิลเก้”

“สามเณร” ต้องมี ศีล ๑๐ เป็นหลัก (น้อยลงมากกว่าภิกษุ) แล้วก็พึงรักษาความเป็น “สามเณรแห่งพุทธ” ให้ได้ด้วยการประพฤติอย่าให้ศีล ๑๐ ขาด หรือทะเลาะ หรือต่างพร้อย ถ้าขาดก็นับว่าเป็น “สามเณรที่ไม่ดี”

“อุบาสก-อุบาสิกา” ผู้พึงตั้งอกตั้งใจจะให้ “ธรรม” สูงขึ้นก็ต้องมี ศีล ๘ (น้อยลงมากกว่าสามเณร) แล้วก็พยายามให้บริสุทธิให้ ได้เช่นกัน ถ้าขาดก็จะนับว่าเป็น “อุบาสก-อุบาสิกาที่ไม่ดี”

“คนธรรมดาๆ” ที่เป็น พุทธศาสนิกชน จึงคือเจ้าของ “ศีล ๕” แล้วก็พึงรักษาศีล ๕ นี้ให้บริสุทธิ มิฉะนั้นจะได้ชื่อว่า “คนที่ไม่ดี” คนที่ไม่มี “ธรรม”

ถ้าผู้ใดไม่มี “ศีล ๕” เลย อันเป็นศีลอย่างต่ำที่สุดตามกำหนดหมวดหนึ่งของ พระมหาคครู คือ พระสมัมาสัมพุทธเจ้า หรือคือ สมเด็จพระอภิวุฒิสถาปนิกคนทรงปวงแล้ว “ธรรม” มันจึงจะเกิดขึ้น เกิดเป็นขึ้นมาในตนได้อย่างไรกัน

ถ้าผู้ใดไม่มี “ศีล” ก็จะไม่ “ธรรม”

เพราะฉะนั้นกฎข้อที่ ๑ หรือหลักการที่จะใช้ความ เป็น “พุทธศาสนิกชน” ข้อที่ ๑ คือต้องพากเพียรประพฤติตามศีล ๕ ถ้าไม่มีในใคร ผู้นั้นไม่ใช่ “พุทธศาสนิกชน” หรอก เป็นเพียงผู้แอบแฝงอ้างอิงศาสนาพุทธอยู่เท่านั้น

ถ้าเขาไม่รักษา “ศีล ๕” เลย เขาย่อมคือผู้แอบแฝงอยู่เพื่อทำลายศาสนาพุทธไปที่ละน้อยๆ อย่างเลือดเย็นที่สุด

เพราะเมื่อศีล ๒๒๓) เป็นของภิกษุ ศีล ๑๐ เป็นของสามเณร ศีล ๘ เป็นของผู้ตั้งใจบำเพ็ญธรรมให้สูงขึ้นกว่าคนธรรมดาๆ

แล้ว “ศีล ๕” ละ? มันจะเป็นของใครที่จะต้องพึง เป็นเจ้าของเอามารักษา ถ้าไม่ใช่ของ “พุทธศาสนิกชน” คนธรรมดาๆ ทุกๆ คน

จงคิดกันให้ถี่ และสังวรกันให้มากเถิด จะได้ไม่ต้อง ตกเป็นโจรผู้ทำลาย “ศาสนาพุทธ” ของตนเองอย่างเลือดเย็น หรือคือผู้ที่กำลังทำให้ “พุทธศาสนา” ค่อยๆ ละลายหายจาก โลกไปจนโลก “ว่างเปล่า” จาก “ศาสนาพุทธ” นั่นเอง

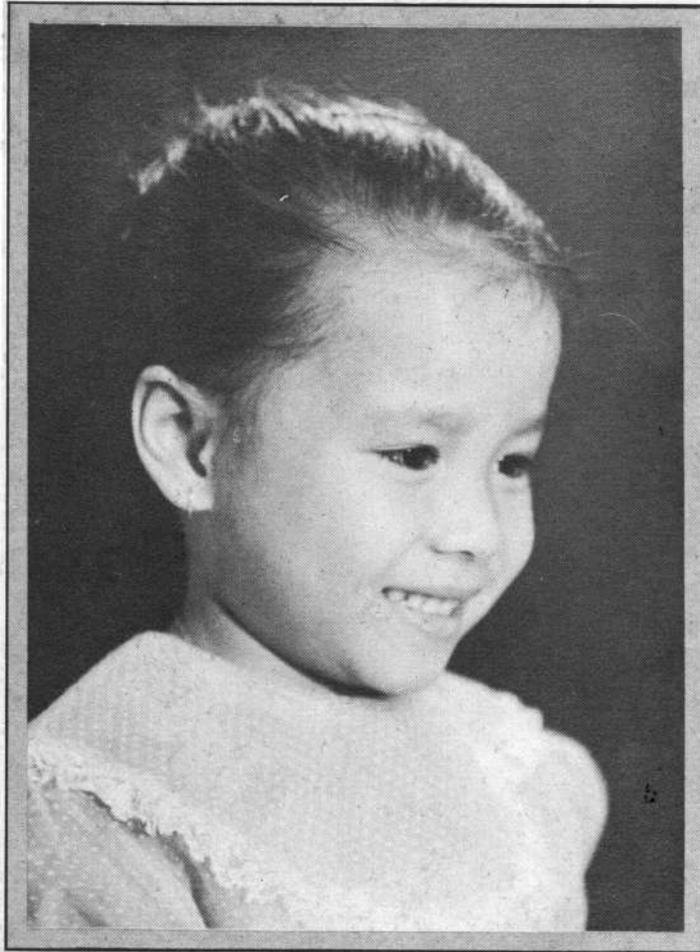
ที่จริงที่เขียนขึ้นมาเพื่อช่วยเตือนให้คนธรรมดาๆ ได้ เป็นผู้มี “ธรรม” ไม่ “ว่างเปล่า” จาก “ธรรม” เหตุเพราะ เป็นคนธรรมดาๆ ผู้ “ว่างเปล่า” จาก “ศีล” เอาจริงๆ นั้นเอง จงสังวรให้มากเถิด!

และเห็นด้วยกับข้าพเจ้าไหม? ว่า “พุทธศาสนิกชน” ในปัจจุบันนี้น้อยเต็มที แล้วท่านละ? ลองใช้มาตรการ ๕ วัตถุประสงค์ๆ ละอะ (ศีล ๕) เรายังอยู่ในบริษัทของพุทธ แน่หรือ? หรือว่า แท้จริงนั้นเราเป็นเพียง “พุทธ” แต่จริง ยิ่งกว่าจริงเรา ว่างเปล่าจากการเป็น “พุทธ” มาแล้วตั้ง นานแสนนาน! □□

นักเรียนโรงเรียน กิตติวิทยา จังหวัดตราด นำเสื้อผ้าไปมอบให้นักเรียนยากจนในถิ่นทุรกันดาร ของจังหวัด เมื่อเร็วๆ นี้ (ขจร.)

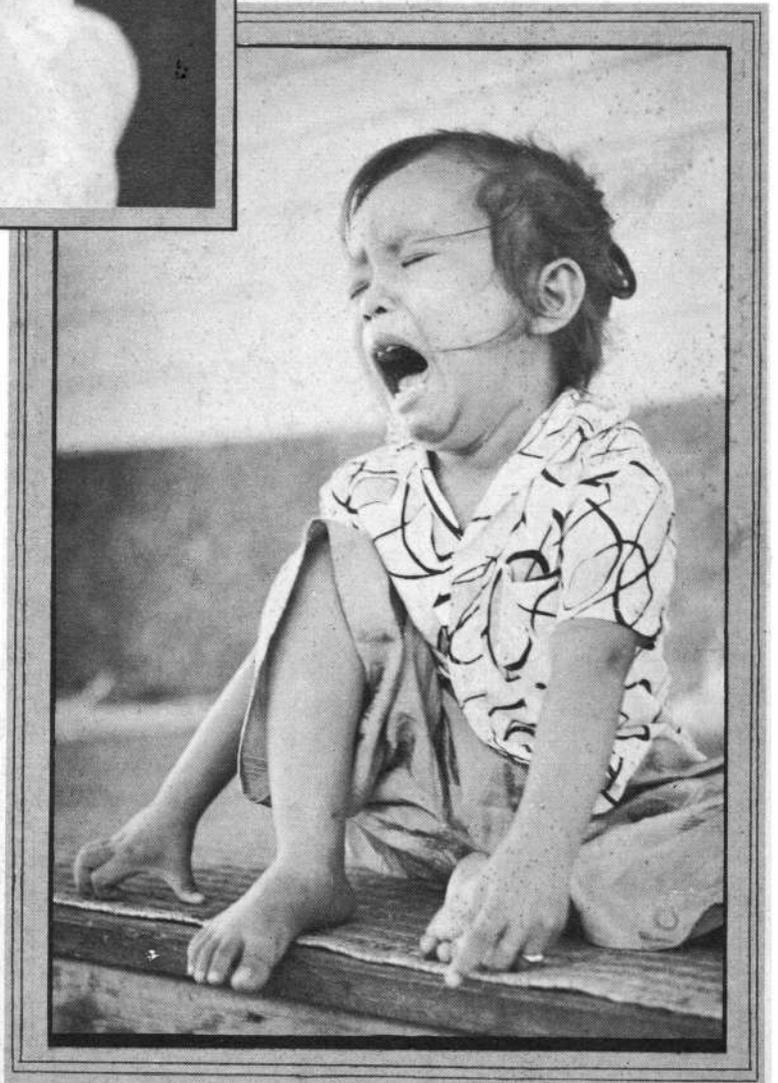
■ สอนกันเถิด สอนเช่นนั้น!
แต่อย่าทำแค่เพียงชั่วคราวชั่วคราวเป็นพิธีเพื่อโชว์ เพื่อถ่ายรูปมาทำข่าวเท่านั้นแล้วกัน
ทำ...ๆๆ ไม่ต้องมีข่าวก็ได้ และที่จริงก็ไม่จำเป็นต้อง “การให้” คือ “สันติ” หรือความเป็นอยู่สุขในโลก “การเอา” คือ “ทุกข์” แท้ๆ.

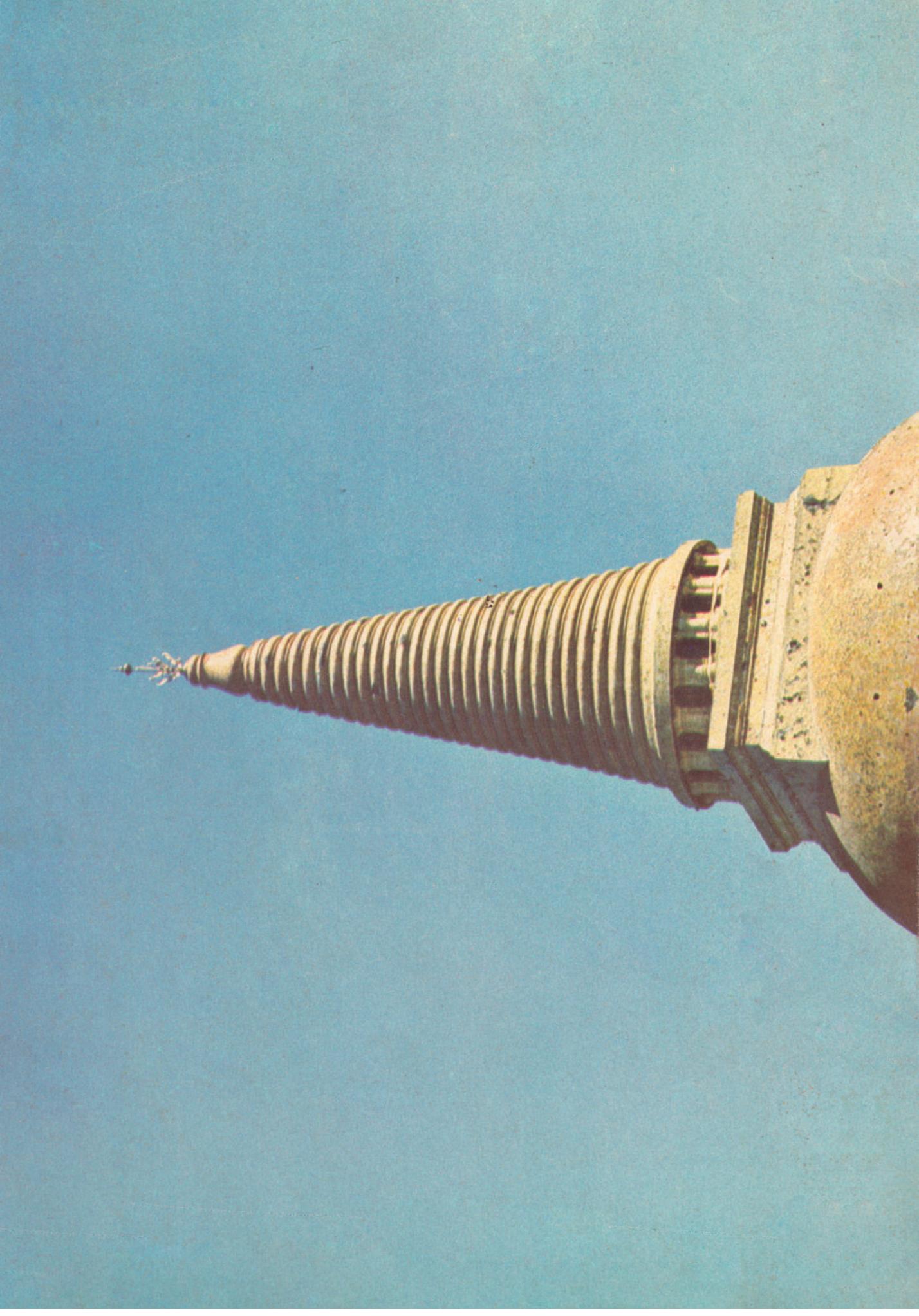
นี่แหละคน !
และนี่แหละโลก !!

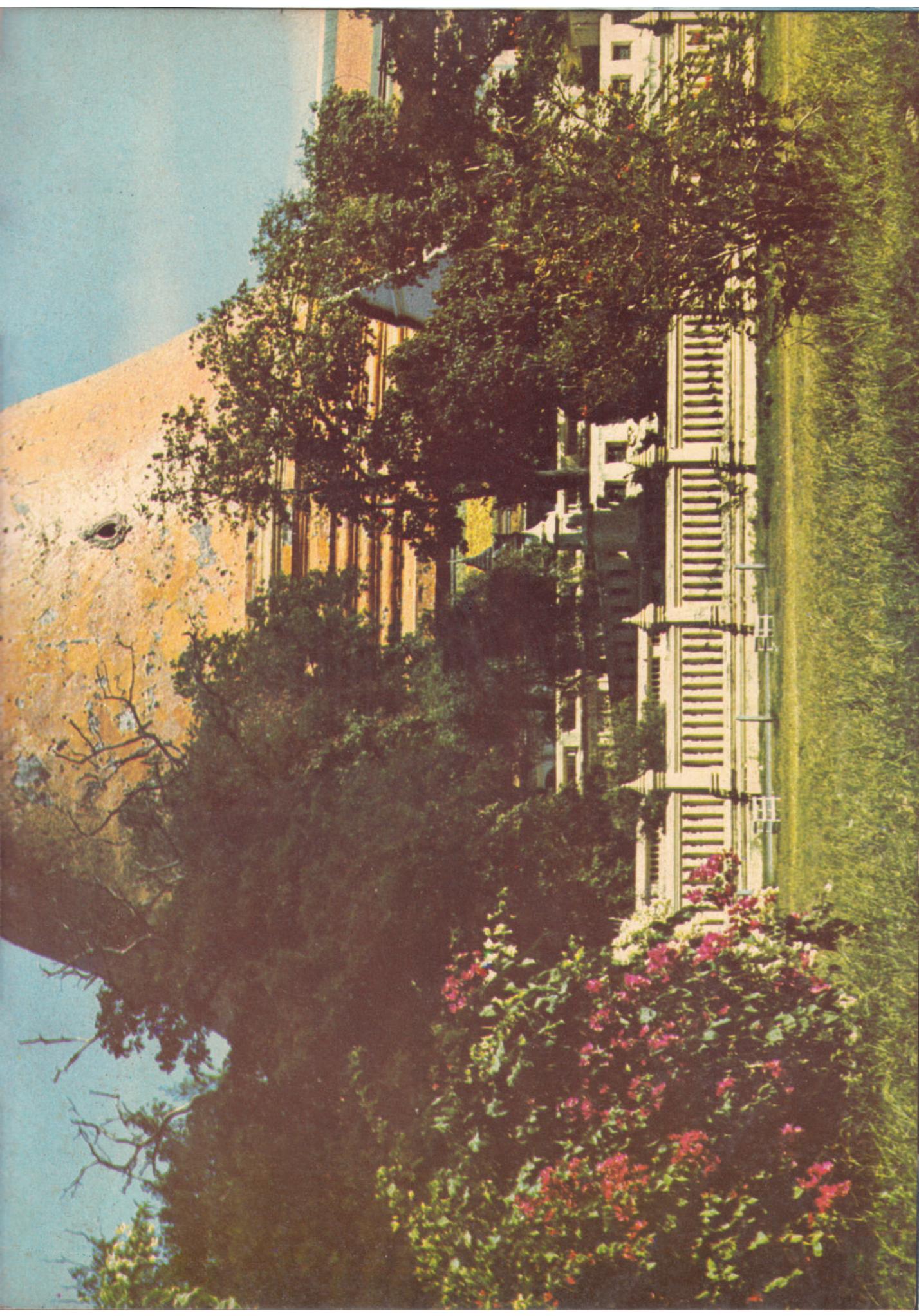
ภาพโดย ทวี เส็งเจริญ

ภาพโดย เมธี ศาตะมาน

โปรดเปิดไปที่หน้า 51
ของ "อโศก" เล่มนี้
"เพลงชีวิต"
หมายเลข 2
จะเป็นคำบรรยายอัน
บริบูรณ์ให้แก่ 2 ภาพ

“สติใสและเบิกบาน”

ตั้งผู้คืน ผู้พ้นแล้ว ย่อมเบิกบานฉะฉาน
 ความมีศรัทธา ความไว้วางใจ
 ความไม่หวั่นไหว ชมเชาด้วยหมอกแห่ง
 ความโลภ-ความโกรธ จะขุบซีบของคน
 ให้สติใสและเบิกบานได้ตั้งนั้นแล

ภาพโดย สมชาย จันทร์เด่นดวง

“คุณ เกรงู๊ เราสังเกตเห็นโทษใน อธิปาฏิหาริย์ อย่างนี้แล จึง อัดคัต
ขยะแขยง เบื่อระอา เกลียคขัง อธิปาฏิหาริย์”

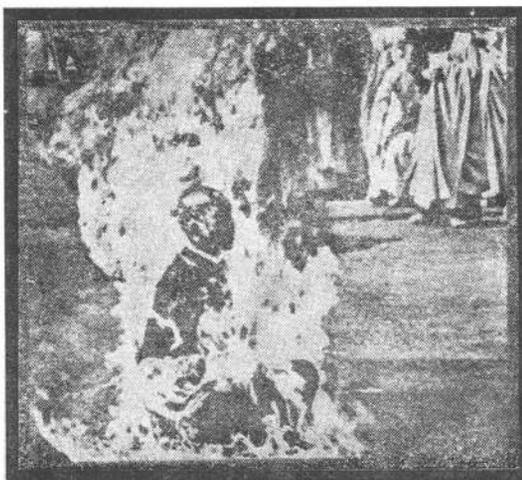
เมื่อท่านผู้อ่านได้อ่านคำตรัสของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้ตรัสถึง “อธิปาฏิ
หาริย์” นั้น พร้อมกับตัวอย่างอย่างละเอียด ก็คงจะเห็นแล้วว่า พระพุทธองค์ได้ทรงปฏิ
เสธว่า “อธิปาฏิหาริย์” นั้นไม่มี และแม้คำตรัสทรงยืนยันว่า “ภิกษุในธรรมวินัยนี้” คือ
พระในพุทธศาสนานี้ ย่อมแสดงฤทธิ์ต่างๆ เหล่านี้โดยดียว

แต่พระพุทธองค์ก็ไม่ทรงโปรด ไม่ทรงเห็นว่า การแสดงอภิญญา อภิเสข แม้
เหาะเหินหายตัวได้นั้นจะเป็นของดี เป็นของเก่ง เป็นของสูงอย่างใด คนที่หลงใหล “ศรัทธา
ในฤทธิ์ต่างๆ อย่างนี้เท่านั้น จึงจะพึงนิยมชมชอบเห็นเป็นของน่าอัศจรรย์ และเลื่อมใส”

ในสมัยนั้น คือในยุคที่พระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ถ้าแม้ผู้ที่หลงใหล
ศรัทธาในฤทธิ์อย่างนี้จะพยายามนำเรื่องไปโม้ ไปเล่าให้คนผู้ที่เขาไม่นิยมชมชอบด้วย
ฟัง คนผู้ที่ไม่นิยมชมชอบหลงใหลศรัทธาด้วย เขาก็จะไม่ตื่นตื่นยินดี หรือทึ่งอึ้งอึ้ง
อะไรตาม เพราะใครๆ (ในสมัยนั้น) ต่างก็รู้ว่าวิชาที่พึงแสดงอภิญญาปาฏิหาริย์แบบนั้นมัน
ออกเคลื่อนไหวมากมาย ฤกษ์ คาบสต่างๆ เขาพึงเรียน ฟังสอนกันออกเยอะเยอะ แม้ที่พระพุทธ
องค์ได้ยกเอาชื่อ “คันธารี” นั้นมากล่าวก็หมายความว่า ไปซีไปเรียนแค่วิชาคันธารีนั้นก็จะ
เหาะได้หายตัวได้ ไม่เห็นจะยากอะไร! ซึ่งไม่จำเป็นจะต้องใช้ครู ใช้อาจารย์ชั้น “พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า” สอนหรือทัก วิชา “อภิญญาปาฏิหาริย์” แค่นั้นแหละ

ด้วยดีดังนั้นเอง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงตรัสว่า พระองค์ทรงเห็นโทษในอธิ
ปาฏิหาริย์ มิได้ทรงเห็นว่ามันเป็นคุณแต่อย่างใด เพราะมันไม่ได้เป็นเครื่องช่วย

ปาฏิหาริย์

■ โปรดสังเกต ผู้เสาะตนเอง (พระเสาะคน
เองประท้วงในเวียดนาม) มิ ใค้คนรน มิ ใค้
เคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงหรือบอกจากท่านั่ง ซึ่ง
คนธรรมดาๆ ที่ไม่มี “ความสงบอันแน่วแน่”
(ถาวรสมณะ) จะยังคงทำตะท่าอยู่ในท่าเดิม
เมื่อโลกท่วมตัวอย่างนี้ มิ ได้เป็นอันขาด
นี่เรียกว่า คัดขาดตายคนะส่วนกาย
นอกขาดสันได้จริงๆ ภาษาศัพท์ที่ว่า “ดับ
เวทนา” ทางทวารกายสันทุกส่วน (มี ๕
ทวาร) แต่ “จิต” นั้นหรือ “มโนทวาร” ยัง
ดับมิได้ (เพราะถ้าดับ ได้ผู้นั้นไม่จำเป็น
ต้องเสาะคน) จึงอย่าเพิ่งเข้าใจว่าผู้นั้นเป็นผู้
“บรรลุธรรม” (โดยเฉพาะอย่างพุทธ) เป็น
อันขาด.

คือ
มี
ออก
มา
จาก

โงะ...
“อโงะ”

คนยุคใหม่

ทำใหม่ที่ไม่ใช่คนใหม่
เขี้ยวแต่ชอบกินที่เสีย
เขามาในซีทีวี-เทเลน

■ ทำไมต้อง “กินในที่ลับ” ใครรู้บ้างเอ่ย ?

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า เพราะเป็นการกระทำอันต่ำทวาม สัตว์โลกที่โง่เง่าอยู่เท่านั้นที่จะ “เสท” ผู้ฉลาดแล้วจะไม่แคะต้องเป็นอันขาดจะขย่ะแซงรังเกียจโดยแท้จริง เพราะมันเป็นทางมาแห่ง “ทุกข์” ที่จริงที่สุด

แต่คนสมัยนี้ (โดยเฉพาะเมืองนอกที่ไม่ใช่พุทธเจ้าไม่รู้) หน้าด้านกันจนพอแล้ว จึงกัดเอาของต่ำทวามนั้นออกมาทำกันในที่แจ้ง จึงเกือบเก่งเท่าสัตว์ต่างๆ เข้าไปได้แล้ว.

คนผู้ทางดี ทางชอบที่แท้จริง มันยังเป็นที่ไปคือ “ทุกข์” อยู่ จึงวอนขอเรื่องพุทธศาสนิกชนทั้งหลายผู้เป็นพุทธแท้ๆ หวังเจริญอย่างฉลาด (อริยะ) หวังพ้นทุกข์จริงๆ และหวัง “นิพพาน” จงอย่าไปหลงไหลศรัทธาในสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงห้ามปราม ทรงให้ละ ทรงให้ห่าง ทรงให้ทิ้ง พระพุทธองค์ทรงกล่าวชัดแจ้งและเน้นไว้อย่างมากมายว่า “อภิกขิยามิ” คือ พระองค์ไม่ชอบใจ มันคับแคบใจ มันน่าอึดอัด และ “หรายามิ” คือเห็นว่าน่าจะนำสิ่งนี้ไปให้ห่างเสีย ไม่ปรารถนาสิ่งนี้ให้มันมากใกล้ตน มันน่าขย่ะแซง น่าเบื่อ น่าระอาตนเอง และ “ชิกฺขณามิ” คือมันเป็นของน่าตีเขิน เป็นของน่ารังเกียจ พระองค์จึงเกลียดชัง “อทิปาฏิหาริย์” (คือไม่ปรารถนาจะคบหานั่นเอง)

แล้วลูกศิษย์พระตถาคตผู้ใด ยังไปหลงไหลศรัทธา “อทิฎฐิปาฏิหาริย์” อยู่จะได้ชื่อว่า พุทธศาสนิกชนที่ถูกต้องตรงแท้หรือ? คิดให้ดีๆ กันเถิด โทษอะไรกันที่พระพุทธองค์ทรงเห็นมากมายในเรื่องของ “อทิปาฏิหาริย์” ก็คือโทษแห่งการไปติด ไปยึดถือ ไปหลงไหลยินดีในมันนั้นหะซี คนที่ยังไม่มีฤทธิ์ถวิลวนปากแข็ง ถวิลวนอวดอ้าง หงงงว่า “รู้นี่ๆ” และกล่าวพูดอย่างอวดดีอีกว่า “ฉันไม่ติดหรอก เพียงอยากรู้ อยากรู้ เห็น อยากรู้ได้เท่านั้นว่ามันจะจริงแค่ไหน? ก็ขนาดยังไม่รู้จริง ยังทำไม่ได้จริงก็ยังไม่อยาก ออกขนาดหนักขนาดแรงออกอย่างนั้น ยิ่งผู้มีศรัทธาเชื่อถืออย่างมั่นคงแล้วจะไม่ “อยาก” รุนแรงเหนียวแน่น

กว่านั้นหรือ? ลองคิดดูเถิด และยังเมื่อทำได้จริง เป็นจริงแล้ว มันยังจะยึดถือ รักหวงอีกเท่าใดๆ เพราะมันเป็นความเก่ง เป็นของเกิดได้ยากจริงๆ ในมนุษยธรรมตาๆ แถมเมื่อทำได้แล้ว “สรรเสริญเยินยอ” มันพรุ้งพรูมาได้อีกอย่างล้นเหลืออีกแล้ว ผู้ที่ยังไม่ขาดจากกิเลสนั้น จะเอาอะไรมาเป็นประกันว่าตนจะไม่ “หลงยินดี” ในสรรเสริญเยินยอนั้นเป็นกิเลสต้นเหาอย่างละเอียดสุขุมมัน นอกจากปากพล่อยๆ ของตน

พระพุทธเจ้าทรงฉลาดยิ่งแท้จริง จึงได้รู้ลำดับสิ่งควรสิ่งไม่ควร ลำดับที่वानักคือ เบื้องต้น ท่ามกลาง บนปลาย การที่ “คน” ผู้ยังไม่หมดกิเลสต้นเหา จึงยังไม่ควรอวดดี ไปเสียเวลาแคะต้องล้มลงใน “อทิปาฏิหาริย์” เป็นอันขาด เพราะมันจะหลง จะมัวเมา จะเป็นการปิดกั้นความเจริญอย่างฉลาดแท้ๆ (อริยะ) ปิดกั้นทางนิพพาน ปิดกั้นทางพ้นทุกข์อย่างไม่เหมาะสมไม่ควรเลย มัน ไม่ใช่เบื้องต้น ที่จะเข้าไปเพื่อความหน่าย ความคลายกำหนด ความละวางยึดถือ มันเป็นตัวผูกมัด รักรึง ยึดมันเอาที่เดียวแหละ ดังนั้น “**เบื้องต้น หรือเบื้องต้น**” ที่พุทธ-

ศาสนิกชนควรสนใจควรเอาใจใส่ จงอย่าพึงไป “หลง” เห็นผิดว่า “อทิปาฏิหาริย์” เป็นของควรล้มลง ควรเสียเวลากับมันเป็นอันขาด ไม่ควรแสดงออกเอาด้วย แม้เราจะมีโน่นนั่น ถ้าภิกษุเป็นผู้แสดงภิกษุนั้นเป็นต้อง “อาบัติ” เอาเลยทีเดียว หากไม่มี “อุตรมโนชยธรรม” นั้นในตนจริงๆ ก็ปรับ

คันมันออกมาจาก “ปาฏิหาริย์”

เห็นอมนุษย์ธรรมคาฯ” นั้นมันมีละเอียดแบ่งแยกหมู่เหล่ากัน อยู่ “อตุริมมนุษย์ธรรม” หรือ “ปาฏิหาริย์” ที่เป็นของควรวอดควรวางก็มี ที่ไม่เป็นของควรวอดควรวางก็มี ถ้าไม่รู้แจ้ง ไม่เข้าใจแท้ก็จะเลอะเทอะ เหมือนภิกษุสงฆ์ทุกวันนั้น ต่างต้อง “อาบัติ” กันอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง แต่ไม่จับสักคนสักรูป ทว่าบางรูปที่ทำนามมี “ปาฏิหาริย์” แท้ (คือพุทธปาฏิหาริย์ หรืออนุศาสน์ปาฏิหาริย์) หรือมี “อตุริมมนุษย์ธรรม” ที่ดี (คือความรู้แจ้งที่ขึ้นไปเพื่อความอยู่สุขของมนุษย์) กลับไม่ให้ท่านแสดง ทว่าต่างช่วยพากันคอยจับผิด และหาเรื่องจะจับสักท่านเอาด้วย ถ้ามันเพียงท่านกล่าวว่า ตนเป็น “พระอรหันต์” มันให้น่าเสียตายที่ความโง่เขลาต่างๆ ทำให้ “คนโง่” กลายเป็นคนบาปไป เพราะขัดขวางความถูกต้องของศาสนาพุทธ แต่กลับปล่อยปลละเลยความผิดให้เจริญรุ่งเรืองครอบงำ กลืนพุทธศาสนาให้หมดความเป็น “พุทธ” ลงไปทุกวินาที

ดังนั้นผู้ใดยังงุนงงให้สั่นใจกระทำ “อิทธิปาฏิหาริย์” อยู่ แม้เสกเป่า ปรกพระ ทำนมนต์ เจิมป้าย สวดมนต์คลาดให้แก่ปวงชน ทำพิธีอันแสดงฤทธิ์ แสดงเดชแสดงไสยคุณ (คือสิ่งลึกลับที่คนรู้เห็นไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนถูกพรางปิดด้วยความดำ ความมืด) ล้วนแต่เป็นการกระทำเรียกว่า “อวดอตุริมมนุษย์ธรรม” ที่เรียกว่า “อิทธิปาฏิหาริย์” อันนับเนื่องเป็น “ไตรเจตนาวิชา” อยู่สำหรับผู้ยังไม่บรรลุหลุดพ้น จึงยังไม่ใช้ผู้มี “สัมมาทิฐิ” ยังเป็นคน “หลงผิด” เป็นคน “งมงาย” อยู่ทั้งสิ้น ยิ่งถ้าเป็น “พระภิกษุ” เป็นผู้กระทำด้วยแล้ว ถือว่าจะต้อง “อาบัติ” เอาเลยที่เดียว ภิกษุผู้ใดเสกเป่าเพื่อมุ่งหวังให้เขาเป็นไปต่างๆ ก็ตาม ปรกพระอธิษฐานพระโลหะก็ตาม ทำนมนต์ก็ตาม เจิมป้ายก็ตาม หรืออื่นๆ ใดๆ อีกเยอะแยะที่พระสมณัน “อวดอตุริฯ” ทำกัน ถ้าการกระทำนั้นไม่จริง เป็นการอวดอตุริมมนุษย์ธรรมที่ไม่มีในตน เช่นเสกเป่ามุ่งจะให้เขาอยู่เย็นเป็นสุข แต่เขาหาได้อยู่เย็นเป็นสุขไม่ ก็แสดงว่าอวดฤทธิ์แท้ ปรกพระอธิษฐานพระโลหะ

เพื่อจะให้พระวัตถุเหล่านั้นกันตาย กันจน กันเจ็บอะไรก็ตาม แต่พระวัตถุช่วยกันตาย กันจน กันเจ็บไม่ได้แท้จริง ก็แสดงว่าอวดฤทธิ์แท้ ทำนมนต์พิธีใดๆ ก็ตามเพื่อจะให้เขาอยู่สุขสำราญ หรือสมหวังร่ำรวยก้าวหน้าอะไรก็ตาม แต่แล้วก็ไม่เห็นช่วยได้จริงๆ ก็แสดงว่าอวดฤทธิ์แท้ เจิมป้าย เจิมรด เจิมต่างๆ นานาที่จะสรรจะเจิมกัน เพื่อจะให้ดี ๕๕ แต่ก็ไม่เห็นจริง เห็นแท้ ก็คือแสดงฤทธิ์แท้ ล้วนแล้วแต่ “อวดอตุริมมนุษย์ธรรม” อันไม่มีในตนทั้งสิ้น เป็น การกระทำผิดขั้นรุนแรง ขึ้นต้องถูกจับสึกจากพระกันทั้งนั้น เห็นกันบ้างไหมเอ๋ย? แล้วยังนิมนต์ไปสวดมนต์คลาดกันโดยใช่ พระ ๕ รูปบ้าง ๙ รูปบ้าง สวดทั้งวัดบ้าง ให้แก่ปวงชน โดยสวดไปแล้วอวยชัยให้พรด้วยพระคาถานานาที่ลั่นร้อยกรอง ท่องอ่านมาหลงว่าเป็น “มนต์” ๕ นั้น พอพระสวดเสร็จคนก็จ่ายค่าสวดให้แก่พระทุกคนไป แดงเลี้ยงอาหารด้วย แต่แล้วบ้าน หรือร้าน หรือโรงงานก็หาได้ขลัง ใดดี ใดเจริญตาม “มนต์” ของตนไม่ บ้างถูกไฟไหม้ บ้างถูกโจรเบียดเบียน บ้างเจ็บไข้ได้ป่วยอยู่ ไม่เห็นมีอายุ มีวรรณะ มีสุขะ มีผลอันใดขลังตามที่ได้กระทำพิธีไปแล้วทุกถิ่นฐานบ้านช่อง แล้วจะถือว่าเที่ยง ว่าจริงกันอย่างไร? มันก็โธ่แสดงฤทธิ์แท้ๆ กันโดยเฉพาะพระเรียกว่า “อวดอตุริมมนุษย์ธรรมที่ไม่มีในตน” อยู่ทั้งสิ้น

แต่ก็พากันแสดง “อิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์” กันเต็มบ้านเต็มเมืองไทย โดยไม่ต้อง “อาบัติ” ทั้ง “ปาราชิก” และแม้ “ปาจิตตีย์”

ก็ไม่รู้จะให้เรียกกันว่า “พุทธะ” อันคือ ผู้รู้ ผู้ฉลาดแท้ ผู้ไม่โง่มาได้อย่างไร? นับวันความงมงาย ความไม่เป็นจริงเป็นจ้ง ความไร้เหตุไร้ผลก็จะยิ่งทวีขึ้นทุกลมหายใจ

เหตุเพราะไม่เป็นผู้ฉลาดแท้ เลยไม่เข้าใจใน “ปาฏิหาริย์” อันใดที่แท้ ที่ถูก ที่ควรก็เลยสักแต่ว่า ทำๆ ให้กิเลส—ต้นหามันประยุกต์ ลากไปเป็นจารีต—ประเพณีที่ทำลายศาสนาเสียอย่างน่าเสียตาย. □ □

นิรันดรของนิรันดร... “ตามหา” โดย อดิศักดิ์

นิรันดร หรือเที่ยงแท้ ตามที่ศาสนาแห่งศาสนาที่มี “พระเจ้า” เขาเข้าใจอยู่ไม่ เพราะ “พระเจ้า” ที่แท้จริงนั้นคือ “พลัง” คือ “อำนาจ” คือ “พระจิต” คือ “พระวิญญาณบริสุทธิ์” หรือคือ พระผู้สามารถสั่ง พระผู้สามารถจะบันดาล พระผู้สามารถสร้างสรรที่แสดงอำนาจสูงกว่า ในวาระหนึ่งๆ หรือโอกาสหนึ่งๆ เท่านั้น จะไม่ผูกไม่ยึดอยู่กับสิ่งใดอันใดแน่นอน หรือ นิรันดร แท้จริงเป็นอนันต ความแท้จริงข้อนี้ คือ “ความรู้” (วิชา) อันศาสนาทางศาสนาแห่ง “พระเจ้า” ยัง “ไม่รู้” ยังไม่มี ยังเข้าใจไม่พอ ดังนั้นจึงยังลึกลับอยู่ จึงยังไม่สิ้นสุดหรือสูงสุด ความรู้สูงสุดกว่าจึงคือ “ความรู้” ของ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ผู้หยั่งรู้ดินฟ้ามหาสากลจักรวาลอย่างแท้จริง ดังที่ พระพุทธองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า **พระองค์รู้แจ้งลบล้างได้ แม้โลก แม้พระจันทร์ แม้พระอาทิตย์ และรู้จับแม้ “สูญญตา”** หรืออันคือ “แกนกลาง” ของมหาสากลจักรวาล ที่แก่นจตุรรมของพลังต่างๆ แม้พลังของดวงอาทิตย์ทั้งหลายในมหาสากลจักรวาล

ดังนั้น “พระเจ้า” อันแท้จริงของ สรรพสิ่งแค “หินก้อนหนึ่ง” จึงคือ “คนผู้เป็นเจ้าของหินก้อนนั้น” เท่านั้น ถ้าใครแย่งเอา “หินก้อนนั้น” ไปได้ ความเป็น “พระเจ้า” ของ “หินก้อนนั้น” ก็เปลี่ยนไปอยู่ที่ผู้แย่งไปนั้น อันเป็นผู้ครองสิทธิ์ใน “หินก้อนนั้น” ขวระขณะนั้นเอง ลักษณะ

ความไม่เที่ยงนั้นเป็นอนิจจัง และก็เป็นอนัตตา นั่นคือ ชีวิตในขันธ์ตาขันธ์หนึ่ง พยายามคิดตามให้

“ชีวิต” ของอะไรก็ตาม ในมหาสากลจักรวาลนี้ ตั้งแต่ต่ำสุดไปหาสูงสุด แบ่งกันได้เป็นล้านๆ ระดับต่างก็คงเป็นไปอยู่ดังนี้ หมุนเวียนอยู่ตามกฎแห่งความแท้จริงอันเดียววน คือเกิดมาแล้ว ก็คงอยู่ แล้วก็ดับไป แล้วก็หมุนไปเกิดใหม่ ตั้งอยู่ใหม่ แล้วก็ดับไปใหม่ ไม่มีอะไรเกิดจริง ไม่มีอะไรดับจริง แท้ๆ นั้น นิรันดรได้เลย ไม่ว่า พระอาทิตย์ดวงที่เข็มนแม่ใหญ่ หรือดวงที่มีพลังอำนาจยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คงจะ เกิดมา ตั้งอยู่ ดับไป หงสตรงตามกฎแห่ง “ไตรลักษณ์” ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีผิดเพี้ยนไปได้เลย มันเป็นกฎสามัญญ์นิรันดรอย่างแท้จริง

อาจจะยังไม่ละเอียดล่อนัก เรามหาหิบบตัวอย่างที่ “เกิด” กันจริงๆ บนโลกนี้ โดย “คน” ทำให้ “เกิด” เองเห็นชัดๆ มาลองแยกแยะอธิบายกันดูก็ได้ ช่งถ่านบเป็น “ชีวิต” ก็เป็นชีวิตที่ตายกว่า “หิน” ดังที่ได้อธิบายผ่านมาแล้ววนนเสียอีก เพราะ “ชีวิต” นั้นเป็นชีวิตที่ “เกิด” โดย “พระเจ้า” อันคือ “คน” คิดและสร้างขึ้นมาด้วยนามจริง ๆ ช่งก็อยู่ในลักษณะเดียวกันกับทุกชีวิตนั้นเองเช่น “คน” ๑

หนึ่ง คิดสร้าง "รดยนต์" ขึ้นมาคนหนึ่ง รดยนต์
 คนนั้นเป็นสิ่งที่ "คน" หนึ่ง คิดสร้างขึ้นมาจริงๆ ด้วย
 นามของเขามัน (รดยนต์คนนั้น) จึงเป็น "ชีวิต"
 ที่ถูกคนผู้บนบนศาล หรือสร้างสรรขึ้นมาโดยแท้
 คนผู้หนึ่ง จึงคือ "พระเจ้า" หรือ "พระเจ้าผู้สร้าง" ของ
 "รดยนต์" คนนั้นโดยแท้ โดยจริง และ "คน" ผู้หนึ่ง
 ก็มีสิทธิ์ มีอำนาจ มีความเป็นเจ้า ใน "รดยนต์"
 คนนั้นทุกประการ รดยนต์คนนั้นจะตั้งงามจะเป็น
 อย่างไร ก็อยู่ที่ความพอใจของ "พระเจ้า" หรือ
 ของ "พระเจ้าผู้สร้าง" คนนั้น บนศาลบนบนมาจริงๆ
 และเมื่อ "รดยนต์" คนนั้นมัน "เกิด" มาแล้ว เป็น
 "ชีวิตรดยนต์" คนหนึ่ง ถ้าตัวมันเองช่วยตัวเองได้
 (ซึ่งโดยจริงตัวมันก็ช่วยตัวเองอยู่แล้ว ตามคุณ
 สมบัติที่มันมี) โดยการรักษาคุณภาพของตัวเอง
 ให้ดี ทำหน้าที่ข้อสัดดี เพิ่มพูนสิ่งที่ดีให้ตัวอยู่ใน
 สภาพที่ตติเยียมได้มากเท่าใด รดยนต์คนนั้นก็มีค่า
 สูงมากเท่านั้น และถ้า "คน" อีกคนหนึ่ง เกิดรัก
 ชอบ รดยนต์คนนั้น และเป็นผู้มี "อำนาจ" (เงิน)
 มี "พลัง" (ในทางดี เรียกว่า บุญบารมี ในทางชั่ว
 เรียกว่า ความโลภ) ที่เหนือกว่า "คน" ผู้สร้าง
 "รดยนต์" คนนั้นขึ้นมาด้วยมือจริงๆ หรือเป็น
 "เจ้าของ" จริงๆ "รดยนต์" คนนั้น ก็อาจจะเปลี่ยน
 มือไปอยู่ใต้อำนาจของ "คน" อีกคนหนึ่งนั้น หรือ

"คน" อีกคนหนึ่งนั้น ก็อาจจะใช้อำนาจใช้พลัง ที่เขามี แข่งชิงแห่ง
 การเป็น "พระเจ้า" หรือเป็น "ผู้บงการ" เป็น "เจ้าของ" เป็น "ผู้มี
 สิทธิมีอำนาจ" ในรดยนต์คนนั้นได้ คนใหม่ผู้นั้นก็เป็น "พระเจ้า" องค์
 ใหม่ของรดยนต์คนนั้น นั่นแหละคือ "อนิจจัง" คือความไม่แน่นอนอัน
 ความไม่คงที่ ความไม่เที่ยง แม้ความเป็น "พระเจ้า" รดยนต์คนนั้นก็เท่า
 กับไป "เกิดใหม่" ที่ "พระเจ้า" องค์ใหม่ เป็นการ "ดับสิ้นไป" จากเจ้าของ
 เดิมไปแล้ว คือ ยึดตัวคนนริศไม่ได้ ยึดสภาพที่ยังไม่ได้เป็น "อนัตตา"
 ไม่เป็นของใครตามที่ตัวเองต้องการอยู่ได้ หรือแม้จะพิจารณาในตัว
 "รดยนต์" แท้ๆเอง ก็มีการเกิดจริง คือถูกคนๆแรกให้กำเนิดจริง แล้ว
 ก็มีชีวิตโลดแล่นไปตามสภาวะ ถูกคน ถูกคน ถูกผลัก ได้รับการเคลื่อนที่
 หมุนเวียน เปลี่ยนไป แปรสภาพไป และมันจะค่อยๆ เสื่อมสลายไป ผุพัง
 หรือหมดสภาพบริบูรณ์อย่างเดิมไปในที่สุดจนได้เช่นกัน นั่นคือ "ดับ-
 สิ้นไป" ในสภาพตัวตนของมันเองอย่างแท้จริง ไม่ใช่ เกิด และตั้งอยู่
 และดับไป ในช่วงสั้นแค่เปลี่ยนมือ เปลี่ยนเจ้าของ หรือเปลี่ยนโลกแห่ง
 พระเจ้าเท่านั้น อันเป็นช่วงสั้น กวาวสลวยดับสิ้น ยึดตัวคนไว้ไม่ได้มีอยู่
 "คน" ก็เช่นกัน ชีวิตช่วงสั้นของคน ก็เห็นง่าย ๆ คือคนขึ้นมา
 นั่นคือ "เกิด" แล้วก็ ดันรนไปตลอดวัน นั่นคือ "ตั้งอยู่" แล้วก็ "หลับ-
 นอน" นั่นคือ "ดับไป" ในช่วงวันหนึ่งๆ ของ "คน" ช่วงการทำงานทำ
 การมี "นาย" (ผู้บังคับบัญชา) อันนับได้ว่าเป็น "พระเจ้า" ก็เป็นอยู่ใน
 ลักษณะ นัยเดียวกัน ลองพิจารณาทบทวนดู หรือแม้เกิด อันคือตลอด
 ออกมาดำเนินชีวิตอยู่ดูราบจนหมดลมหายใจก็เช่นเดียวกัน ล้วนแต่อยู่ใน
 สภาวะ ๓ ช่วงสั้น คือเริ่มวนจากรอบสั้นๆ แคบๆ เป็นวงกลมเล็ก ๆ เกิด
 ขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป แล้วก็นับวงเล็ก ๆ นั้นเป็น "ตัวตน" ที่ไปเกิดขึ้น-ตั้งอยู่

ขอมสวพิริณ

หมายเลข ๒

ถ้าไม่มีใครสักคนหนึ่งหัวเราะขึ้นมา ในขณะที่คนอื่นอ้อมคน พันคนพากัน
เศร้าสลดที่สุด ณ บรรยากาศนั้น ก็คือ “ความจริง” อันหนึ่งที่ทุกคนสมมุติ
กันอยู่คือ “โลกแห่งความเศร้า” และเช่นเดียวกัน ถ้าไม่มีใครร้องไห้ออกมา
อย่างปวดร้าวระทมใจเลยสักคนในโลกนั้นแหละคือ “ความจริง” ว่าโลกจะไม่
มีความเจ็บ ความระทม

จะไม่มี “ความทุกข์” ใดๆ เลยโดยแท้จริง
ถ้าเราต่างก็เศร้าสลดไปกับเขา เมื่อเขาพากันเศร้า
เราก็คือ “เขา” ที่กำลังเป็นอยู่ด้วย “โลกเศร้าๆ”
ถ้าเราหัวเราะไปตลอดกาล แม้เมื่อเราเข้าไปอยู่ในกลุ่มของคนที่เขาพากันโศกเศร้า
รันทดใจเหลือแสน
เราก็จะคือ “คนบ้า” ที่เขาเหล่านั้นไม่ต้องการเรา
โลกจึงคือ เสียงหัวเราะ และเสียงร้องไห้ ที่เกิดขึ้นแล้วก็หยุดไปคละเคล้า
สลบกันอยู่อย่างไม่รู้จบ

แต่.....

ถ้าเราไม่ร้องไห้เลย

ทั้งไม่หัวเราะเลย

ในทุกๆ กาล

และไม่ว่า ณ ที่ใดๆ ด้วย

นั่นแหละ เราคือเจ้าของ “ความจริง” ที่ไม่มีเปลี่ยนแปลงอย่างเด็ดขาด

ไม่ว่าด้วยอำนาจโลก หรือ อำนาจของวิญญาณ

“ความจริง” นั่นเองคือ “อริยสัจ” คือ ความพ้นทุกข์อย่างแท้จริง.

คัมภีร์นอกมาจาก “ศีล”

โดย... “อโศก”

กฐินกัมมิตถาจา กฐินที่วัดโบสถ์วรคฤห์ ฮ่องกง เมื่อ 2
วันที่ ครั้นแรกก็ แต่ไม่ค่อยจะดี ที่
สตรีเมืองนี้ ที่จะเร่งพระภิกษุใหม่ ไม่ให้ใครคงจะจับประ
ภาวธรรมากรินไว้คอยท่าพิท

■ นีคืออำนาจของ ‘ค่านิยม’ ที่ผู้
เห็นแต่เพียงว่า ‘ความงาม’ เป็น
‘รสนิยม’ ที่ควรยกย่องบูชา จึงเลย
เถิด เอา ‘ความงาม’ เข้าไปประ-
ภวคัมภีร์ในวัดเอาเสียเลย และ
‘ความงาม’ อันนกรายกาจเสียด้วย
คือ ‘งามที่ร่างทกายสีกา’ อันเป็น
‘อสรพิษ’ ของภิกษุผู้อยู่วัดเอาด้วย
ขอเสียที่เถิดพ่อแม่พี่น้องเอ๋ย !
เป็นพุทธศาสนิกชน เรียนรู้
“กามคุณ ๕” ให้มันได้ ไม่งั้น
“ทำบาปลงนรก” ด้วยเจตนาดีนะ
จะบอกให้ อันทำกันอยู่อย่างไม่
รู้ตัว และมีมากเสียด้วยในทุกวันนี้

เรื่องของกฎ หรือหลักใจที่เรานับเอามาเป็นข้อห้าม ข้อควรประพฤติ
ทั้งหลายอันเรียกว่า “ศีล” นั้น ศีล ๕ นับเป็นพื้นฐานที่พุทธศาสนิกชนทั้งปวง
จะต้องมีไว้ยึดถือปฏิบัติเป็นประจำ **หาไม่แล้วคนผู้ไม่ยึดถือไม่นำพาแม้ “ศีล
๕” นั้นก็มิได้เป็นพุทธศาสนิกชนเลย** เพราะ “ศีล ๕” เป็นศีลของประชา-
ชนผู้เป็นพุทธบริษัททุกคนที่พระพุทธเจ้าทรงประทานไว้ ผู้รักษาศีล ๕ จึงเป็น
ผู้มี “ธรรม” แท้ๆ เป็น “คนดี” คนผู้ใด เชื่อว่าอยู่ใน “หมู่กลุ่ม” (บริษัท) ของ
“พุทธ” (ผู้รู้) จึงเป็นคนที่ยกฐานะของตนเองขึ้นด้วย ได้ชื่อว่าลูกของพระพุทธ-
เจ้า ต้องมีศีลของพระพุทธเจ้าเป็น “เครื่องหมาย” เป็นสัญลักษณ์ และศีล
ของพระพุทธเจ้าขั้นต่ำสุด ง่ายสุดที่พระองค์จัดไว้ให้ประพฤติกษาก็คือ “ศีล
๕” ผู้ใดไม่นำพาศีล ๕ เลยจึงย่อว่าอวดอ้างแอบอิง หลงตนว่าเป็นคนในศาสนา
พุทธเลย มันไม่จริง มันเป็นไปไม่ได้ เหมือนขวนขวายเปล่าๆ แล้วเอาบายไปติด
หลอก บอกคนไว้ว่าเป็นยารักษาโรคอย่างดี ฉันทใจ ผู้ไม่มีศีล ๕ เป็นหลักใจ
สั่งวรในตนเลย ก็คือ คนบ่าวประกาศหลอกคนว่าตนเป็นพุทธศาสนิกชนแต่เพียง
พล่อยๆ เท่านั้น โดยแท้จริงฉันทใจ

ผู้ถือศาสนาอื่น ๆ ใดๆ เขาก็มี “ศีล” ของเขายึดถือ นำมาเป็นเรื่อง
กล่อมเกลาคันให้ละให้เลิกในสิ่งชั่วทุกศาสนา ศาสนาพุทธก็เช่นกันนั่นแหละ แต่
**พุทธศาสนิกชนสมัยนี้กำลังจะกลายเป็นเพียงผู้แอบอ้าง หรือ แอบอิงคำว่า
“ศาสนาพุทธ” อยู่เท่านั้น** ถ้าคนผู้ไม่ยึดถือศีล ๕ ปฏิบัติเลย ก็เท่ากับคนอื่น ๆ
ใดๆ ที่เขาไม่นับถือศาสนาอะไรเลยเหมือนกัน เพราะมันไม่มี “เครื่องหมาย”
ที่บ่งบอกเพียงพอเลยที่จะรับนับถือว่าเขาผู้นั้นเป็น “พุทธศาสนิกชน” พระพุทธ-
เจ้าบัญญัติข้อ “สิกขา” หรือ หลักการเป็น “พุทธศาสนิกชน” ไว้ว่า ต้องตั้งใจ
เรียนพากเพียรประพฤติใน “ศีล” เป็นข้อต้น “สมาธิ” เป็นข้อสูงชั้น “ปัญญา”
เป็นข้อสุดท้าย อันคือหลัก “ไตรสิกขา”

ดังนั้น ใครไม่มี “ศีล ๕” เป็นเครื่องหมายกำกับตนจึงไม่มีแม้ในข้อ
ต้นของความเป็น “พุทธศาสนิกชน” จึงเป็นเพียง “ขวนขวายเปล่าๆ แต่ติดป้าย
หลอกชาวบ้านไว้ว่าตนเป็นยารักษาโรคอย่างดี” เท่านั้น และเท่านั้นจริงๆ
“บริษัทแห่งพุทธ” ที่แท้จริงนั้นคือ “เมื่องนพิพาน” เป็นหมู่กลุ่มของ

คินม์นอออกมาจาก

“ปลอ”

โดยตรง แต่ไปเกิดประโยชน์แก่จิตใจ คือใจเป็นทาสของมัน ถ้าเราไม่ เป็นทาส ของมัน แล้วมันก็ไม่ มีประโยชน์อะไรแก่เราทั้งสิ้น ถ้าจะเปรียบให้เห็นง่าย ๆ การติดบุหรี่ก็เหมือนกับการเป็นทาสนั่นเอง คือธรรมชาติที่เป็นทาส จะรู้สึกไม่สบายยกตัวอย่างเช่นอยากจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ อยากจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ ยิ่งถ้าจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ จะมีความทุกข์ที่รู้สึกถึงตอนที่กำลังทำอะไร ยิ่งถ้าจะทำอะไรก็ทำไม่ได้ จะได้รับความทุกข์ที่รู้สึกถึงตอนที่เลิกทำอะไร ขี้ขลาดจะขี้ขลาด จะได้รับทุกข์ที่มากก็ตอนที่เลิกทำอะไร ขี้ขลาดจะขี้ขลาด จะได้รับทุกข์ที่มากก็ตอนที่เลิกทำอะไร เหมือนกัน จะรู้สึกหงุดหงิดใจรำคาญใจเมื่ออยากสูบบุหรี่ จะได้รับความสบายใจก็ตอนที่เลิกสูบบุหรี่ จะได้รับทุกข์ที่มากก็ตอนที่เลิกสูบบุหรี่ หมายความว่า ความสุขที่เกิดจากการเลิกสูบบุหรี่ หรือสูบบุหรี่นั้นมันยังไม่ใช่ความสุขแท้ มันยังเป็นความสุขที่เจือด้วยความสุข ทุกข์ ความสุขที่แท้จริงจะต้องเกิดจากการไม่เป็นทาส หรือไม่ติดบุหรี่

พูดถึงด้านโทษของการเสพยาสูบ เพราะการสูบบุหรี่แล้ว พอจะประมวลมาแล้วส่วนหนึ่งบางเรื่องดังนี้

๑. จากรายงานของนายแพทย์ เอ็ดเวิร์ด แรมมอนต์ แห่งโรงพยาบาลอัสโฮเรนจ์วินเจอร์รี่ สหรัฐอเมริกา กล่าวว่า “การสูบบุหรี่เป็นสาเหตุให้เกิดโรคมะเร็งที่ปอด ทุกครั้งที่มีคนสูบบุหรี่เข้าปอดนั้น เท่ากับเป็นการเร่งการตายทั่วทั้งปอด หลอดเลือดแดง แม้กระทั่งหัวใจด้วย การสูบบุหรี่เข้าปอดสักกี่ครั้ง ก็จะไปทำให้เซลล์ที่ปอดล้มเหลวๆ เกิดการระคายเคือง เป็นผลให้ผนังที่ปอดถลอกและสูญเสียการยึดติดไป ทำให้ความสามารถในการแลกเปลี่ยนคาร์บอนไดออกไซด์กับออกซิเจนเสื่อมไปด้วย นอกจากนั้นบุหรี่ยังไปเร่งผู้ที่เป็นโรคหัวใจ ปอดบวม วัณโรคปอดฯ ให้ตายเร็วขึ้นอีกด้วย

๒. เพลิงไหม้รายใหญ่ๆ ที่เกิดเพราะความมกง่ายของผู้สูบบุหรี่ก็มีไม่น้อย ถ้าเราไม่สูบบุหรี่เหตุการณ์เช่นนี้จะไม่เกิดขึ้นโดยเด็ดขาด

๓. การสูบบุหรี่เป็นการเพิ่มความเห็นแก่ตัวจืดของบุคคลบางคน เช่น รถมอเตอร์ หรือชุมชนคนมาก ๆ ก็สูบบุหรี่โดยไม่เกรงว่าเด็กผู้หญิง หรือคนที่หมั้นกับคนสูบบุหรี่จะเกิดความรำคาญนั่นเอง

จากคน บนพื้นที่สะอาดๆ ก็เขยหรือทงกันบุหรืได้ เป็นการเพิ่มภาระการรักษาความสะอาดโดยไม่จำเป็น

๔. เป็นการนำตัวอย่างที่เลวแก่เยาวชน คือเมื่อเด็กเห็นผู้ใหญ่สูบบุหรี่ได้ ตนก็จะหัดสูบบ้าง โดยคิดว่าการสูบบุหรี่ทำให้โก้เก๋ เมื่อสูบบ่อยๆ เขาก็จะติด และยากแก่การที่จะเลิก

๕. ความบุหรืทำให้อากาศไม่บริสุทธิ์ ฉะนั้นผู้สูบบุหรี่จึงได้ชื่อว่าเป็น “เพชรฆาตอากาศ”

๖. การสูบบุหรี่เป็นการเสียเวลา เสียงานไปโดยเปล่าประโยชน์ เพิ่มภาระโดยไม่จำเป็นจะไปไหนก็เกะกะรุงรัง และหวังใจกลัวว่าจะไม่มีบุหรืสูบบู

๗. เสียทรัพย์สิน คือเงินทองที่ทำได้โดยยาก ควรจะใช้จ่ายให้เป็นประโยชน์คุ้มค่าของเงิน กลับเอามาเผาทิ้งไปเปล่าๆ และฆ่าตัวเองทางอ้อม แบบ “เพชรฆาตผ่นส่ง” เป็นการเอาเปรียบครอบครัว เพราะลูกเมียไม่ได้รับประโยชน์ด้วยเลย เสียไปวันละเล็กละน้อย หลายเดือน หลายปี ก็สิ้นเงินก้อนใหญ่อย่างน่าเสียดาย

๘. เป็นเรื่องของกิเลส คตินหาคติๆ สำหรับนักปฏิบัติธรรม เพราะมันเป็นของเสพติดเพื่อเล่นเพื่อความเพลิดเพลิน เพื่อตลกตลกกับเพื่อน ไม่มีประโยชน์แต่เลย มันคือของเสพติด เช่น เหล้า เช่น ผีน

เมื่อบุหรืมีแต่โทษ โดยส่วนเดียวเรายังจะคิดหลอกตัวเองอยู่อีกต่อไปละหรือ ทางที่จะเลิกนั้นก็ไม่ยากเย็นอะไรนักหนา เพราะบุหรืไม่ใช่สิ่งจำเป็นต่อร่างกาย เหมือนกับข้าวซึ่งอดข้าวแล้วจะต้องตาย แต่การอดบุหรืนั้นยังไม่เคยปรากฏว่ามีใครตายเพียงแต่หงุดหงิดรำคาญใจชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น เมื่อพ้นระยะนั้นแล้วเราจะต้องอุทานว่า “รู้อีกเสียนานแล้ว” ถ้าเราใจแข็งพอแล้วจะรู้สึกได้ว่าไม่ยากเลย ผู้ที่ติดบุหรืแล้วเลิกยากเพราะดูเบาเห็นว่า เป็นเรื่องเล็กน้อยจึงไม่พยายามเลิก หรือเลิกแล้วกลับไปสูบบ่ออีก มีตัวอย่างผู้ที่อดบุหรืมาแล้วมากมาย จะขอนำมาเล่าพอเป็นตัวอย่างสัก ๓ ราย คือ

๑. นายพลเคอโกลด์ อดีตประธานาธิบดีแห่งฝรั่งเศส เลิกสูบบุหรี่ด้วยอุบายง่าย ๆ คือเที่ยวบอกใครต่อใครว่า “ต่อไปนี้จะไม่สูบบุหรี่” เหตุเพราะกลัวจะเสียค่าพดักก็เลยอดบุหรืได้โดยเด็ดขาด

๒. ทิดแก้วเลิกบุหรืได้สำเร็จ คือวันหนึ่งกำลัง โถนอายุเกิดอยากสูบบุหรืขึ้นมา จึงควักกล่องบุหรืจากเอว แลญกล่องบุหรืหลุดมือจมโคลน โดยความไม่ไหวตัวบุหรื แกเลยกระทุบซ้ำแล้วประกาศว่า “ต่อไปนี้ข้าฯ เลิกสูบบู” แล้วแกก็เลิกสูบบุหรืแต่นั้นมา

● อ้อย่างมีประโยชน์

ในเวลาว่างกลุ่มสตรีอาสาสมัครเหล่านี้จะไปช่วยกันพับสาลีที่ใช้ในการแพทย์ เป็นการแบ่งเบาภาระของโรงพยาบาล ซึ่งเป็นกิจกรรมประจำของสโมสรวัฒนธรรมหญิงคณะนี้

■ สาธุ! นั่นแหละคือ "อริยบุคคล" ละ คือคนฉลาดที่จริงๆ ทำงานเพื่อประโยชน์คนอื่น ไม่ใช่ประโยชน์ตนเองจริงๆ ขอให้ท่านนั้นทอดใจไปเถิด ที่มันมาก ๆ นั้นเห็นแต่พวกที่บ่นจะทำอะไรอย่างนั้น ไม่งั้น และแม้ทำที่ไรก็จะเพื่อ "ให้เขาอายุยืนไปเป็นหลักฐาน" แล้วก็มานั่งโพนทนาทางหนังสือพิมพ์หรือทางอื่น

นั่นคืออะไร? การกระทำเช่นนั้นเป็นประโยชน์คนหรือเป็นประโยชน์ผู้อื่น? คิดดู!

และ "งาน" ที่จะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นนั้น อย่าเลือกเอาแต่เพียงงาน "สาลี-สาลี" นึก ถ้าทำงานหิน-หิน กระดุก-กระดุก หรืองาน "ฉอนขนหน้าแข้ง" บ้างก็ควรจะทำ ดูในภาพแต่ละคนแล้ว ล้วนสอวามขมหน้าแข้งกันคนละเอะๆ ค่ะสิ.

๓. พระครูศีรธรรมสุธี เจ้าอาวาสวัดใต้เงินฯ ตรอกจันทรีพระนคร แต่ก่อนท่านสูบบุหรี่จัดถึงวันละ ๓ ของ แต่ถ้ามียกมากด้วยตลอดวัน ท่านก็จะสูบไม่หยุดเลยคือใช้มวนต่อมวน ไม่ค่อยใช้ไม้ขีดจุดเลย ท่านสูบจุกอย่างนั้นมาเป็นเวลาหลายสิบปีแล้ว ต่อมาเมื่อ ๓ ปีที่ผ่านมา ทางกรมอนามัย ได้จัดรถเคลื่อนที่ไปฉายเอกซเรย์ทั่วใต้เงินฯ ท่านพระครูก็มารับการฉายเอกซเรย์ด้วย เมื่อฉายฟิล์มดูก็ปรากฏว่าที่ปอดของท่านพระครูมีจุดเล็กๆ จุดหนึ่ง แพทย์ได้ถวายคำแนะนำว่าต้องอดสูบบุหรี่การรักษาก็จะไต่ผล จะเป็นเพราะตัวความกลัวตาย หรืออยากจะทำเร็วๆ ก็ไม่ทราบ ปรากฏว่าท่านพระครูได้งดสูบบุหรี่โดยทันทีโดยมิได้มีการผ่อนปรนเลย หลังจากนั้นไม่นานโรคของท่านก็หายขาดร่างกายที่เคยผ่ายผอมมาแต่ก่อน ก็อ้วนท้วนสมบูรณ์ดี ผู้เขียนยังนึกบูชาหัวใจอันเด็ดเดี่ยวของท่านมาจนบัดนี้

นอกจากนี้ **การสูบบุหรี่ยังเป็นการลดคุณสมบัติของนักเผยแผ่ธรรมะ ทั้งคุณหัดดีและบรรพชิตอย่างน่าเสียดาย** เพราะเมื่อ ปากยังคาบบุหรี่อยู่แล้วจะมาชักชวนชาวบ้านให้ไปนิพพานได้อย่างไร? "ก็แค่กิเลสตัวอยากสูบบุหรี่ตัวนี้คิดเพียงอย่างเดียวไม่ได้ แล้วจะไปนิพพานไหวหรือ? ฉะนั้นผู้สูบบุหรี่แล้วประกาศธรรมะจึงเป็นการนำตัวอย่างที่เลวและเป็นการประจานตัวเอง ถ้าเป็นฆราวาสก็ยิ่งพอทำเนา (แต่ก็ไม่ควร) เพราะถือว่าเป็นเพศที่ต่ำทราม ยิ่งคลุกเคล้าไปด้วยกิเลส ยิ่งเป็นบรรพชิตด้วยแล้วยิ่งน่าละอายมาก เพราะบรรพชิตต้องอาศัยผู้อื่น (ชาวบ้าน) เลี้ยงชีวิต จึงต้องทำตัวให้เป็นผู้เลี้ยงง่าย สันโดษ มีกันน้อย เป็นอยู่อย่างเบาสบายไม่รุ่งรัง เป็นผู้ไม่ติดอะไร เป็นผู้นำ "ทางวิญญาณ" สมบูรณ์แบบแก่ชาวบ้านตามฐานะ และบารมีของตน บางท่านก่อนบวชไม่สูบบุหรี่

แต่หลังจากการบวชแล้วกลับติดบุหรี่ เพราะมีแค่สูบลดลงศรีท้อญาติโยม เลยติดบุหรี่อย่างถอนตัวไม่ขึ้น นับว่าเป็นการบวชที่ขาดทุนมาก ฉะนั้นผู้ที่ถวายบวชแก่พระภิกษุ สามเณร นอกจากจะไม่ได้บุญแล้ว ยังเป็นการสร้างบาปอีกด้วย เพราะเป็นการส่งเสริมโลภะ ของผู้ที่หวังผลประโยชน์ ยั่วแ้วแทนที่จะบวชเพื่อสัจจกิลเลสก็เลยจะไปสะสมกิเลสให้เจริญงอกงามขึ้นไปเสียอีก

อนึ่งการสูบบุหรี่ไม่ได้เป็นเครื่องหมายว่า เป็นชายออกสามสอก โกโก้ หรือเดินในสังคมแต่ประการใด การสูบบุหรี่กลับเป็นเครื่องแสดงว่า เป็นผู้อ่อนแอทางจิต คือใจไม่แข็งพอ และกระทำในสิ่งที่ขาดเหตุผล ถ้าจะเทียบความเจริญระหว่างคนกับสัตว์ คนแรกก็แพ้สัตว์อย่างราบคาบในเรื่องนี้ เพราะคนเรานอกจากจะติดบุหรี่แล้ว ยังติดสิ่งเสพติดอื่น ๆ อีกมากมาย ด้วยเหตุนี้ บุหรี่จึงเป็นมารร้าย แฝงมาในรูปของความหรรษา แต่มิโทษมหันต์ฉะนั้น "เราจึงเลิกสูบบุหรี่เสียวันนี้ เพื่อสุขภาพปอดที่ดีในวันหน้า"

นั่นเป็นข้อควรคิดเป็นสัจข้อควรนำมาปฏิบัติเรื่องหนึ่งโดยแท้ สำหรับผู้มุ่งหวังจะ "อยู่สุข" และเป็น "คนดี" ที่เรียกว่า "คนดีที่ฉลาด" เป็น "อริยชน" อย่างแท้จริงในแบบของพระพุทธเจ้า ข้อคิดข้อเขียน หรือศีลสำนวนที่ส่งลงในฉบับนี้ขอแนะนำสำนวนของชาว "อีสาน" ผู้มุ่งมั่นหมายบรรลุจุดพ้นความโศกเศร้าอย่างแท้จริงอีกคนหนึ่ง จนไม่มี "นามสมมุติ" อันที่จะใช้แล้วนอกจากคำว่า เธอคือ "อโศก" แท้จริงผู้หนึ่งจริงๆ

ส่วนหัวข้อเรื่องนั้นคือ :-

"วิหคในกรงทอง"

เสียงเพลง "วิหคในกรงทอง" ดังแว่วขึ้นมาในห้วงของความคิด เนื้อความในบทเพลงนั้นพรรณนาถึงความเศร้าสร้อยหม่นหมองของผู้ที่ตองสนใจบังคับให้กระทำในสิ่งที่ตรงกันข้าม

คนมันออกมาจาก “ศีล”

กับความพอใจของตัวเอง บุคคลที่มีบทบาทในเนื้อเพลงจึงเปรียบเทียบกับตัวเองเหมือน นักในกรงทอง ถึงแม้ว่าคนจะนำเอาคนนั้นมาทูลถนอมให้อาหารการเป็นอยู่ ที่อุดมสมบูรณ์เพียบพร้อมเพียงไร ไม่ว่าด้วยที่อยู่อันหรูหราด้วยกรงที่มีราคาประคองด้วยทองคำก็ตาม นักนั้นหาชื่นชมยินดีในสิ่งเหล่านั้นไม่ ทั้งนี้เพราะมันขาดความ “อิสระ” อันเป็นความ “รู้สึก” อยากรจะทำในสิ่งที่ตัวปรารถนา ในสิ่งที่ตัวชอบ ตัวพอใจไม่ได้ โดยธรรมชาติคนก็ความเป็นอยู่ในสถานที่กว้างขวาง คือต้องนั่งภาวนาไว้ขอบเขต หมูระแมกไม้ กระแสธาร และสายลมที่เป็นอยู่โดยธรรมชาติ แม้ในภาวะเช่นนั้นมันจะต้องดิ้นรน ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วยลำแข้ง กำลังกาย กำลังใจทั้งสิ้นของมันเองก็ตาม มันก็ขยับขยับ ยืนที่จะต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น การกินอยู่ที่เสาะแสวงหาแม้ในระยะทาง อันยาวไกลทุกกันดาร ในบางครั้งก็แทบจะอะไรไม่ได้เลย จบจนกระทั่งต้องอดทนตรากตรำต่อภัยในธรรมชาติ ต้องระมัดระวังตนต่อความเป็นเหยื่อของสัตว์ที่มากด้วยกำลังกว่า ต้องหลบหลีกหนีเร้นค้อหวั่นไหวที่เกิดจากฝีมือของมนุษย์นั้น อันการสุดท้ายจะบรรยายได้ แต่บรรดานักเหล่านั้นก็หาสะอึกสะอื้นต่อสิ่งที่กล่าวมาทางสันนิษฐานไม่ มันยอมรับ “ทุกข์” ที่จะประดังเข้ามาทุกเมื่อ เพื่อแลกกับสิ่งที่เรียกว่า “ความอิสระ” โฉน “คน” ซึ่งเป็นสัตว์โลกที่วิวัฒนาการสูงกว่ามากมายนัก จะยอมตกอยู่ในภาวะ ของนักที่อยู่ในกรงทองเล่า

เป็นที่น่าสงสัยแล้วว่าอะไรหนอ ? ที่เป็นสิ่งยึดเหนี่ยวผูกมัดให้สัตว์โลกคือ ทั้งคน และนกยอมอดทนต่อสิ่งเหล่านั้น คุณไม่ใช่ว่าเป็นสิ่งที่น่าอภิมรย์เลย จะว่า “ความอิสระ” หรือ หากเราจะมาตีความหมายของศัพท์คำนี้ดูจะเห็นได้ว่าเป็นสิ่งที่นำมาพิจารณาว่า “การได้กระทำในสิ่งที่ตนพอใจ” “ความหลง” ทำให้สัตว์โลกยอมตกอยู่ในความลำบากเพียงเพื่อต้องการ “ความอิสระ” อย่างเดียว โดยถึงกับทำให้ลม หรือมองข้ามความลำบาก “ความทุกข์” ความเหน็ดเหนื่อยในการที่จะแลกเปลี่ยนกับสิ่งนั้น ก็แล้วทำไมเล่าในเมื่อคนเขานำเจ้า (นก) มาเลี้ยงดูในกรงทองที่อุดมด้วยอาหารการกินอยู่ก็ครบถ้วนบริบูรณ์ทุกอย่างโดยที่เจ้า (นก) มิต้องไปชวนขวยเสียภัยไปเสาะแสวงหา มา เจ้าสามารถอยู่ในกรงทองร้องเพลงที่เจ้าพอใจได้ทุกโอกาส ทั้งปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวงต่างว่าถิ่นที่เจ้าเคยอยู่ เขารักใคร่เอาใจใส่เจ้ายิ่งกว่าแก้วตา เจ้าจะดิ้นรนไปหาความทุกข์ขำอีกเพื่ออะไรกัน ก็ลองคิดดูเถิด ถ้าใคร หรืออะไรอย่างหนึ่งต้องดิ้นรนแห่งออกข้างออกต้องฟันฝ่าทุกอย่างเพื่อความเป็นอยู่ในเรื่องชีวิตที่เกินขอบเขตของตนเอง กับอีกอย่างหนึ่งสามารถมีชีวิตอยู่ด้วยการอยู่เฉยๆ ไม่ต้องวุ่นวายเดือดร้อน อย่างไหนจะดีกว่ากัน ฉลาดกว่ากัน ใครก็ให้คำตอบได้ว่า ความวุ่นวายกับความนิ่ง ความร้อนกับความเย็น ความเย็นเป็นสิ่งที่ดีกว่าแน่ แต่ใครจะเอาข้อนั้นมาพิจารณาเปรียบเทียบกับชีวิตคู่กันบ้าง

“คน” ก็ไม่ต่างไปกว่า “นก” เลย เพราะ “คน” และ “นก” ก็นับเป็นชีวิตด้วยกันทั้งสิ้น เพียงเหตุผล เพื่อ การได้ กระ ทำตาม ความ อยากร ความพอใจ ของตน อัน มนุษย์ บัญญัติ ศัพท์ ใหม่ ว่า “ความอิสระ” นั้น “คน” ก็โง่หลง “โง่โง่” ถึงกับยอมแลกเปลี่ยนด้วยทุกอย่างทั้งชีวิต จึงยากที่ “คน” จะรู้จักกับความเย็นอันแท้จริงได้ เพราะเขารู้จักแต่คำว่า “ความอิสระ” ในภาษาคน เขามองข้ามสิ่งหนึ่งที่เขาแฝงอยู่ในรูปของความอิสระนั้น นั่นคือ “ทาสของความอิสระ” นั้นเอง ก็การได้ทำอะไรตามที่ใจตนอยาก ตนต้องการ ตนชอบคืออะไรเล่า ? มิใช่ค้นหา หรือ ความอยากหรือหรือ !? อยากที่จะทำอะไรในใจไปปรารถนา ไม่ว่าจะตัวยอยากมี อยากได้ หรือ เป็นก็ตาม ถ้าหาก ความอยาก อันนั้นตั้งอยู่บนฐานของความไม่ถูกต้องตรงแท้นั้นก็จะ เป็น “ความอิสระ” ที่แท้จริงกระไรได้ ก็เพราะเจ้าความอยากนั้นแหละที่เป็นสื่อให้ตนเองต้องดิ้นรน รีบร้อน กระสับกระส่าย ขวนขวายมีอาจหยุดสิ้นสุดลงได้ ยังต้อง หมุน เคว้งคว้าง ด้วยความ ต้องการ ให้ ได้อย่างใจ สิ่งนั้นแหละ คือเราได้ตกเป็นทาสเสียแล้ว แต่คนก็มองไม่เห็น ความสุข อยู่ที่ไหน ? ก็ ความสุขอยู่ที่เราหยุด ! “ความอยากอิสระ” นั้นต่างหากเล่า เมื่อเราหยุด “ความอยากอิสระ” เสียแล้ว นั้นแหละคือ “ตัวความอิสระ” อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้ายินยอมเป็น “วิหคที่อยู่ในกรงทอง” ดีกว่า ส่วนเรื่อง “วิหคในกรงทอง” นั้นค่อนข้างจะลึกซึ้งอยู่มาก จึงอาจจะยากไปที่จะใช้คำเรียกว่า “ศีล” อันเป็นหลักเบื้องต้น แต่นั่นแหละมันก็เป็นข้อปรารถนา เป็นหลักการที่เลือกเฟ้นนำมาปฏิบัติ นำมาประพฤติเพื่อปกเกล้าตนเองให้ดีที่สุด อันเป็นความหมายของ “ศีล” อยู่เช่นกัน ถ้าผู้ใดจะลองคิด ลองเขียน “หลักใจ” อันตั้งมาเขียนของตนออกมาบ้าง จะส่งมาที่ “ไอศุก” เราก็ยินดีรับพิจารณาแลกเปลี่ยนแพร่สู่กันอ่าน เชิญ ! ท่านผู้ใดส่งมากำหนดถึง “ไอศุก” ห้องภาพสุวรรณ ๑ - ๓ สี่แยกบางขุนพรหม กรุงเทพฯ ๒ กรุณาเขียนอย่าให้ยาวนักสักหน้ากระดาษ หรือ กว่าบ้างเล็กน้อยก็ดีมาก

“สมาธิ”

๒๑๗....

“โลก”

“สมาธิ” ที่แนบแน่นอันเรียกว่าเป็น “ฉาน” ขึ้น “จิตตฉาน” ที่ข้าพเจ้ากล่าวถึงนี้ มิได้เป็นได้ในคนธรรมดาๆ ซึ่งเป็นผู้มีอนิทรย์ หรือมีจิตพุ่งพุ่งไปรวมอยู่ในสิ่งๆ เดียวได้อย่างดี จะไม่ยอมรับรู้ใน รูป ในรส ในกลิ่น ในเสียง ในสัมผัสต่างๆ อย่างง่าย ๆ จริง ๆ

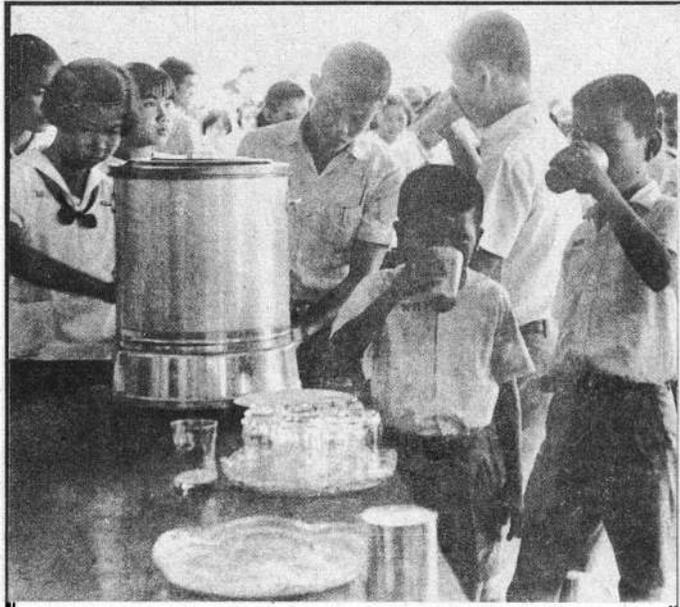
เช่น คนบางคน กำลังสนใจในอะไรอย่างหนึ่งอยู่ สนใจพุ่งพุ่งจิตจ่อจอตอยู่กับ สิ่งนั้นอย่าง แนบแน่น ยิ่งจนกระทั่ง บางทีคนเรียกต้ง ๑๐ ครั้งยังไม่ยอมได้ยินทั้ง ๆ ที่เรียกอย่างต้ง หรือบางทีมี ใครมาเกาะแขนอยู่ต้งนานยังไม่รู้ สึกตัวเลย ต้งนั้นแหละคือ **ความแนบแน่นพุ่งพุ่งจ่อจอตอยู่ที่อารมณ์เดียว**

อันเรียกมันว่าเป็น “ฉาน” ที่เนื่องมาแต่ “สมาธิ” และตัว “วิมุตติ” อยู่ไหน ? ก็อยู่ที่การไม่รับรู้ ไม่รับเอาเสียงที่เขาเรียกต้ง ๑๐ ครั้ง หรือคนมาสัมผัสเกาะแขนอยู่ก็ไม่รู้ นั่นแหละ คือ อากา

“หลุดพ้น” จากโลกแห่งเสียง หรือโลกแห่งสัมผัส (อันคือ “กามภพ” แท้) ต้องพยายามทำความเข้าใจ “วิมุตติ” ให้ดีด้วย

ลักษณะอาการที่ต้งขาด หรือ “วิมุตติ” หลุดพ้นจากต้งต้งกล่าวต้งนั้น ก็เพราะ “กำลังแห่งฉานจิต” (พละ) ที่ยึดแน่นมั่นต้งอยู่ที่จุดเดียวเป็นอารมณ์เดียว (เอกัคคตารมณ์) อันนั้นจน “จิต” ไม่มีเศษไป “ปรุงแต่ง” (สังขาร) หรือรับทำงานกับ “สัมผัส” (ผัสสะ) อันเลย จึงไม่มีการรับรู้ (เวทนา) ใดๆ ต้งจิตต้งอยู่ ไม่หลับ ไม่สลบ ไม่ตาย คือต้งมีการรับรู้ในอีกส่วนหนึ่ง จิตต้งไปผูกพัน (สัญญา) มั่นมั่งรู้อยู่กับอีกต้งหนึ่ง

“จิต” ของผู้ใดจะมีกำลังพุ่ง พุ่ง จ่อจอตต้งหนึ่งให้ต้งหนึ่งอย่างนี้ ได้แนบแน่นยิ่งเท่าใด ก็อยู่ที่ต้งนั้นต้งมี “จิต” ที่ได้ต้งยึด ต้งผูก ต้งจ่อจอตมาแล้วจริง ๆ จึงจะต้งเป็นจริง ใครไม่ต้งยึด ไม่ต้งผูก ต้งจ่อจอตมาแล้วจริง ๆ ไม่ต้งเป็น ไม่ต้งง่าย ๆ ถ้าใครเป็นใครมี ต้ง “วิมุตติ” มี “กำลังฉาน” แห่งจิต อันเรียกว่าเป็น “พละ” ที่วางต้งอนเรองอนอนมาสัมผัสผัสสะกับต้งคนได้จริง ๆ

■ และคนท่วยอย่าง คุณพงษ์สวัสดิ์ สุวิโยทัย ผู้เป็นคนริเริ่มจ่ายเงินสร้าง—ค่านินการโรงเรียนนันทนวมอกไหมในโลก ? หรือแม่ในเมืองไทย !
มีแม่ ๆ แม่ท่วยยิ่งกว่าก็มีอีกมากคนด้วย
แต่ทำไมคนอื่นเหล่านั้นเขาทำไม่ได้ หรือทำอย่างคุณพงษ์สวัสดิ์ ไม่เป็น ใครรู้สาเหตุบ้างไหมเอ่ย ?
ก็เพราะว่า “คนรวย” เหล่านั้น แท้ที่จริงเขาเป็น “คนจน” เขาไม่ได้อวยอย่างแท้จริงหรอก
เขาเป็นคนรวยเพียง “โลกะ” แต่เขาจน (แคบ) เอาเสียจริงๆ ใน “หัวใจ” หรือ “ธรรมะ” อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น เขาจึงคือคนรวยแต่เปลือก (หลงแต่ตนแต่ตัวเพียงชาตินี้ คิดว่ามีชาติเดียว) และชาติหน้าเขาคือ “คนจน” อย่างแท้จริงไม่ต้องสงสัย.

นักเรียนโรงเรียนพงษ์สวัสดิ์วิทยานุเคราะห์ กำลังกินนมถั่วเหลือง และวิตามินซึ่งโรงเรียนจัดทำให้ฟรี นอกเหนือไปจากที่ไม่ต้องจ่ายค่าเล่าเรียนแล้ว โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนราชภัฏของสุริโยทัยมูลนิธิอยู่ที่จังหวัดลำปาง

ธรรมะของพระอรหันต์

“วิมุตติ”

โดย.....

“วิมุตติ”

ถ้าใครเกิดอาการอย่างนี้ โดยบังเอิญก็ไม่เรียกว่า ทำได้ ต้องทำอาการไม่รับรู้อย่างนี้ โดยเราตั้งใจทำเองจริงๆ เช่นใครมาค่าก็มีสติรู้ และตั้งใจไม่รับรู้อะไร วาง เพิกเฉย ไม่เอามาเป็นอารมณ์เสียได้อย่างไรไม่รู้ ร้อน ก็เรียกว่า “วิมุตติ” ได้

ถ้าเราทำตนให้ไม่ได้ยินเสียงที่เขาตำหนิได้จริงๆ (ทั้งๆที่อยู่ใกล้ ควรได้ยินเพราะถ้าเราได้ยินเราก็เกิดอารมณ์ขัดเคือง หรือไม่ชอบขึ้นมาได้) ตัดเสียงนั้นไม่ให้เข้าหูจริงๆ เราไปสนใจอื่นเสีย เอาจิตไปผูกกับ “งาน” อื่น หรือเรื่องอื่นเสีย เสียงไม่ผ่านเข้าไปรับรู้ในจิต ไม่ได้ยินเสียงนั้น อย่างนี้เรียกว่า “เจโตวิมุตติ” จากเสียงนั้นได้จริงๆ เรียกผู้นี้ว่า “ฉานจิต” เก่งถึงขนาด “เวทนา” ได้ คือตัดเสียงนั้นไม่รับรู้สักอย่างเดียวได้จริงๆ

ทีนี้ถ้าหากเราไม่ดับเสียจริงๆ อย่างนี้ ยังได้ยินทุกคำที่เขาตำ และรู้ทุกคำด้วย ทว่าแม้จะได้ยินออกซัด แต่ “ใจ” เราก็มารู้สึกโกรธ ไม่ถือสา มีแต่รู้แจ้งในคำตำหนิว่า หยาบอย่างไร ว่าเป็นสำนวนอย่างไร รับรู้แล้วก็ปล่อยทิ้ง วางเฉย ใจไม่ไปรับเอามากระทบกระเทือน หรือมาปรุงเป็นอารมณ์อะไรเลย พังอยู่ได้อย่างนิ่งเฉย อย่างนี้เรียกว่า ผู้นี้ “จิต” สูงกว่า “เจโตวิมุตติ” เมื่อก่อน การทำได้อย่างนี้เรียกว่า “ปัญญาวิมุตติ”

และสูงขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง ถ้ายังเรับฟังเขาคำก็ไม่ได้ ไม่โกรธ ไม่รับมาปรุงใจให้มีการขัดเคือง หรือไม่ชอบ มี “ปัญญา” รู้เท่าทัน ไม่พ่ายแพ้ต่ออารมณ์ที่จะปรุงแต่งเป็นโกรธ (โทสะกิเลส) เป็น “ปัญญาวิมุตติ” แลเมื่อก่อนทำ “เจโตวิมุตติ” คือดับเวทนาเสียเลย ไม่ฟังเสียงนั้นเลย เอาจิตไปผูกพันมั่นหมายท่อน “วิมุตติ” เสียงนั้นให้ขาดจากโสตประสาทเลยจริงๆ ได้อีก ก็คือผู้ทำ “วิมุตติ” ได้ทั้ง ๒ ส่วนเรียกว่า “อุกโตภาควิมุตติ” คือทำ “วิมุตติ” ได้ทั้ง “ปัญญาวิมุตติ” และ “เจโตวิมุตติ” ครบพร้อม

อย่างนี้แลคือ “วิมุตติ” ทั้งหลาย

ดังนั้น ถ้าผู้ใดทำได้เพียง “เจโตวิมุตติ” เช่นพวกไปดับจิต ดับทวารแบบ “สมณะ” แต่พอได้ยินเสียงหรือทวารสัมผัสขึ้นมาถ้ายังมีอารมณ์ชอบ หรืออารมณ์ชังอยู่ พระพุทธเจ้าจึงยังไม่ยอมรับว่าเป็น ผู้ “วิมุตติ” แท้อย่าง “ฉลาด” หรืออย่างรู้เท่าทันด้วยปัญญา อย่างนี้กิเลสมันยังไม่หมด จึงไม่ใช่ “อริยะ” แท้ พระพุทธเจ้าเราพระองค์รู้แจ้งชัด แต่

ฤๅษีตาบสทั้งหลายเขาไม่รู้อย่างนี้ เขาจึงไปเอาแต่ฉันทนงหลับตา ผึกหัดปิดทวารดับทวารแบบ “สมณะ” จนที่สุดเขาทำได้ถึงขั้นดับสนิทเป็น “นิโรธสมาบัติ” ไม่รู้อะไรเลยจริงๆ นั่งแข็งทอเป็น “อัสถุญสัตว์” คือคนไม่มีสัญญารับรู้อะไรเลยจริงๆ ทุกทวาร แม้แต่ในทวารใจ กับใจของตนเอง วิชาอย่างนี้จึงไม่นับเนื่องเป็น “ทาง” ที่ควรทำ และพระพุทธเจ้าไม่ยอมรับว่าเป็น “ผู้ฉลาด” หรือ “อริยะ” แม้แต่ขั้นพระโสดาบัน

พระพุทธองค์จึงทรงชี้ “ทาง” แนะนำ “ทาง” ให้สร้าง “ปัญญา” ให้รู้เท่าทันว่า ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ควรยึดเอามาถือครอง ไม่ควรเอามาเป็นอารมณ์ ให้หัดอ่าน “กิเลส” ให้ออก อ่าน “ตัณหา” ให้แจ้ง (เป็นปัญญาวิมุตติ) แล้วให้หัดทิ้ง หัดวาง หัดไม่ถือสา กิเลส ตัณหาเหล่านั้นให้ได้ (เป็นเจโตวิมุตติ)

กิเลส—ตัณหาเหล่านั้น คนเราหลงยึดผูกพัน หลงเกี่ยวเกาะกับมันอยู่ และไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลสเอาจริงๆ ก็มี กามคุณ ๕ ก็กับการหลงเลยเถิดไปยึดเอาจิต เอาวิญญาณ เอาฤทธิ์เอาอภิญญา สร้างภพสร้างวิมานต่อไปนั่นเอง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นจะต้องอ่าน “กามคุณ ๕” ให้ออก แล้วฝึกละวาง ทั้งกามคุณ ๕ ให้ได้ ไม่ให้มันชักนำจูงใจ ผูกพันใจเราได้ จนหลงยินดีตาม แม้ใน “จิต” ส่วนเล็กๆ ให้มันไม่ติด ไม่ข้อง ไม่ตื่นเต้นยินดีกับกามคุณ ๕ ทั้งหลายทั้งปวงจริงๆ ให้ได้ เรียกว่า พ้นจาก “กามาสะกิเลส” และส่วนจิตเราถ้าเราไม่ยึดสววรรค์ นรก ไม่ยึดอดีต อนาคต ไม่ยึดเอาความยินดี ยินร้ายทั้งหลายทั้งปวงได้จริงๆ ไม่ยึดใน

วิชา หรืออภิญาทั้งหลาย แม้ที่สุดไม่
ยึดเอาความเป็นพระพุทเจ้าเอาด้วยผู้นั้น
ก็เรียกว่า พ้นจาก “ภวาสวะกิเลส” ผู้เข้า
ใจรู้แจ้งเห็นจริงใน “กาม” ใน “ภพ” อย่าง
แท้ๆ ชัดๆ เจนๆ ไม่ยึดถือจริงๆ ไม่เกิด
รสนิยมยินดีใดๆ ได้จริงอย่างนั้นแหละ
คือผู้พ้น “อวิชชาสวะ” เป็นผู้มี “วิชา”
แล้ว เป็นผู้รู้แจ้งเรียนจบ “พุทธวิชา”
แล้ว เป็น “พระอรหันต์” ด้วยความรู้แจ้ง
อย่างนั้น

ทำไม พระยสพึงเทศน์พระพุทเจ้า
โดยไม่ต้องไปนั่งหลับตา บำเพ็ญ อดอะไรเลย
ลิมคาโพลงๆ ฟังคำสอนพระพุทเจ้าเพียง
สองกัณฑ์ และ เป็นคำเทศน์ คำสอนบท
เก่าๆ ก็นั่ง ๒ ครั้งไม่ผิดเพี้ยน กันด้วย
แล้วพระยสสำเร็จเป็นพระอรหันต์ ได้ทันที
ก็เพราะว่า พระยสเป็นผู้มีจิตเบื้อ
หน่ายในกามคุณ ๕ มาแล้วจริงๆ เป็นผู้

ได้เกิดความรู้สึกลงใน “นิพพิทาจิต” คือเกิดความรู้สึกลงเบื้อระอา เบื้อตข้ง
อยากทั้ง อยากเล็กในกามคุณ ๕ นั้นในส่วนลึกของอารมณ์จิตแท้ๆ แต่ยังไม่
มี “ปัญญา” หรือมี “ญาณ” ความฉลาดรู้ ได้ว่า ทำไมตนเป็นอย่างนั้น ครั้น
พอได้มาฟังพระพุทเจ้าทรงอธิบายถึงว่าคนใจนั้นจะหลงในทรัพย์ หลง
ในยศ ในสรรเสริญในความชอบต่างๆ อันเป็นความสมใจยินดีทั้งหลาย
และพระองค์ ได้ชี้ทางอันจะสู่ความเจริญแท้ของคน ชี้โทษของกามคุณ ๕
และแนะให้ออกจากกามคุณ ๕ นั้นให้ได้เสีย เพราะมันเป็น “ทุกข์” ที่
แท้จริง ถ้าเรายิ่งเข้าไปหมกมุ่นอยู่กับมัน มันก็เป็นต้นเหตุแห่งทุกข์เป็น
“สมุทัย” ถ้าเราพรวดจากมันมาได้จริงๆ จิตใจก็ตัดขาดไม่ไหม้
อารมณ์อาลัยอาวรณ์มันด้วย มันก็จะ “พ้นทุกข์” อย่างเด็ดขาด

เพียงปัญญาญาณเกิดขึ้นแจ่มแจ้งแค่นั้น พระยสจึงได้ชื่อว่าอริยะ
โสดาบันทันที เพราะจิตแท้ จิตจริงของพระยสนั้นเบื้อหน่ายกามคุณ ๕
มาจริงๆ แล้ว เพียงแต่ยังไม่รู้ชัดแห่ง “เหตุ” (สมุทัย) มันเท่านั้น ที่จริง
ท่านเบื้อ “ทุกข์” (จากกาม) มาแล้วอย่างจริง พอ “นิพพิทาญาณ” คือเกิด
ปัญญาที่เห็นแจ้งในความเบื้อหน่ายได้จริงๆ ก็บรรลุจริงท่านนั้น

แม้กระนั้นพระยสยังต้องฟังเทศน์จากกัณฑ์ที่ ๒ จึงจะแจ่มชัดสลด
กิเลส ตัณหา อุปาทานในสิ่งที่ยังหลงอยู่ทั้งปวงได้

แต่ถ้าใครไม่เบื้อหน่ายกามคุณ ๕ มาอย่างนั้นจริงๆ จะไม่ทางมา
นั่งฟังเพียงเท่านั้นแล้วจะสำเร็จได้ จะไม่มีเลยเป็นอันขาด ดังนั้นถ้าใคร

● ทหาร มทบ.๕ และ ศพ.ล.เขต ๘ นครศรีธรรมราช ร่วม
กันช่วยแต่งถนนสาย อ. อานสงมา มาสู่ตลาดใหม่ท่า อ. ร่อน
พิบูลย์ เมื่อเร็ว ๆ นี้

สมัครใจคือพลับ
พระยาพิชัย ๓๓.สิงหนคร ๑. พังงอ ๑.
โดยกรมทหารที่ ๓๓ สิงหนคร และกำลังอื่น ร่วมสร้างและ
สร้างถนนหนทางที่เมืองใหม่ถึงกับถาวร..สำเร็จโดย
ไม่ใช้งบประมาณ *

■ นั่นแล “คนฉลาด” ที่แท้ ผู้ปกบ้อง “สันติ” อย่างจริงถูกต้องที่สุด
ชื่อว่า “ทหาร” นั้น คนจะเข้าใจว่า เพชฌฆาตอยู่ในความหมายของมันอยู่แล้ว โดย
จริง สวรรค์และแดนพรหมไม่มี “ทหาร” หวอก และเพราะเหตุนี้ คนมนุษย์ที่เป็น “คน
ของคนฉลาด” จึงไม่มี “ทหาร” ทว่าคนของเขาเป็นแดน “สันติ” เป็นแดนสุขาวดี (สงบสุข)
โดยใช้ “คุณธรรม” ปกครองกันอยู่ร่วมกัน ตลอดอำนาจ ตลอดความเพชฌฆาต วางขึ้น วาง
อาวุธ วางความเป็นเจ้าเป็นนาย เป็นผู้ค้ำชูสูง ถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันฉะนั้นแล.

■ แล้วใครเป็นผู้ใช้สะพานนั้นล่ะ ?
ก็ไอ้คนที่อยู่ในละแวกสะพานนั้นนั่นแหละ
แล้วใครได้ “สู้” ละ ?
ก็ผู้ใดอาศัยใช้อย่างสะดวกนั้นแหละ
สามัคคีที่ถูกต้องอย่างนั้น นั่นแหละคือ “สันติสุข” ที่แท้จริง.

● ตัวแทนนักศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กำลังถูก ตำรวจจับกุมขณะไปวางพวงหรีดที่อนุสาวรีย์ประชาธิปไตย.

● นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยประมาณ ๓ พันคน ชุมนุมที่หอประชุมในมหาวิทยาลัย เมื่อตอนเที่ยงวานนี้ วิจารณ์กรณีทัศนศึกษาประวัติศาสตร์ บรรดานิสิตตกลงกันว่าจะคัดค้านการเดินต่อไป ก่อน และให้แยกย้ายเข้าเรียนอย่างสงบ

■ พันน่านมมีให้กินทอฟฟี่ กินอัมมี่ก็ให้มันหักเสือก่อน ค่อยมาเคี้ยวคร้อน คือนรนามคิโกนไวโกนหนวกคิโกนเควรา
การกระทำอันผิด "ฐานะ" แหกคอกใน "หน้าที่" คือ ความโง่ที่พาให้ไปสู่ความล้มจมฉิบหาย.

ชั้นมันออกมาจาก "สมาธิ"

อธิบายธรรมของ พระพุทธเจ้า โดย ตูเอา-ตือ ๆ คำ ๆ ว่า พอฟังธรรมะเสร็จจู้แจ้ง เพียงคำว่า อย่าไปยึดมั่นถือมั่นอะไร แล้วก็รู้แค่เพียงภาษาพูดว่า ไม่ยึดมั่นถือมั่นเท่านั้น (เกิดปัญญาญาณแค่ "สุขุมยปัญญา" หรืออย่างตึกก็แค่ "จินตามยปัญญา") และแล้วก็แยกกันว่า บรรลุกันแล้ว จงอยู่เป็นสุขเถิด และจงเสพกามคุณ ๕ ด้วยจิตอันไม่ยึดมั่น ถือมั่นเถิด (จิตว่าง) ท่านเป็นพระอรหันต์กันแล้ว ดังนั้น

ชั้นนี้จึงคือ ผู้กล่าวดู ผู้ย้ายศาสนาพุทธโดยแท้ ก็พระยสท่านบรรลุแล้ว ท่านกลับไปเสพกาม ด้วยจิตว่างอีก หรือ? ท่านทั้งโลกอันหรรษาของท่านทั้งที่ต่างหาก ท่านออกบวชเป็นสาวกของพระพุทธเจ้า ออกเป็นผู้ไม่มีสมบัติ ออกเป็นผู้ไม่มีความยึดถือทั้งกาม ทั้งภพ โดยแท้ วางสนธิ วางอย่างจริงโดยสภาวะของจิตแท้ ไม่ใช่แค่ปากพูดแล้วเก้ไก้กลบเกลื่อนไปเสพ ไปดุนกามอยู่อย่างเก่าเมื่อไร ผู้พยายามบิ๊ดเบียนคำสอนของพระพุทธเจ้า จงพยายามทำความเข้าใจ ทำ "ปัญญา" ให้เกิดโดย "สมาธิ" จริงๆ ให้ได้เสียก่อนเถิด ไม่เช่นนั้นจะกลายเป็นผู้ทำลายศาสนาโดยแท้

และที่ว่า พระยสสำเร็จง่ายอีกประเด็นหนึ่ง ก็คือ พระยสเป็นผู้หลงเสพแต่ "กามคุณ ๕" อยู่เท่านั้นไม่เคยไปหลงสร้าง "อัตตา" ในทางนี้ กลับตา บำเพ็ญสมณะจนติดสมาบัติ ติดอภิญญา ติดเทวตา ติดพรหมอะไร

อันเรียกว่า ผู้หลงสุขอยู่กับอัตตา ที่ภาษาบาลีเรียกว่า “อิตถกิลมถานุโยค”

ดังนั้น พอพระยส เบื่อหน่ายสุขอันเต็มไปด้วยกาม หรือเลิกหลงสุขอยู่กับกาม ที่ภาษาบาลีเรียกว่า “กามสุขัลลิกานุโยค” จริงๆ แท้ๆ เมื่อมาฟังคำขี้แจงอย่างแท้จริงจากพระพุทธเจ้าเพียงไม่มากจិតจึงหลุดจริง เป็นจริงได้ฉะฉาน

ซึ่งราย พระยสนมันคล้ายกับ พระบัญญัติคือ สำเร็จบรรลุง่าย แต่ไม่คล้ายกันเลยใน “การหลงยึด” เพราะยึดกันคนละอย่าง

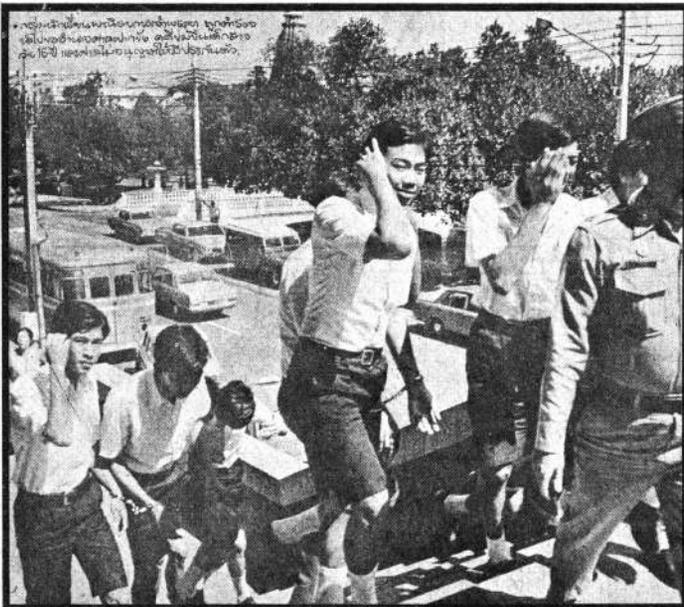
พระบัญญัติยึดมั่นหลงยึดใน “อัตตา” เพราะได้ทั้ง “กามคุณ” มานานนักหนาแล้ว ออกมาบำเพ็ญตามแบบสร้างจิต สร้างวิญญาณ ยึดนิโรธสมาบัติ ยึดเทวคา พรหม ยึดฤทธิ ยึดอภิญญา ยึดอ้อมแม้มความเป็นร่างเป็นกายอะไรต่างๆ ไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมวางให้มันมีมันเป็นที่ในโลก เอาเสียบ้าง มันหนักข้อไป พระพุทธองค์จึงได้เทศน์สอนในเรื่องหลง “อัตตา” ต่างๆ ให้ฟัง และให้วางเสีย สิ่งที่ควรปล่อยให้มันขึ้นไปตามควรบ้างก็ให้ปล่อย อย่าเพิ่งไปหลงกำจัดมันในเมื่อยังไม่ควร พระบัญญัติยึดมั่นไม่ได้หลงใน “กามสุขัลลิกานุโยค” แต่มาหลงใน “อิตถกิลมถานุโยค” คือสั่นใน “กามาสะวะกิลส” แล้วแต่มาติดใน “ภวาสะวะกิลส” (เช่นเดียวกับ อาฬาร กับ อุทก คาบส พระอาจารย์ของพระพุทธองค์)

พอได้ฟังพระพุทธองค์ขี้แจงอธิบายให้ฟังนิดเดียวก็เกิดญาณรู้เกิดปัญญา เข้าใจจริงได้ จึงได้นับเป็นผู้ฉลาด (อริยะ) แต่ก่อนแต่ไรแม้จะมีฉานจิต แบบสมณะ กล้าแข็งมาเท่าไรๆ ก็ยังไม่ได้นับเป็น “อริยะ” ไม่หอรอก เมื่อรู้แต่อย่างงั้นจึงได้พากเพียรวาง “อัตตา” อันเป็นการหลงก่อ

ภาพ ก่อชาติอยู่ แม้กระนั้นก็ยังต้องใช้เวลาวาง ใช้เวลาทำอยู่นานกว่าพระยสเสียอีก จึงได้บรรลุหลุดพ้นแท้

นี่แหละ คือข้อที่ควรคิดให้เห็นทำความเข้าใจให้ได้ว่า **นั่งหลับตาสมาธิทำ “สมณะ” อะไรนั่น มันไม่ใช่ “ทาง” ที่ถูกที่แท้** จะใช้เป็นอุบายพอบเป็นบาทฐานนั้นก็พอได้ แต่อย่าไปปักใจหลงยึดเป็น “วิชา” ของพุทธศาสนาอยู่เลย ยิ่งนั่งไปสร้างฤทธิ สร้างเดช สร้างเวทย์ สร้างมนต์อะไรนั่น ยิ่งไม่ใช่ “ทางพ้นทุกข์” แบบศาสนาพุทธเอาเลย ขอผู้เป็นพุทธสาวก โดยเฉพาะที่ บวชเป็นพระแล้วทั้งหลายจงได้พยายามสังวร ระวังออกมากันเสียเถิด มันหลอกลวงให้ผู้อื่นหลงผิดตาม

ดังนั้นถ้าผู้ใดไม่เข้าใจ “สมาธิ” ของพระพุทธองค์ ไม่เข้าใจ “ฉาน” แบบพุทธแท้ จึ่งยังหลงทางอยู่อย่างวกวน ถ้าผู้ใดหวัง “พ้นทุกข์” จริง หวัง “วิมุตติ” แท้ก็จงพยายาม ทำความเข้าใจให้ดีๆ เถอญ.

■ ว่าแล้วปัญหาที่เด่นระบือออกมา... “เด็กสมัยนี้ทำไมเป็นอย่างนั้น-นั้นหนอ !”

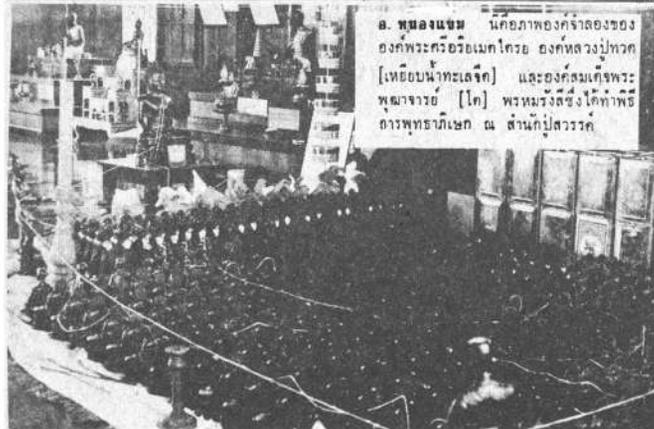
ถ้าไม่กลัวใครๆ จะหาว่า “เซซ” ก็ขอเสนอว่าส่งเด็กเข้าไปให้พระทาง “พุทธศาสนา” รับผิดชอบเหมือนแต่เก่าแต่ก่อนก็ได้ และรับรองจะดีขึ้น

ถ้ามันยากแก่การแก้ไข เพราะจะหนีไปสร้างโรงเรียนในวัดเหมือน สมัยก่อนยากแล้ว ก็ขอแรง “พระ” มาสอนตามโรงเรียนก็ได้ ข้อสำคัญบรรจรวุฒิก่อกับพุทธศาสนา เข้า ไปให้ ได้ สักครึ่ง ของ หลักรัฐธรรมนูญ ขึ้นนั้นแหละจะเห็นผลทันตาทันใจ

๕๒ ฌานวิทยา

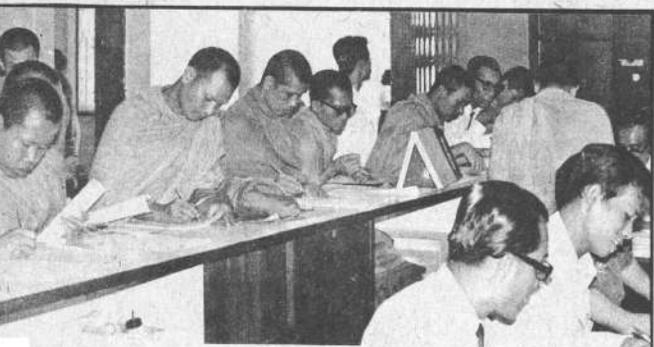

๑. สามพราน พระวชิรธรรมภรณ์ [หลวงพ่อเงิน] ทำพิธีปลุกเสกพระธาตองค์เทียนคัง โคมี่ พระครูอาทรพิทยคุณ [หลวงพ่อดล] เจ้าอาวาสเป็นประธานในพิธี

๒. พุทธองเขมม์ เป็นภาพองค์จำลองของ องค์พระศรีอริยเมกโขรย องค์หลวงปู่ทวด [เหนือบนหน้าเสียด] และองค์สมเด็จพระ พุฒนจารย์ [โต] พรหมรังสีซึ่งได้ทำพิธี อาราธนาภิเษก ณ สำนักปฐวรารค์

■ "กัจ" ของสงฆ์อันสำมะคัญอย่างหนึ่ง ณ คนนี้ ซึ่ง "พุทธศาสนิกชน" ทั้งหลาย ได้พากันร่วมอธิษฐานวิปัสสนา สาธุการ ! ก็คือภาพสร้าง "พระพุทธรูป" กันนั่นเอง
สร้าง ๆ กันเข้าอีก เมื่อของใครจะได้ออกไปเป็น "พระพุทธรูป" จัง ๆ องค์ต่อไป (จากพระสมณโคตมองค์ปัจจุบัน) แต่ก็จะต้องมีองค์ใดองค์หนึ่งมาแสดงกันหนักขึ้นอยู่ เพราะคำกล่าวของพระธรรมปิฎกคุณูป และมากเหลือคณา จนมิได้รู้ "องค์ใด" ในคราวสร้าง จะได้รับแต่คุณูปอันเลือกที่จะเป็น "พระพุทธรูป" องค์ต่อไปในอาณาจักรต่างต่าง "ประจ" "ผู้สังเกต" กับ "คุณูปคุณ" กันอย่างระมัดระวัง ชนแข็ง.

● กองวัดศกการศึกษารวมวิสามนตศึกษาปีครบสมัศรสอนเพียบพร้อมศึกษาทุก ๆ ม.ศ. ๓ นอกจากภรรยาและตัวสั พะสงฆ์เข้าร่วมในการสมัศรสอนด้วยอย่างมากมา ดูเอาเองก็แล้วกันครับ ท่านกำลังเขียนใบสมัครอยู่ - ขอดอพรให้ ท่านประธานควรรังการศึกษารวมวิสามนตศึกษาทุก ๆ ปีไปนะครับ.

■ "คน" (ที่อยู่ในร่างของพระ) ประสาทนี้ คือผู้ทั่วโลกให้อธิง เขาเปรียบโลก การบวชเป็นพระ คือผู้ทำให้โลกสมัคอยู่ ทำให้โลกมี "สันติ" คือทำให้ความสงบเย็น(นิพพาน) ให้ทั้งคนและโลก นี้คือวิปริต ไม่มี ชาติกับปัจเจกชาวชาตินันต์ แล้วมต "พอล" ชาวบ้านทำบุญเป็น "อนิส" สุกห่ออันมีส่วนบุญมาสมัศรสอนทางโลกพอจะออกไป "หากัน" แต่งงานชาวโลกอยู่โดยให้เงินให้ข้าวและของอีก พระพุทธรูปเจ้าของ ก็คือคนประเวณี ไว้วางใจและสิ่งมากมาย แต่ด้วยเหตุนี้จึงไม่ อนิจจา!

คน หรือสัตว์ก็ตามย่อมยังมีพ้อยู่ด้วย "ปัญญา" โดยแท้ เพราะ "ปัญญา" เป็นเจ้าเรือน "ปัญญา" หรือ "จิต" นี้แลเป็น "พระเจ้า" แห่งตัวคนโดยแท้จริง ดังคำกล่าวของพระเยซูเจ้า ผู้เป็น "อัครวิษ" เข็มยอดเป็นที่เคารพของชาวยุโรป หรือคนแทบทั้งโลกในปัจจุบันนี้ ก็ไม่ได้กล่าวไว้ผิดแต่อย่างใด แต่ที่ว่า "คน" ที่จะเข้าใจคำกล่าวนี้ได้ ก็ต้องอาศัย "ปัญญา" อีกหนะแหละ (และแม้แต่ผู้เคารพนับถือลัทธิของพระเยซูเจ้าแท้ ๆ ส่วนมากเขาก็ยังไม่ค่อยจะรู้จัก "พระเจ้า" ของเขาด้วย "ปัญญา" ของตัวเอง)

คำว่า "ปัญญา" จึงคือ "พระเจ้า" ก็ได้
"ปัญญา" คือ "พระพุทธรูป" ก็ได้
"ปัญญา" คือ "อาวุธ" ก็ได้
"ปัญญา" คือ "ญาณทัสนะวิสุทธิตี" (ความรู้ความเห็นจริงอย่างบริสุทธิ์แท้) ก็ได้

"ปัญญา" คือ "การรู้จักเอาเปรียบผู้อื่น" ก็ได้
และ คือ อะไร ๆ ๆ ก็ได้อีกมากมายก่ายกอง แต่ ณ บัดนี้เรากำลังจะพูดถึง "ปัญญา" คือ "ความฉลาดในสิ่งที่ควรฉลาด"

จากบทความชิ้นหนึ่งชื่อว่า "บทเรียนของเด็กๆ" โดย "สนทะเล" ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ มีเนื้อหาสาระ และตำนานว่า :-

สนามกีฬาแห่งชาติเพิ่งขยับเขยื้อนไปเสียแล้ว ด้วยฝีมือและฝีมือของแฟนฟุตบอลเมืองไทย ใครที่ติดตามอ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ทั่วไป ทั้งไทย ฝรั่งเศส และจีน ก็คงจะได้รับทราบแล้วด้วยความโทมแนสใจเป็นอย่างมาก

ความโกรธเกรี้ยว และการแสดงออกของกลุ่มชนซึ่งตากล้องหนังสือพิมพ์ หลาย ฉบับเสนอ ออก มาเป็น ภาพ

ฆาตกรรมปัญญา

ข่าว ทำให้คนทางบ้านที่ไม่ได้ไปร่วมมหกรรมฟังสนาม กับเขาด้วยแลเห็นว่า เป็นการกระทำของใคร

วัยรุ่น.....และเด็ก ๆ !

เด็กขนาดที่เมื่ออยู่กับบ้านของเขา ยังถูกแม่จับดู ขี้ ไคลเวลาอาบน้ำได้ทั้งนั้น !

มันทำให้เราไม่สบายใจ เราเห็นรูปเด็กชายหน้า ตาอ่อน ๆ หลายคนกำลัง กระโดด โลดเต้น หัวเราะว่า ด้วย ความปรีดา ในขณะที่เขากำลังทำลายทรัพย์สินของชาติ

เราไม่สบายใจ เพราะว่าเมื่อวานนี้เอง เพื่อนข้าง ภาพิได้ขยายภาพในงานเลี้ยงแห่งหนึ่ง ซึ่งมีฟลอร์ โขว์ ยั่วชวนกาเมอย่างแรง คือนางเต้นรำคนนั้นเปลือยหมดทั้ง ร่างเห็นทุกขุมขนในสรรพางค์กายกำลังโยกย้าย และที่ ล้อมรอบวงอยู่ข้างหน้า อ้าปากหวิวด้วยความสนใจ หัว- เราะกว้างด้วยความขบใจ

คือเด็กผู้ชายตัวเล็ก ๆ ที่เรียกว่า วัยรุ่นยังไม่ได้..... มีจำนวนหลายสิบคน !

เด็กฟังสนามกีฬาแห่งชาติ เป็นเรื่องเล่าร้ายที่ผู้ ใหญ่จะยอมให้เป็นไปอย่างนี้ไม่ได้ แต่เรื่องให้เด็กดู ระบายฟลอร์ โขว์ยั่วระคะอย่างนั้น ผู้ใหญ่บางคนยอมให้ ทำกันได้

เรามองดูเด็ก ๆ ของเราด้วยความหวังใย เราหาคำ ตอบไม่ได้เลยว่า ทำไมเด็กรุ่นนี้ส่วนหนึ่งจึงอยู่ในฐานะที่ เป็นภัยแก่สังคมได้ เรื่องอย่างนี้ มันมีสาเหตุมาจากหลาย สิ่งหลายประการ แต่สาเหตุที่เราปฏิเสธไม่ได้เลยก็คือ

เด็กวันนั้น ชั่วเพราะผู้ใหญ่วันนั้นนั่นเอง !

สิ่งที่ผู้ใหญ่เรียกมันว่า เป็นประสบการณ์ของชีวิต เป็นกำไรของชีวิต เป็นการพักผ่อนหย่อนอารมณ์ เป็น การหาความสนุกแบบผู้ชายเจ้าสำราญนาน ๆ ครั้ง และ

ทำกันอย่างประเจิดประเจ้อให้เด็กทราบดีไม่ว่า จะเป็นการ กินโกง คอร์รัปชั่น หรือว่าการสนุกสนานอยู่กับ “ชีวิต สังคม” แบบใหม่ ที่มีสุราเป็นสื่อของการสังคมที่ดี มีโรง นวดอันเป็นแหล่งเปลือยกายให้สตรีอาบเนียนวคพื้นให้ มี ภัตตาคารซึ่งเสนอทั้งอาหารกิน และอาหารกาม บำรุง บำเรอราคะกิเลสให้พร้อม ๆ กัน

คอร์รัปชั่นทางเพศ ที่ระบอบเหมือนไฟไหม้ป่า ไม่ ว่าจะเป็น “อนุ” หรือว่า “นางบำเรอ” พาร์ตเนอร์ และนางนวด จนกระทั่งคนใช้ ในบ้านก็ยังไม่ละเว้น

เด็กเด็กมองเห็น รับรู้ในสิ่งที่เกิดขึ้นในดวงชีวิต ของตนเอง หากว่าสิ่งที่ผู้ใหญ่บอกกับแกว่าเป็นเรื่องธรรม- ตาของผู้ชายเหล่านั้น เกิดมีผลขึ้นคือเด็กเชื่อ แล้วเหตุไร เด็ก ๆ จึงจะทำในสิ่งที่เป็นเรื่องธรรมดาของผู้ใหญ่ไม่ได้บ้าง

บทเรียนที่เราได้รับจากวัยรุ่น และเด็ก ๆ ใน สนามกีฬาครั้งนี้ ขมข้มเหลือเกินสำหรับจิตใจ ของพ่อคนแม่คน แต่นักจิตสัณคดีได้ใหม่ว่า เราเคย สอนและให้บทเรียนที่ดี ๆ แก่เขาบ้างหรือเปล่านั้น

บทความสั้นนี้ แสดงออกทาง “ปัญญา” กว้าง ขวางในทศแคบ (คือเท่าที่เนื้อที่บรรจุตัวหนังสือมี ให้) และกินแล้วไปไกลพอดู จนบางคนอาจจะคิดว่าเป็นข้อ คิดที่ไม่เข้าท่าเอาก็ได้ เพราะผู้ใหญ่ดูระบอบเปลือยหง ปล่อยให้เด็ก ๆ ดู คอร์รัปชั่นมีเมียเล็ก ๆ รื่นเริงกับโลกก็ ง่าย ๆ หรือหากำไรกับ “ชีวิตสังคม” แบบใหม่ มันไม่ เห็นจะเกี่ยวกับการฟังสนามกีฬาเลย แต่มันเกี่ยวแน่ ๆ สำหรับผู้มั่งคายาว หรือมี “ปัญญา” เพียงพอ

ที่จริง บทบาท ของการ ฟังสนาม กีฬาแห่งชาติ นี้ เป็นเพียงตัวอย่างน้อยๆอันหนึ่ง เป็นการพัฒนาของความ เลวน้อยๆ ที่ได้ก้าวบทบาทขึ้นมาให้เห็น ภายใต้ความ เรืองรั้นเหตุหรรษ์ และเหตุโศกของ “ชน” กลุ่มหนึ่ง และ บุคหนึ่ง มันมีทั้งบทบาทของ “โลภะ” กับ “โทสะ” คละเคล้ากันอยู่ในอนู แห่งบุคคล ทั้งหลายที่เข้าร่วมลงมือ กันกระทำการฟังสนามกีฬา มันมีทั้งความโกรธแค้น และมึงทั้งความสนุกสนานเกษมเปรมปรีดรีนเริงผสมอยู่ด้วย

นิเวศวิทยาของภาษาและปัญหา

รวมความแล้ว ผู้ที่รวมลงมีอยู่ บุกกระทำการด้วยทั้งหมดนั้น ต่างก็ล้วนเป็น “ผู้ไต่เสฟ” ด้วยกันถ้วนทุกคน ไม่ได้ความโกรธก็ได้ความสนุกมันมือไป (อรรอยว่าอย่างงั้นเถอะ)

เช่นเดียวกันกับ คนในสังคมทุกวันนั กำลัง “หลง” กันอย่างมืดบอดอยู่อย่างขี้กือ สุขใจเร็นเร็งใจก็ฉลอลงด้วยการกินเหล้า (ยังชวนกันมาทำลายเหล้า ทำลายตนให้เมาให้มึนตมกๆ เอาด้วย)

ทุกข้ใจขึ้นขมใจก็ฉลอลงด้วยการกินเหล้า (แต่กินคนเดียว หรือน้อยคน เช่น วงการที่พึ่งสนามกีฬาหนัผู้ทำลายด้วยโกรธ ทุกข้ใจมีน้อยคน แต่คนร่วมวงการพึ่งสนามกีฬานั้น คนทำด้วยสนุกเร็นเร็งใจนั้นมกคน)

“ลัทธิเอาอย่าง” การเห็นตาม ทำตามด้วยความโง่ แล้วก็สร้างเป็น ‘ค่านิยม’ ขึ้นไว้ อีกต่อไปก็กลายเป็นความชินชา และมีค่าจริงๆ นั้นคือ เป็น “การโง่อย่างยอมจำนน” หรือยอมจำนนรับเอา “ความโง่” นั้นอย่างยินดีปริตาแถมยังเห็นว่าดี ว่าได้ ว่ากำไร ว่าเจริญเอาด้วยเหมือนคนผู้ (โง่) หลงยกย่องบูชาเหล้า บุหรี การมีเมียน้อย การฉลอลงวันเกิด การพยายามหาทางโฆษณาตัวเองให้ดัง ฯลฯ นั้นเอง

โลกนี้จะไปมีอะไรมากกว่านี้ ?

ไม่มีอะไรมากกว่านี้จริงๆ !

ไม่มีจริงๆ หัวเด็ดตีนควัน โดยเฉพาะ “คนหนอคน !” ก็มีแค่ความโกรธ กับความสนุกสนาน เอรีตอรรอย มันมือ มันหัว มันหู มันตา มันลิ้น มันปาก มันคอ มัน... ฯลฯ มันไปจนกระทั่งทุกขุมขนของร่างกายและที่สุด...มันอยู่ในหัวใจ

และสิ่งที่ผู้ โกรธอยากได้ก็คือ “ทำลาย”

สิ่งที่ “ผู้อรรอย” (ใคร่ ‘มัน’) อยากรู้ก็คือ “ทำลาย” อีก !

เราหาเงินมาเพื่ออะไร ?

ก็เพื่อจะใช้มันไป (คือ ทำลายมันไป)

เราหาแฟนมาเพื่ออะไร ?

ก็เพื่อจะใช้แฟนให้เป็นเครื่องรับใช้เราอย่างหนึ่ง แต่มันไม่สูญไม่หาย ละลายไปทันทีเหมือนใช้เงิน และแท้ๆ มันก็คือ “ทำลาย” เช่นกัน ไม่ช้าก็จะหมดสูญเสื่อมสิ้นไป

หรือ หา “ยศฐาบรรดาศักดิ์” มากก็เพื่อจะใช้ ยศฐาเป็นพาหนะให้ ได้มาซึ่งอีกอย่างหนึ่ง ถ้าไม่ตัวโตใหญ่ขนาดเรียกว่า “ลาภ” ก็ตัวย่อยลง

มาขนาดเรียกว่า “สรรเสริญ ยกย่อง” และแม้ที่สุดเรียกมันว่า “สุข” อันเป็นที่สุดที่มัน (อรรอย) อยู่ในหัวใจ

“ความโกรธ” จึงคือการ “ทำลาย” ที่ใหญ่โตมองเห็นชัดเจนนได้

“ความใคร่อยาก” (สนุกสนาน อรรอย หรือ “มัน”) ก็คือ การ “ทำลาย” ที่เล็กละเอียดลงไปละเอียดลงไปตามลำดับ จนเมื่อขบแห่ง “ปัญญา” ของคนที่มิเกลเสศตนหาถูก “ความใคร่อยาก” รุนแรง คือตัวโตขึ้นๆ ก็จะบังมิดไม่เห็นคำว่า “ทำลาย” หรือตัว “ทำลาย” นั้นได้

เมื่อใดคำว่า “ความโกรธ” มันรุนแรง “การทำลาย” อย่างมีตหนาก็เกิด

เมื่อใดคำว่า “ความใคร่อยาก” มันรุนแรง “การทำลาย” อย่างมีตหนาก็เกิดได้อีกเหมือนกัน

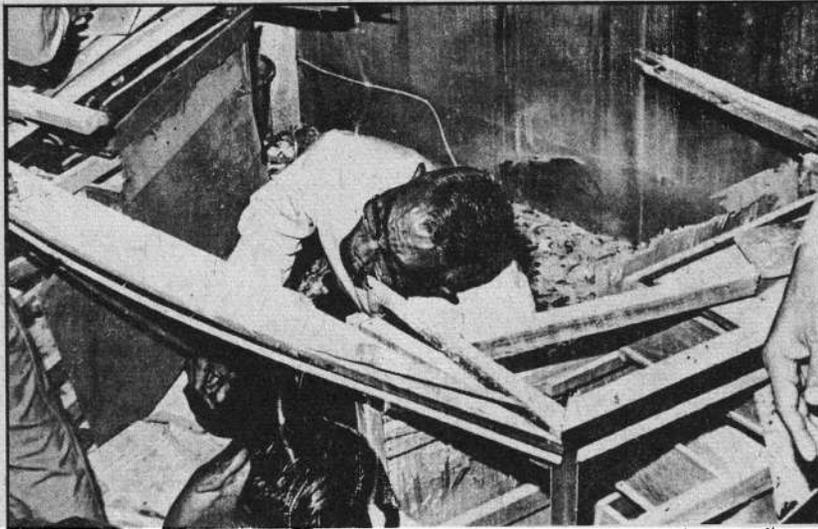
แท้ที่จริง “ความโกรธ” ก็คือ “ความไม่สนใจในความใคร่อยาก” นั้นเอง ใช้ “ปัญญา” ครอบคู้ให้ตเถิดตั้งนั้น “ความใคร่อยาก” จึงคือ

ตัวต้นตอ ตัวเหตุใหญ่ตัวสำมะคัญที่สุดที่ก่อให้เกิดการ “ทำลาย” ทั้งหลายทั้งปวง เป็น “สมุทัย”

โลกจึงนับวันถูก “ทำลาย” ลงไปทุกวันๆ อย่างร้อนแรง และรวดเร็วบนทุกวินาทีแห่งเวลา และยิ่งจะร้อนแรง และรวดเร็วยิ่งขึ้นไปอีกทุกๆ อนุแห่งวินาทีด้วย

เพราะเหตุว่า “คน” นั้นเอง จุคขนวน “ความใคร่อยาก” ขนมาทุกอนุแห่งวินาทีเอง นั้นเอง

“ปัญญา” ที่เต็มไปด้วย “ความใคร่อยาก” จึงคือ “อาวุธ” อย่างแท้ๆ จริงๆ

นายจำเนียร เหมรัตน์ ข้าราชการชั้นเอกของ กตท.กำลังก้มดูโต๊ะทำงานซึ่งพังไม่มีชิ้นดี หลังจากถูกระเบิดที่คนเขามาวางไว้ ระเบิดชน และตัวเองหลบทันถูกสะเก็ดระเบิดเพียงเล็กน้อย

■ พอหลบหนี หรือบังเอิญหลบถูกจึงหวั่น
จึงเกิดการไม่ตายขึ้น ในกรณีที่ควรถึงตาย
ก็เลยเพ้อกันไปว่า “มีของดี” คนในครัวพบ
“พระเครื่องฯ” ที่ชาวพุทธทั้งหลายกำลัง
หลงบ้าพากันอย่างไม่รู้ “คุณของพระ” อัน
แท้จริง

พระเครื่องฯ องค์นั้นเลยถูก ประเมิน
ค่าขึ้นมาเป็น “โด่งดัง” ทันที ทำให้คนคา
มิตคาบอด (โมหะบุคคล) ทั้งหลายพากันม
งายหนักขึ้นไปอีก “โรค” ชนิดนี้ ถ้าใคร
พอคิดได้ยัง ไ่ว้น ก็ยังพอ “พ้นทุกข์” แท้ๆ
ได้ ถ้าคิด “โรค” อย่างไม่ยอมคงสติรักษา
ตัว ก็ เอวัง เกิดมาเสียชาติเกิดกันเปล่าอีก
ชาติหนึ่ง.

พระพุทธเจ้าสอนนักสอนหนาว่า ให้ “ทำลาย” ความใคร่อยาก
กันเสียเถิด อย่าให้ “ความใคร่อยาก” มันกลายเป็นตัวมา “ทำลาย” เรา
เอง และแล้วก็เป็นการ “ทำลาย” โลกไปพร้อมๆ กันเลย

แต่เมืองไทยอันได้รับสมญาอย่างน่าภูมิใจว่า “เมืองพุทธ” ก็หา
ได้ฟังเสียงคำสอนนั้นไม่ หาได้กระตือรือร้น หักเหตุดีกับคำว่า “ความใคร่
อยาก” นั้นไม่!

ต่างก็พยายามรับเอาตัวอย่างแห่ง “ความใคร่อยาก” ที่ “ผู้ใหญ่”
ทำให้ดู ที่ส่งมาจาก “เมืองนอก” (อันเป็นเมืองที่น้อยคนจะรู้จักแม้แต่คำว่า
“พระเจ้า” ที่ตัวเองเคารพ) โดย “หลง” อย่างมืดบอดว่า “เป็นความศิว-
ไลย์” นั้นเป็นเรื่องสำคัญ และเป็น “เหตุ” (สมุทัย) อันใหญ่หลวงมาก
จริง ๆ ที่ทำให้เมืองไทยกำลัง “ทำลาย” ตนเองลงไปอย่างน่ากลัว โดย
เฉพาะในใจกลางพระนคร อันยกย่องว่าต้นตอแห่งแดนศิวไลย์

เครื่องยนต์ยิ่งร้อน ก็ยิ่งแรง และยิ่งเร็ว แต่นั่นแหละมันก็ต้อง
“ทำลาย” นามันมากบน หรือ “ทำลาย” นามันที่มีค่าสูงบนเป็นธรรมดา
ถ้าความร้อนมันเป็นความพอดิ

ความเร็วมันเป็นความพอดิ

ความแรงมันเป็นความพอดิ

มันก็น่าจะเหมาะสมที่สุดที่ควรจะทำ “นามัน” จะได้ไม่ต้องถูก
“ทำลาย” ลงไปมากเกินไป ความพอเหมาะพอดีประมาณปานกลางนี้
แหละภาษาพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” เป็นชาวพุทธนำ
มาเป็น “สรณะ” เสียบ้าง นำมาไตร่ตรองพิจารณาให้เกิด “ปัญญา” ให้
แก่ตนเสียบ้าง จะได้สมศักดิ์ศรี “เมืองแห่งพุทธ” เสียหน่อย

นี่อะไรก็ไม่ว่า ทั้งขาดเอาเสียเลย เค้าตำราพุทธหมดหาว่าทำลาย

เศรษฐกิจ หว่านหวังเห็นยวการพัฒ-
นา หว่านอะไรต่ออะไรใจปาดะ แม้
ขนาดหาว่า “ทำลาย” การเจริญก้าว
หน้าของบ้านเมือง

ก็ขอบอกอย่างผู้มั่นใจใจอย่างแท้
จริงเลยว่า ผู้เข้าใจอย่างนั้นไม่ใช่
“พุทธศาสนิกชน” เลย และเป็นผู้ที่
กำลังจะเป็นผู้ไม่มีศาสนา ทั้งกำลัง
เป็นผู้เต็มไปด้วย “ความใคร่อยาก”
จึงคือ ผู้ “ทำลาย” โดยตรง

“ฐานะ” หรือ “รากฐาน” เท่า
นั้นจะเป็นสิ่งที่ ควรรู้ให้ได้ ก่อน จะ
“กระทำ” ก็กิจการอะไรลงไป ซึ่งพระ-
พุทธเจ้าก็สอนนักหนาให้รู้จัก “กรรม
ฐาน” ให้แจ่มใน “ฐานะ” อันเป็น
จริงเป็นแท้ของตนเองให้ได้ แล้วจึง
กระทำ “มัชฌิมาปฏิปทา” คือ ทำตาม
ความเหมาะสมแห่ง “ฐานะ” ของตน
เรียกว่า “ไม่ทำตามข้างไม่อย่างตามใจ”

ขอลาจริง ๆ กันหน่อยเถอะว่า
“คน” นั้นต้องการอะไร? ต้องการ
ความรื้อร้น ความเร็วรื้ออย่างที่ชาว
เมืองอเมริกาเขาเดินเขาอย่างอยู่ หรือ

มาก่อนเพื่อน ตั้งนงใจเป็นตัวพกว้า
 เขาทั้งหลายทุกตัวในโลก จะต้องเคา-
 รพบูชาโดยถือว่าเป็น “ผู้ใหญ่” ที่สุด
 และพระองค์ก็ทรงเป็น “ผู้ใหญ่” ที่
 แท้จริงด้วย เพราะพระองค์เป็น “ผู้
 เสียเปรียบ” ที่สุด โดยเป็นผู้มีกันน้อยที่
 สุด ทรงเป็น “ผู้ขาดทุน” ให้กับชีวิต
 อย่างที่สุด ถ้าแม้ใครได้ประมวลดการ
 กิน—อยู่—หลับนอน และ “การเสพ
 ความรื่นรมย์” ทั้งหมดทั้งปวงของ
 พระองค์ และได้ใช้ “ปัญญา”
 พิจารณาให้ดีๆ

พระองค์เป็นผู้ควรได้รับการยก
 ย่องให้เป็นตัวอย่างหรือเปล่า ?

เราเห็น “ความดี” กันหรือ
 เปล่าว่า **อยู่ที่ไหน ?**

อยู่ที่ “โลก” อยู่ที่ “ความใคร่
 อยาก” เพื่อเป็นผู้ “ทำลาย” อยู่การ
 เสพความมากมั่ง ความโอ้อ่า อยู่การ
 ทำตนให้อยู่เหนือเขาทั้งหลาย

หรืออยู่ที่เป็น “ผู้เสียเปรียบ”
 และ “ต้องขาดทุนให้กับชีวิต” เพื่อ
 เป็น “ตัวอย่าง” ให้กับเขาผู้เล็กกว่า
 หรือที่เรียกว่า “เด็ก”

อย่างน้อยที่สุดไม่ถึง องค์พระ-
 สัมมาสัมพุทธเจ้า แคขนาด “มหา-
 ตมะกานธิ” นั้น เราก็จจะต้องกราบ
 เคารพแล้วเคารพอีกอย่างแท้จริง ใน
 “ฐานะ” ที่เป็น “ผู้ใหญ่” ที่ดีเยี่ยมจริงๆ

ขอชาวพุทธ ทั้งที่ไม่ใช่ชาว
 พุทธก็ดี ช่วยทำ “ปัญญา” นี้ให้เกิด
 ให้ได้ด้วยเหตุ “สันติสุข” จึงจะ
 ไม่เกิดอยู่เพียงแค “หวังกัน”

โดย...อโศก

■ “ความเร็วมันแหละที่พาให้ทุกสิ่งทุกอย่างเร็ว โดยเฉพาะ “ใจ” นั้นเร็วก่อนอื่น”

คำสั่งสอนของบุคคลผู้ประกอบเนืองๆ ในเมณฑลธรรมย่อมเลอะเลือน และบุคคลนั้นย่อมปฏิบัติผิด นีเป็น
 ธรรมอันไม่ประเสริฐในบุคคลนั้น คำว่า คำสั่งสอน ย่อมเลอะเลือน มีความหมายว่า ย่อมเลอะเลือนด้วย
 เหตุ ๒ ประการ คือ คำสั่งสอนทางปฏิบัติย่อมเลอะเลือน ๑ คำสั่งสอนทางปฏิบัติย่อมเลอะเลือน ๑

(พระสุตตันตปิฎก ขุททกปิฎก มหานิเทศ ศิลาเมตเตยยสุตตันนิเทศที่ ๗ ข้อ ๒๓๐-๒๓๒)

อนัตตลักษณะ เป็นลักษณะที่ว่างเปล่า ไม่ใช่
 ตัวตน บังคับบัญชาไม่ได้ ที่จะให้เป็นไปตามใจชอบ
 หาได้ไม่

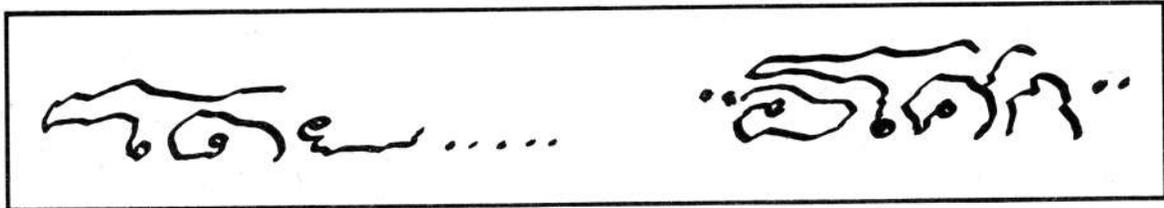
ที่มันนำคิด : ก็นั่นแหละ พูดเองอยู่หยอกๆว่า ไม่
 วิปริต ไม่แปรผัน ไม่เปลี่ยนแปลง แต่แล้วก็พูดเองอีกว่า
 มันไม่เที่ยง ไม่มั่นคง ไม่ยั่งยืน จะต้องเสื่อมสลายหายสูญไป
 และถึงความว่างเปล่า คือ “ไม่มี” อยู่นั่นเอง

อภิธรรมว่า : เพราะเหตุว่า สามัญญลักษณะนี้มี
 ๓ ประการดังกล่าวมานี้ จึงได้ชื่อว่า ไตรลักษณ์

จิต เจตสิก และรูป มีไตรลักษณ์ หรือสามัญญ
 ลักษณะครบบริบูรณ์ทั้ง ๓ ประการ แต่นิพพาน มีสา-
 มัญญลักษณะเพียง ๑ คือ อนัตตลักษณะ เท่านั้น

ที่มันนำคิด : ที่อธิบายดังนี้ จะให้เข้าใจอย่างไร ?
 หมายความว่า “นิพพาน” เที่ยงหรือไม่เที่ยง ? ถ้าจะหมาย
 เอาความว่า นิพพานมีสามัญญลักษณะเพียง ๑ คือ “อนัตต-
 ลักษณะ” ไม่เป็น อนิจจัง ไม่เป็น ทุกขัง และยึดถือเอาได้ว่า
 “เที่ยง” เป็นสิ่งน่าหลงใหลยึดมั่น เปลี่ยนแปลงวิปริตไม่ได้
 แล้วยิ่งกว่าจิต กว่าเจตสิก กว่ารูป (ซึ่งตอนต้นก็ว่า จิต เจต-
 สิก รูป เที่ยงแท้ ไม่แปรผันไม่วิปริต แต่บัดนี้ก็ไม่ใช่ออย่างที่พูด
 ไว้แล้ว ก็ดูเอาที่ฟังเอาเถอะ) ถ้าเช่นนั้น “อนัตตา” หรือ
 อนัตตลักษณะนั้นหมายความว่า เที่ยง คงที่ยึดถือเอาได้ไหม ?
 มันก็ไม่ได้หมายความว่า เที่ยง คงที่ หรือยึดถือเอาได้อยู่
 เอง แล้วมันแตกต่าง กับ จิต — เจตสิก — รูป ตรงไหน ? หรือ
 “นิพพาน” จะเที่ยงในรูปรอยลักษณะอย่างไร ? (ที่จริงมีข้อ

แตกต่าง แต่ไม่ใช่แตกต่างเพราะจิต ไม่เที่ยง นิพพานเที่ยง
 และนักอภิธรรมทั้งหลายยึดถือเข้าใจกันว่า “นิพพาน” เป็น
 ของเที่ยงทั้งนั้น เพราะใน “กาลวิมุตติ” เขาอธิบายกันไว้ว่า
 นิพพานเป็นธรรมที่มีสภาวะเที่ยงถาวร ไม่มีเปลี่ยนแปลงแปร
 ผัน ถ้าเข้าใจว่า นิพพานเป็นของเที่ยง หรือเป็น อัตตา ก็เป็น
 พวก “สัสตทวิภูริ” ที่ยังยึดสภาวะอย่างหนึ่งอยู่) แต่จริงนั้น
 “นิพพาน” ไม่ได้หมายความว่า ของเที่ยง ของคงที่ ของไม่
 เปลี่ยนแปลง “นิพพาน” นั่นคือ สภาวะเย็น สภาวะพ้นยึดถือ
 สภาวะสุขแท้ที่เบาว่าง เป็นสภาวะพ้นจากสิ่งที่เคืองครั่น แต่
 มันก็ไม่ใช่ว่าจะว่างเปล่าขาดสูญสิ้นไปเสียจริงๆ ทั้งหมด
 ในสภาพผู้สววย “สุอุปาทิเสสนิพพาน” คือมีขันธ ๕ อยู่ ก็ยัง
 มี ขันธ ๕ นั้นแหละเป็น ปทัฏฐาน คือเหตุไกลที่จะโยกย้าย
 กายเกาะพลิกแพลง “หลบทุกข” ด้วยปัญญาญาณตามควร
 พระอรหันต์ที่สววย “สุอุปาทิเสสนิพพาน” ไม่ใช่ที่อนัน
 ไม่ใช่ใช้พูดไม่มีเสียง และแม้พูดก็ยังมี ตั้ง—เบา ผิดกันตาม
 กาละด้วย เห็นเห็นก็เร็ว มีซ้ำ ตามกาละเช่นกัน ยังไม่ใช่
 ทุกอย่างจะเป็นไปเท่ากัน เสมอกันหมด ยังมีน้อย มีมาก
 มีหยาบ มีละเอียดอยู่เช่นกัน อย่าพาดูจนเลยเถิดเป็นอัน
 ขาด พระอรหันต์แต่ละองค์มี วาสนาบารมีอันไม่เท่ากันอีก
 แยะ บ้างกระโตกกระเดก บ้างพูดจาก้าวร้าว บ้างพูดมาก
 บ้างพูดน้อย บ้างแสดงฤทธิ์มาก บ้างแสดงฤทธิ์น้อย บ้าง
 เดินเร็ว บ้างเดินช้า มีแตกต่างอีกแยะ ยังไม่ใช่เที่ยงตรง
 ลงตัวตามสูตรที่พระอภิธรรม หมายถึงหรือออก มันมีเพียง
 ลักษณะของภาษาหมายเอาว่า “พ้นทุกข” เท่านั้นที่มีใน

คืนมันออกมาจากฉาวมั่ว

พระอรหันต์แต่ละองค์ ทว่า คำว่า “ทุกข์” ที่พบนั่นๆ ก็ยังมีทุกข์หาย ทุกข์ละเอียด ที่พระอรหันต์แต่ละองค์ท่านพึง พึงสามารถหลบได้ด้วย อันเป็นวิสัยของ พระอรหันต์ ต่อพระอรหันต์จะพึงรู้กันได้ ปุถุชนหารู้ด้วยได้ไม่ ในสภาวะอย่างนั้นๆ

ดังนั้น ถ้ายกย่องกันว่า พระอริยมรรคเป็นจัมมอันละเอียดยิ่งแท้แล้วก็ไม่ควรจะไป “ยึดถือ” พุทธหรือสร้าง “บัญญัติ” ผูกมัด รัตรึงไว้เช่นนั้น มันจะเป็นว่า “ไม่ถูก” ยังผิดอยู่หรือยังแย้งได้

อริยมรรคว่า: ส่วน บัญญัติ ธรรม หามีสามัญญ-ลักษณะ ๓ ประการ คือ ไตรลักษณะนี้แต่อย่างหนึ่งอย่างใดไม่ เพราะบัญญัติไม่ใช่ปรมัตถธรรม แต่เป็นบัญญัติธรรม คือ สมมุติสัจจะ ที่สมมุติขึ้น หรือบัญญัติขึ้นตามโวหาร ของโลกเท่านั้น หาใช่สิ่งที่มีเองแต่อย่างใดไม่

ที่มันน่าคิด: แล้ว “บัญญัติธรรม” อันไหนที่ไม่เป็นสามัญญลักษณะทั้ง ๓ ประการ คนรี! สัตว์รี! หรือตัวหนังสือเหล่านี้รี! หรือคำพูดรี! หรือภาษาเขียนรี! การกินการนอนรี! ถ้วยโอชามรี! ฯลฯ ก็ล้วนเป็น อนิจจัง

ทุกข์ อนัตตา อยู่ทั้งสน มันเป็นอย่างนั้น เกิดๆดับๆอยู่อย่างนั้นจริงๆแท้ๆ โดยมีปรากฏการณ์ของสภาวะที่เรียกว่า “ปรมัตถ์” นั้นแหละเป็นเหตุให้เกิด “บัญญัติ” แม้ปรากฏการณ์ของสภาวะที่เรียกว่า “ปรมัตถ์” ใด มันก็ไม่เกิดเองเป็นเอง มันก็ล้วนเกิดมาจาก “เหตุ” ทั้งสน ต่อเนื่องกันมาตามลำดับเป็นปฏิจสมุปบาท ไม่มีอะไร เกิดเอง มีเองเป็นอันขาด แม้ “ปรมัตถธรรม” ใดๆ อายัดมันถ้อมันผิดๆเลย และ “บัญญัติธรรม” (คือภาษาศัพท์ที่นักเรียนอักษรรวมใช้อ่าน—ท่องอยู่) ที่เป็น “สมมุติสัจจะ” ที่นักเรียนพระ-อักษรรวมทั้งหลายยืนยันว่าเป็น “ปรมัตถ์” ชั้นสูง โดยอาศัยบัญญัติต่างๆ หรือภาษาพูด—เขียน (ที่ท่องที่จำมา) มันก็วิปริตเรื่อยมา มันก็ปรุ่งแต่งถูก “สังขาร” เรื่อยมาจริงๆ มันไม่ได้ทรงตัว บริสุทธิ์ บริบูรณ์ อย่างเก่า อย่างเดิมอยู่เป็น-เที่ยงแท้เด็ดขาดหรอก อย่าหลงใหลยึดมันถ้อมันกันอยู่อย่าง-ไม่ไตร่ตรองเลย มันไม่มีอะไรพ้นสามัญญลักษณะไปได้ อย่างแน่แท้จริงๆ จะให้แยกให้แบ่งกันอย่างไรก็ตาม

ยิ่งไปอธิบายว่า จิต เจตสิก รูป อะไรวกมัน มีเองเป็นเอง ยิ่งดูจะขัดกับพระพุทธพจน์ไปใหญ่ อะไรๆมันก็ไม่มีเอง เป็นเอง ทั้งปรมัตถ์ ทั้งบัญญัติ มันล้วนแต่เป็น “สังขารธรรม” ที่ต้องอาศัย “เหตุ” เกิด แล้วก็จะต้องดับลงไปทั้งสน ถ้ายังไม่รู้ “เหตุ” แห่งธรรมทงปวง ก็ยังไม่พ้น “อวิชชา” แล้วจะไม่มีทางดับ “สังขาร” ได้เป็นอันขาด ปฏิจสมุปบาทจึงจะไม่ขาดสันตติขาคการหมุนเวียนลงได้ จึง

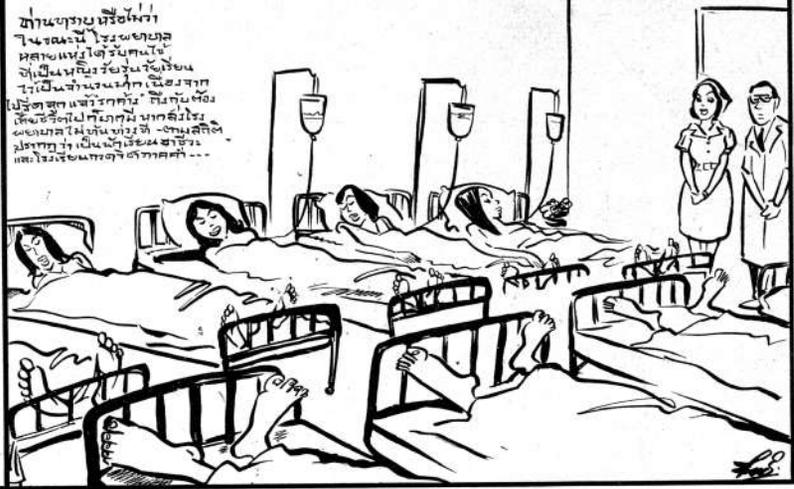
■ “ผู้ใหญ่” ก็โทษเด็ก “เด็ก” ก็โทษผู้ใหญ่ มันจบลงไม่ได้หรอก ความบีบคั้น บีบคั้น มันเกิดขึ้นเป็นเงาตามตัว เมื่อ “ค่านิยม” ใน รูป—รส—กลิ่น—เสียง—สัมผัส มันปรุ่งแต่งบารุง “อัตตา” โด่ซนๆ เรือๆ จนกลายเป็น “รสนิยม” ที่อมรับ มันก็เป็น “ของจริง” (ตัวคน) ทั้งมจาย โลก จึงเป็นไปอย่างโลกย์ๆ อยู่อย่างนั้นเอง ใครเห็นทางควรหมั่นกับๆ หั้นเหชีวิต—จิตใจ ออกมาศึกษา พุทธธรรม เาเองเถิด จะพ้นสภาวะอย่างนั้น ได้.

■ พ่อแม่ยังอยากเสพเมณ จนมีเขาออกมา
ได้ ลูกสาวหรือลูกชายนั้นก็ “อยาก” บ้าง
หนึ่งข้อ คือให้ทำเกราะเหล็กหุ้มกันลูกสาวไว้
มันก็จะพังจนได้ ไม่มีทางจะระวังให้พ้น
“ทุกข์” อันเนื่องมาจากเหตุเช่นนี้ ได้หรอก
ถ้าไม่สอนให้รู้ว่ “กามเมณ” นั้น
คือบ่อเกิดแห่ง “ทุกข์” เช่นพ่อแม่ที่ใจจนมี
เจ้าออกมาแล้ว มันเป็น “ทุกข์” อันขม
ขื่นคำคอคนอยู่ ดังนั้นลูก ๆ อย่าไป “หลง”
มันเลย

จงพยายามสอน และสอนจริง ๆ อย่าง
นี้ เด็ดจะเป็นทางถูกทางแท้ ตามที่พระพุท-
เจ้าสอน และถ้าเลิกขาดได้ก็จะสงบ “พ้น
ทุกข์” จริง.

ระวัง! สุภัสสราของท่าน!

ท่านทราบหรือไม่ว่า
ในขณะนี้ โรงพยาบาล
หลายแห่งได้รับคนไข้
ที่เป็นพิษร้ายแรงที่เรียกว่า
ไวรัสตับอักเสบชนิดบี ซึ่งมาจาก
ปัสสาวะและน้ำนมที่ปนเปื้อน
ซึ่งมีเชื้อไวรัสชนิดบีในปริมาณ
เพียงเล็กน้อยก็อาจทำให้
เป็นโรคร้ายแรงได้
การป้องกันที่ดีที่สุดคือ
การฉีดวัคซีนป้องกันโรคนี้...

จำเป็นต้องเรียนรู้ “เหตุ” แห่งธรรมทั้งปวง ต้องไม่โมเม
“เย ธมมา เหตุปฺปภาว เตสฺ เหตุํ ตถาคโต เตส
ณฺจ โย นิโรธจฺเจวํ วาที มหาสมฺมอติ” ทุกสิ่ง
อาศัย “เหตุ” เกิด ๆ พระมหาสมณโคดมของเราสอนดังนี้
ถ้ามีเองเป็นเองก็ขัดคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ทันที

อภิธรรมว่า: วิเสสลักษณะ เป็นลักษณะพิเศษ
ประจำตัว เป็นลักษณะพิเศษจำเพาะตัวของปรมัตถ
ธรรมแต่ละอย่าง ซึ่งไม่เหมือนกันเลย แต่ผิดแผก
แตกต่างกันทั้งนั้น วิเสสลักษณะมี ๔ ประการ คือ
ลักษณะ รัสะ บัจจุบัญญัติ และ ปทัฏฐาน

ที่มันน่าคิด: และ วิเสสลักษณะพิเศษอีกอย่างก็คือ
“เหมือนกันหมดเลย” ไม่ว่า จิต เจตสิก รูป นิพพาน
คือล้วนแต่ว่างเปล่า ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน บังคับบัญชาไม่ได้
ที่จะให้เป็นที่ไปตามใจชอบหาได้ไม่ วิเสสลักษณะต่างๆ
เหล่านี้เรียกว่า “อนัตตา” ซึ่งเป็นลักษณะที่วิเสสแท้แน่นอน
ยิ่งกว่าลักษณะ (อันชั่วคราว) รัสะ (อันชั่วคราว) บัจจุ-
บัญญัติ (อันชั่วคราว) ปทัฏฐาน (อันชั่วคราว) เสียยิ่งกว่า
“ความไม่เหมือนกันเลย” อีกด้วย เพราะเหมือนกันอย่าง
วิเสสเที่ยงแท้ เรียกได้ว่า “ปรมัตถ์” คือ จริงๆ ยิ่งกว่า หนี
ไม่พ้นอย่างแน่นอน อันไหนจริงกว่ากัน ลองขบขันใจคิดดูดี ๆ

อภิธรรมว่า: ลักษณะ คือ คุณภาพหรือเครื่อง
แสดง หรือสภาพโดยเฉพาะที่ประจำตัวของธรรม
นั้น ๆ

ที่มันน่าคิด: ก็มีอยู่ชั่วคราว แล้วก็แปรเปลี่ยนหรือ
ดับไปเป็นอย่างไร และทุกอย่างอย่างทั้งสิ้น จะไปหลงว่ามัน
วิเสสอยู่ทำไม?

อภิธรรมว่า: รัสะ คือ กิจการงานหรือหน้าที่ที่
ธรรมนั้น ๆ ฟังกระทำตามลักษณะของตน รัสะนั้นยัง
แบ่งได้อีกเป็น ๒ คือ กิจจรัส และ สัมปัตติรัส

ที่มันน่าคิด: ก็ล้วนแล้วแต่เกิดมาแสดง “รัส” ทั้ง
กิจจรัส และ สัมปัตติรัส ตามเหตุตามปัจจัย แล้วก็จะวิปริตไป
ไม่ทรงอยู่อย่างนั้นตลอดกาลเลย

อภิธรรมว่า: กิจจรัส เช่น ความร้อนของไฟ มี
หน้าที่การงานทำให้สิ่งของต่างๆ สุก

ที่มันน่าคิด: ทำให้ดิบบั้นมาอีกก็ได้ ไฟไม่ใช่ทำ
ให้สุกได้อย่างเดียว เมื่อจะเปลี่ยนสภาวะของสิ่งที่สุก ตาม
“ภาษาเรียก” คือหมายความว่า “สิ้นสุดสภาพ” เช่นยางไม้สุกเต็ม
ที่แล้วหลุดออกมาจากไม้ นำยางนั้นมาหลอมเป็นยางดิบ
(เรื่องนี้อาจจะเถียงว่าเล่นภาษา ที่จริงไม่ใช่ แต่เป็นการ
เปลี่ยนสภาพแน่) หรืออาหารทำสุกแล้ว กินมันเข้าไปใน
ร่างกาย ความร้อน ไฟธาตุ ก็จะย่อยจะเผาจะผลาญ ประ
ุงอาหารสุกเหล่านั้นกลับไปเป็นเนื้อดิบ — หนึ่งรสของคนอีก
ก็ได้ โดยแท้จริง เป็นปรมัตถ์แท้ ๆ ด้วย หรือเห็นง่าย ๆ ข้าง
นอก ๆ ด้วยเขาก็ได้ว่า ไฟมิใช่จะทำ “ไข” ให้สุกเปื่อยไป
ได้แต่อย่างเดียวไม่ ไฟทำให้ ไขกลับดิบยิ่งขึ้นจนกลายเป็น
“ชีวิต ชั่ว” เป็นตัวเป็นตนของสัตว์ มีร่าง มีกายที่สดยิ่งกว่า

เชื่องราธ พระมัญญาไมตรี เริ่มม้ายู่ ช. ยานอนต์ รองเทษ
ศักดิ์ โชติวีระรา

เบ็คบาย บุญชู เรือรสวน พระอาจารย์ลือวัดบางบัว กับ
ไชยวัฒน์ เหลืองอมรเลิศ วันเบ็คบายเหลืองอมรเลิศ
การกำ ศูนย์การกำพหลโฮธิน

■ ผู้ใหญ่ก็เปิดร้านใหญ่—ใหญ่
ผู้น้อยก็ค่อยๆ หัดเปิดร้านน้อยๆ ไปก่อน จะ
ได้ข่าวของ “วิชา” ไปตามลำดับ

คนไทยเก่งกว่าอินเดีย เพราะค้นพบวิธีเปิด
ร้านโดยนำ “วิชา” ของพระพุทธเจ้าแห่งชาวอิน-
เดียเองมาใช้เป็น.

คืนมันออกมาจากความบ่วงอึด

ดิบยิ่งกว่า ประกอบไปด้วยเนื้อหนังดิบๆ สดๆ และจะคงทน
อยู่ไปได้ยาวนานกว่า “ไข่” ฟองเดิมมันด้วย (เมื่อเราฟักไข่
ด้วยไฟ) ดังนั้นเป็นตัวที่อธิบายไว้นั้น คงเที่ยงที่ไหน บิด-
พรู ยกเยี่ยงแยงใดเห็นๆ อย่างนั้นจริงไหมก็ลองพยายาม
คิดดูดีๆ ทำให้เป็นกลาง ดีๆ ด้วยอย่างเอาแต่ “มานทิภูลี”

อภิมมว่า: สัมบัติตริส เช่น แสงของไฟ มี
หน้าที่การงานทำให้สว่าง

ที่มันนำคิด: ทำให้ “มืด” ก็ได้ เมื่อค่าของแสงเกิน
ความสามารถของ “ตา” จะรับได้ เช่นตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าตา
รับแสงอาทิตย์จ้า ๆ นานพอควรดูสี ไม่เชื่อ (จะตาบอดเอา
ด้วย หงๆ ตาไม่หลับลงนั้นแหละ ถ้าขึ้นเกินขอบเขตจริง ๆ)
หรือค่าของแสงเลยจุดอันภาษาคนเรียกว่า “สว่าง” นั้นไปแล้ว
เช่น แสง เอ็กช—เรย์ เป็นต้น หรือกระดาศษีขาวๆ ใส ๆ
สว่าง ๆ อยู่ดี ๆ แต่เมื่อถูกแสงเข้าก็กลับดำมืดไปเลย ในจำ
พวกของกระดาศษีเหล่านั้นมีสารประเภท ซิลเวอร์ไนเตรท
ฉาบอยู่ เช่นฟิล์มถ่ายรูปและกระดาศษีอัตรูป เป็นต้น มันก็
สว่าง แล้วก็มืด มืดแล้วก็สว่างไปตามค่าของเหตุและปัจจัย
วนเวียนเป็นอนัตตลักษณะอยู่อย่างนั้นเอง มันจะมั่นคง เที่ยง
แท้ จำเพาะตัวตนอยู่เป็นจริงเป็นจังให้เราได้หลงใหลเป็น
นิรันดรกาลจนไม่มีวันเปลี่ยนวันดับได้ทีไหนกันสักอย่าง อย่า
ไปหลงไปเฝ้ามัวเห็นว่ามัน วิเศษ อยู่เลย จะหลงคิดสิ่งที่หลง
เหล่านั้นเสีย

อภิมมว่า: บัจจุบันฐาน คือ ผลของวระ หรือ
อาการปรากฏที่เกิดจากกรรมนั้นๆ ได้ทำกิจการงานแล้ว

ที่มันนำคิด: จริง! เมื่อตั้งอยู่เฉพาะกาล (คือ เวลา
ช่วงหนึ่ง) ล่วงเลยปัจจุบันอันของมันหมดความยึดเกาะ (อุ-
ปาทาน) แล้ว มันก็เปลี่ยนไป (อนัตตา) การเปลี่ยนไปนี้
แหละมันยิ่งเหมือนกันเป็บบเลยในทุกสิ่งทุกอย่าง และจะ
เปลี่ยนแปลง เคลื่อนอยู่เป็นนิจ มากกว่า แสดงความปรากฏด้วย
อันเป็นลักษณะที่ “วิเศษ” เสียยิ่งกว่า ความไม่เหมือนเสียอีก
จะเอาอันไหนถือเป็นจริงแท้ (ปรมัตถ์) กว่ากันล่ะ ?

อภิมมว่า: ปทัญฐาน คือ เหตุใกล้ที่ทำให้
กรรมนั้นๆ เกิดขึ้น

ที่มันนำคิด: อันนั้นถูกแท้ เพราะคือ “สมุทัย” คือ “เหตุ” และทุก “ธรรม” ต้องมีเหตุ แต่ถ้าใครเก่ง รู้แจ้ง “เหตุไกล” ของธรรมนั้นๆ แล้ว มาเหตุไกลนั้นๆ ลงได้ “วิเสสลักษณะ” นั้นก็ดับลงด้วย ก็ไม่ยืนยงคงที่เป็นปรมัตถ์ อยู่ได้อีกหนะแหละ แม้ “เหตุไกล” นั้นๆ ก็จะไม่แปร จะวิปริต แม้ “ธรรม” ที่เกิดจาก “เหตุไกล” นั้นๆ ก็จะไม่แปรจะวิปริตในที่สุดเช่นกัน

อภิธรรมว่า: จิต เจตสิก และรูป มีวิเสสลักษณะ หรือลักษณะที่จุดกะ ครอบคลุมบริบูรณ์ทั้ง ๔ ประการ แต่ในนิพพานมีลักษณะที่จุดกะ หรือวิเสสลักษณะเพียง ๓ ประการเท่านั้นคือ ไม่มี ปทัฏฐฐาน “เหตุไกล” ให้เกิด เพราะนิพพานเป็นธรรมที่พ้นจากเหตุปัจจัยทั้งปวง

ที่มันนำคิด: คำอธิบายโดยใช้บาลีว่า “ลักษณะที่จุดกะ” ในที่นี้ผิด แต่เอาเถอะนั่นเรื่องภาษาศาสตร์ เอา อรรถนะเนื้อหาที่มุ่งหมายกันดีกว่า ที่ว่า “นิพพาน” ไม่มีเหตุไกลนั้นไม่จริงละมัง! เหตุไกลก็ยังมียู่แน่นอน ในแต่ละลักษณะของนิพพาน ยังเป็นนิพพานในแบบของพระพุทธเจ้าของเราแล้ว ยังต้องมี เพราะเป็นนิพพานในคนเป็นๆ ไม่ใช่ในนิพพานแบบของศาสนา หรือลัทธิอื่นที่จะต้องเป็น นิโรธสมบัติ หรือเป็นอสัญญสัตว์ ซึ่งเป็นนิพพานแบบ “ดับรู้” หรือเป็น “เจโตวิมุติ” เพียงอย่างเดียว (เช่นในศาสนาพราหมณ์ไม่มี “ปัญญาวิมุติ” ประกอบ) แต่ของพระพุทธสมณโคตมเราเป็น “นิพพาน” ที่ “รู้แจ้ง” รู้ชัด ด้วยปัญญาชาญฉลาดในการหลบลูกๆ ดับทุกข์ ไม่ใช่ “ดับจิต” หรือ “ดับรู้” ยังมีจิตและมี “รู้” (สัญญา) เมื่อมี “รู้” ก็ต้องมีเหตุไกล ไม่เช่นนั้นก็คือ คนตายหรือสันนิษฐานไม่มี “จิต” ไม่มี “สัญญา” ของพุทธนั้นจะเป็นอย่างนั้นก็ต่อเมื่อแยกขันธ์ ดับขันธ์ทั้ง ๕ เรียกว่า “อนุปาทิเสสนิพพาน” แต่ “นิพพาน” ของพุทธยังมี “นิพพาน” ที่เรียกว่า “นิพพานเป็น” คือมีประโยชน์แก่โลก มีจิตอันเต็มไปด้วยสติและปัญญาครอบ มี “สัญญา” อันเต็มไปด้วย “วิชชา” และก็พิจารณาทำประโยชน์แก่โลกตามสติปัญญานั้นๆ ยังมีการคิด การตรอง มีการสังขารธรรมอยู่ด้วย แต่ใช้จิตปัญญาเป็นเครื่อง “สังขาร” (ปรุงแต่ง) ทว่าการ “สังขาร” อย่างนี้เราไม่นิยมเรียกว่า “สังขาร” เรา

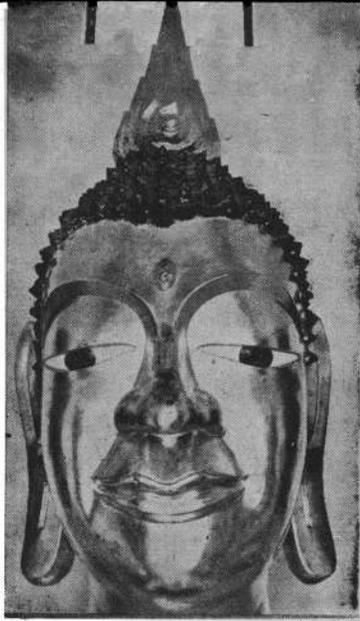
เรียกว่า “วิตก-วิจารณ์” (ตรึก-ตรอง) หรือจะเรียกโดยกำเนิดว่า “วิสังขาร” ก็ได้ แต่ต้องเข้าใจ “อรรถนะ” ของมันซึ่ง “วิ” หมายถึง “ยิ่งยด” “วิสังขาร” จึงคือ “อภิสังขาร” ก็ใช่ และหมายความว่า “ปรุงขันธ์พิเศษ” ขึ้นไปอีกเพื่อแนะนำ บอกกล่าว และทำงาน อันควรทำอยู่ยังมี “ความรับรู้” ไม่ใช่ตายดับ แต่รู้ยิ่งอย่างแท้จริงในความแท้จริงเสมอ และเมื่อรู้แล้วท่านก็วางรู้นลงเสียได้โดยไม่ต้องถือแต่อย่างใด ไม่ใช่แบบลัทธิอื่นพอเป็น “อรหันต์” แล้วก็เอาแต่นั่งๆนอนๆเฉยๆเมื่อยๆไม่ยุ่งกับโลกด้วยประการทั้งปวง “นิพพาน” ของพุทธศาสนาจึงสูงด้วยประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านดังนี้ อันแตกต่างกับ “นิพพาน” ของศาสนาอื่น ต้องทำความเข้าใจให้ถี่ ดั่งนั้น “เหตุไกล” จึงต้องยังมี ยังแปรสภาพได้อยู่เช่นกัน ถ้าคำบรรยาย “นิพพาน” ไปหมายความแคบๆแบบศาสนาอื่นแล้วละก็ก็เพี้ยนจาก “พุทธศาสนา” แน่ๆ

“เหตุไกล” ของนิพพานจึงต้องยังมี ยังแปรสภาพได้ อยู่เช่นกัน เช่น พระอรหันต์ก็ได้ สอุปาทิเสสนิพพาน แล้วก็มีขันธ์ ๕ เป็น “เหตุไกล” จนกว่าจะทำลายขันธ์ ๕ แท้ๆ แยกส่วนไปจริง ก็จะแปรไป หรือวิปริตไปเป็น อนุปาทิเสสนิพพาน หรือ พระอรหันต์นั้นๆ จะได้ สอุปาทิเสสนิพพาน แล้ว บางขณะจิต พระอรหันต์นั้นๆ ก็ยังมี “นิมิต-นิพพาน” อยู่ (ในขณะทำกิจการงานใดๆเป็นต้น) พ้น “นิมิตนิพพาน” เป็น “อนิมิตนิพพาน” ไปแล้ว บางขณะจิต ก็ยังมี “ปณิหิตนิพพาน” อยู่ (คือ ยังมีรูปสัญญาหรือความจำที่ผ่านมาแล้วอยู่) พ้นเป็น “อปณิหิตนิพพาน” ไป จึงจะเป็น “สุญญตนิพพาน” ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับบางขณะจิต อันเป็น “วิหารธรรม” ของพระอรหันต์ ยิ่งผู้ยังไม่เป็น “อรหันต์” เป็น พระเสขบุคคล ยังมี “นิมิตนิพพาน” และ “ปณิหิตนิพพาน” คือ อารมณีนิพพานที่ยังไม่สูง ยังไม่ยั่งยืน หรือยังไม่ตั้งมั่นอยู่ได้นานเท่า แต่ก็ล้มเหลวหรือได้รับรสของนิพพานอยู่บ่อยเป็นบ่อยไป ค่อยสูงขึ้นๆตามลำดับ พระสัททาคามีก็มี หลุดๆเกิดๆดับๆ พระอนาคามี ได้รับมากมาย เป็นพระอรหันต์ก็เป็น สมจเฉท สามารถสั่งได้ ทำให้เกิดให้ดับ คือทำให้มีหรือไม่มี ได้ โดยเด็ดขาดตามใจตนเอง อยู่เหนือจิตตนเองได้แล้ว จึงเรียกว่า มี “โลกุตตรจิต” สามารถ

(อ่านต่อฉบับหน้า)

“อนาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความคั่ง ความโอ้อ่า และความมากมี

“อนาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความคั่ง ความโอ้อ่า และความมากมี

แบบฉบับของ “ประชาธิปไตย” อันแท้จริงนั้น มีพื้นฐานมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล และพระบรมศาสดาของชาวเรา ก็คือนักประชาธิปไตยคนแรกของโลก

“รูป” เสียดพระพุทธเจ้า (ที่คนได้สมมุติขึ้น ซึ่งความจริงไม่ใช่พระพุทธเจ้าเลย และไม่ควรมีไปเมามายยึดถืออยู่ด้วยความหลงผิดให้มากนัก) ที่ลงพิมพ์ไว้ประกอบในหนานี้ พร้อมกับคำบรรยายใต้ภาพนั้น เป็นของ หนังสือพิมพ์ ฉบับหนึ่ง ได้พิมพ์เผยแพร่แก่คนไทยได้อ่านมาแล้ว ข้าพเจ้าพบเข้าจึงได้เก็บเอามา

คนส่วนมากที่ได้อ่านดูแล้ว ก็คง จะเห็น คล้อยตาม “ความเห็น” ที่บรรยายไว้นั้น คือ เห็นว่า “พระพุทธเจ้า” (องค์ผู้เป็นศาสดาของศาสนาพุทธที่คนไทยนับถืออยู่ส่วนใหญ่) เป็นผู้วางแบบแผน “ประชาธิปไตย” และเป็นนักประชาธิปไตยคนแรกของโลก

แต่แท้จริงนั้นยังไม่ถูกหรอก การเห็นดังนี้เป็น “ความเห็น” ที่ยังเข้าใจพระพุทธองค์ ไม่เพียงพอ ยังเข้าใจใน พระปัญญาคุณ พระบริสุทธิคุณ ของพระพุทธเจ้าน้อยไป ถ้าภาษาโลกๆ ก็เรียกว่า “ยังดูถูกพระพุทธเจ้าเกินไป”

ที่ว่าจะกล่าวว่ พระพุทธเจ้าทรงเป็น นักประชาธิปไตยนั้นก็พอกกล่าวได้ เพราะพระพุทธเจ้าทรงเห็นด้วยกับโลก ว่า “โลก” นั้นใหญ่กว่า “คน” (คนเดียวหรือส่วนน้อย) และควรจะให้ “โลก” เป็นใหญ่กว่า “คน” (คนเดียว) หรือ คล้อยตาม “คนส่วนใหญ่” ก็จะต้องว่า สุขกว่า สันติกว่า การคล้อยตาม “คน” คนเดียว หรือกลุ่มคนส่วนน้อย ดังนั้นพระพุทธองค์ จึงได้ร่างคำสอนขึ้นมาเป็นระดับๆ ให้ค่อยๆ ประพฤติ ปฏิบัติ ก่อร่างสร้างคน และสร้างโลกกันขึ้นมาในสูตร เบื้องต้น ท่ามกลาง บนปลาย

สูตรลำดับของ “อติปไตย” นั้นมีมาแต่สมัยพระพุทธเจ้าจริง ซึ่งเรียงตามลำดับ ดังนี้ กลางปลาย ดังนี้ :-

๑. อัตตาธิปไตย
๒. โลกาธิปไตย
๓. ธรรมาธิปไตย

อัตตาธิปไตย คือ “ความเห็น ความต้องการ ส่วนตนเป็นใหญ่” เรียกได้ชัดๆ ว่า “ความเห็นแก่ตัว”

โลกาธิปไตย คือ “ความเห็นความต้องการ ส่วนมากเป็นใหญ่” เรียกได้ชัดๆ ว่า “ความเห็นแก่ส่วนรวม” (หมายยิ่งกว่า “ประชาธิปไตย”)

ธรรมาธิปไตย คือ “ความถูกต้องแท้จริงเป็นใหญ่” เรียกได้ชัดๆ ว่าความไม่เห็นแก่ใครเลย เห็นแก่ความแท้จริงที่แท้จริงเท่านั้น หรือถ้าจะอธิบายแบบอนุโลมตามโลก (คืออธิบายหย่อนลงมาหน่อย) ก็อธิบายได้ว่า ความไม่เห็นแก่ในทางผิด ไม่ว่าส่วนรวม หรือส่วนตน ทว่าเห็นแก่ความเหมาะสมที่สุดเหมาะสมควรที่สุด ซึ่งต้องเป็นไปด้วยอำนาจแห่งปัญญาของผู้หมดความลำเอียงทั้งปวง (หรือมีความลำเอียงน้อยที่สุด) เท่านั้น จึงจะเป็นผู้ออกความเห็นอันนี้ได้

โลกในปัจจุบันนี้ก็วิวัฒนาการมาจากโลกเมื่อ

“อนาริยะ” จะชุกวิญญานมากกับความคั่ง ความโอ้อ่า และความมากมี

ค้นมันออกมากจากสิ่งสกปรกๆ

เป็นความแก่กร้านของ “โลกีย์” ที่บรรเจิดและเรื่องอำนาจ

๘ เป็นความแก่กร้านของ “โลกีย์” ที่บรรเจิดและเรื่องอำนาจ

วามนี้ ซึ่งมันก็หมุนวนอยู่กับโลก ๒ แบบ คือ “อิตตาธิปไตย” แล้วก็มาเป็น “โลกาธิปไตย” แล้วก็กลับไปเป็น “อิตตาธิปไตย” แล้วก็วนมาเป็น “โลกาธิปไตย” อ้ออยู่แล้วๆ เล่าๆ ไม่มีหยุดหย่อนลงได้ นั่นคือ โลก หรือ โลกีย์ หรือ โลกียอันเดียวกันทั้งสิ้น แต่แท้จริงความเป็น “โลกาธิปไตย” แท้ๆ จริงๆ คือ เป็นอำนาจยิ่งใหญ่ในโลกเพียงอย่างเดียวทั้งโลก มี “อำนาจ” ร่วมกัน ระบบเดียวกัน หรือมีคนเป็นใหญ่เป็นประมุขของโลกจริงๆ คนเดียวนั่นเอง เรียกในภาษาสมัยพระพุทธเจ้าว่า “จอมจักรพรรดิ” ซึ่งมันจะมีไม่ได้ จะมีได้ก็แค่ “ชนหมู่ใหญ่” ที่สุด ถ้าแบ่งโลกออกเป็น ๒ ฝ่าย หมู่ชนหมู่นั้นก็มากกว่าครึ่งโลกอย่างนี้ก็เป็นไปได้ จึงต้องใช้ศัพท์เรียกได้เพียงว่า “ประชาธิปไตย” หรือจะเรียก “สังคมนิยม” “สังคมนิยม” อะไรก็เหมือนกัน เพราะมันไม่ลงรอยกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวทั้งโลก จึงจะเรียกว่า “โลกาธิปไตย” ยังไม่ได้ หรือไม่ถูกต้องแท้จริง

ดังนั้นตราบาติที่ “คน” ยังเป็นปุถุชน เป็นโลกียชน และโลกียยังเป็นความชอบ-ความขัง หมุนวนสลัดกันอยู่ “โลก” ก็ยังเป็นลูกกลมๆ ที่อยู่ในระบบ “อิตตาธิปไตย” กับ “ประชาธิปไตย” (สังคมนิยม) หรืออนุโลมเรียกอย่างที่ว่า “โลกาธิปไตย” นั้นเท่านั้น จะไม่อาจหาญาญาญช้อเอาคำว่า “ธรรมาธิปไตย” มาเกริ่นเรียกได้เลยเป็นอันขาด “คน” หรือ “ปุถุชน” จึงจะเก่ง “เหนือโลก” (โลกุตระ) ไม่ได้ จะฉลาดเกินกฎของโลก (ลูกกลมๆ ที่เราอาศัยอยู่) นั้นไม่ได้ จึงจะขันธ์ “โลกุตระภูมิ” (คือการเก่งกว่าการหมุนวนในระบบ ๒ อย่างดังกล่าวแล้วนั้น) ไม่ได้

ความเป็น “ธรรม” จริงๆ นั้นเป็นความฉลาดแท้ ฉลาดตรง คือผู้จะไม่เป็นทั้ง อิตตาธิปไตย และจะไม่หลงด้วยกับ ประชาธิปไตย (หรือสังคมนิยม)

หรือโลกาธิปไตยโดยอนุโลม) คนผู้เริ่มเข้าใจดังนี้เรียกว่า “อริยะบุคคล” แท้ๆ เรียกว่าเริ่มรู้จัก “ธรรม” จริงๆ จึงเรียกว่า ผู้เริ่มมี “ดวงตาเห็นธรรม” (มีธรรมจักษุ) เริ่มเป็นผู้หยุด จะไม่หมุน จะไม่หลง “อิตตา” คือส่วนตน หรือเห็นแก่ตัว (ด้วยกิน-กาม-เกียรติ-สุขุใดๆ) อันเป็น “กิเลส” ของตนคนเดียว และจะไม่หลง “หมู่ประชา” หรือ “สังคม” หรือ “โลก” ก็คือส่วนรวม ซึ่งก็ยังเป็นความต้องการเป็น “กิเลส” ของคนหมู่มากอยู่นั่นเอง (ซึ่งมันก็หมายถึงแต่ละคนก็หวัง กิน กาม เกียรติ สุขุนั่นแหละรวมๆ แล้วมันเป็น “กิเลส” ก้อนโตกว่า “อิตตา” หนักขึ้นไปเสียอีก เป็นต้น)

คนผู้ฉลาดแท้ที่เริ่มได้นามว่า “อริยะ” จากพระพุทธเจ้าจึงคือ ผู้เล็งเห็นทางได้ คือผู้กำลังเพียรดับโลกีย์ในตน และดับความชอบความขังในตน และดับความหมุนวนอันเป็นความกลมให้แก่ตนนั่นเอง ซึ่ง เป็น “อธิปไตย” ที่สูงเยี่ยม ฉลาดยอดกว่าคำว่า “ประชาธิปไตย” (สังคมนิยม) เป็นไหนๆ เพราะ “ประชาธิปไตย” หรือสังคมนิยมแท้จริงยังไม่ใช่ระบบที่ยิ่งใหญ่กว่า “โลกาธิปไตย” ด้วยซ้ำไป เป็นเพียงหมายเอาชนหมู่ใหญ่หมู่หนึ่งเท่านั้น ถ้าประชาชนทุกหมู่ทุกโลกรวมกัน ยอมรับ นับถืออันเดียวกันนั้น จึงจะคือ “โลกาธิปไตย” ดังนี้

เพราะเหตุนี้เอง จะถือว่า พระพุทธเจ้าเป็นแค่เจ้าของแบบฉบับ “ประชาธิปไตย” นั้นจึงยังตู่ผิด ยิ่งตู่ถูกพระพุทธเจ้าเกินไป แต่ก็ยังมีส่วนถูกคือพระพุทธเจ้าก็ได้ประธานระบบปกครองแบบ “หมู่ชนส่วนใหญ่” อันเรียกในภาษาเดียวกันว่า “ประชาธิปไตย” หรือ “สังคมนิยม” ไว้ในโลกแล้วด้วยเหมือนกัน ถ้าทำได้ก็จะขยับเลื่อนชั้นเลื่อนระดับไปเป็น “โลกาธิปไตย” และสูงสุดแห่งที่สุดที่โลกจะ

๘ เป็นความแก่กร้านของ “โลกีย์” ที่บรรเจิดและเรื่องอำนาจ

คืนมันออกมาจากสิ่งสกปรกๆ

มันดูเหมือน “ความฉลาด” ที่ชาวโลกีย์หลงว่า “ปรมัตต์”

มันดูเหมือน “ความฉลาด” ที่ชาวโลกีย์หลงว่า “ปรมัตต์”

เป็นไม่ได้เลยไม่ว่าโลกจะแตกอีกก็โลกก็คือ คนทั้งโลกเป็น “ธรรมาธิปไตย”

เราเคยมีระบบ “ราชาธิปไตย” ซึ่งทุกคนยังรู้ไทยยังมีตัวอย่างพอสืบสาวราวเรื่องได้ อันเรียกตามภาษาของพระพุทธรเจ้าได้ว่า “อัคราธิปไตย” คือความเห็นส่วนตนเป็นใหญ่ และแล้วก็ขยับขยายขบโขยกย้ายความเห็นกันออกมาเป็นยอมรับความเห็นของคนหลายคนขึ้น และพยายามหาทางรับเอาความเห็นของคนส่วนใหญ่เข้ามาเป็นอำนาจอันควรเป็นไป จึงได้กลายเป็นมาเป็น “ประชาธิปไตย” อันเป็นระบบที่วิวัฒนาการขึ้นมาจาก “อัคราธิปไตย” หรือ “ราชาธิปไตย” นั่นเอง และ **ขณะนี้โลกกำลังเรียกร้องอยากได้ “โลกาธิปไตย”** อันต่างกลุ่มชนก็พากันเพียรเข็ง และต่าง “บุคคล” ผู้มีอุดมคติ ก็ได้พยายามปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบ้าง เมื่อใดหมู่ชนกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดถูก “คนกลุ่มน้อย” ปรับระบบจาก “ประชาธิปไตย” หรือ “สังคมนิยม” (อันคือคนกลุ่มใหญ่มาก ที่มีฤทธิ์ทำให้เดือดร้อน เป็นอำนาจที่ “คนกลุ่มน้อย” นั้นไม่เห็นด้วย) ให้เห็นมาทำระบบใหม่กันก็เรียกการกระทำนั้นว่า “ปฏิวัติ” การดำเนินงานในตอนแรกๆ ของ “คนกลุ่มน้อย” นี้ก็จึงเป็น “เผด็จการ” ไปก่อน อันนับเนื่องได้ว่า ก็ “อัคราธิปไตย” อยู่นั่นเอง และหรือการ “ปฏิวัติ” เกิดขึ้นเพราะหมู่ชนถูกปกครองด้วยระบบ “อัคราธิปไตย” (แทบจะเป็นการเห็นแก่ตัวของคนๆเดียว “ราชาธิปไตย” หรือของกลุ่มคนส่วนน้อยนิดแท้ๆ และทำความเดือดร้อนให้แก่ชนหมู่มาก) เสียจริงๆ จนเป็นการกดขี่ข่มเหงชนส่วนใหญ่กันชัดเจนนั่นได้ การ “ปฏิวัติ” จึงขออาศัยการ “เผด็จการ” ไปก่อนในตอนต้นทุกทีไป

เมื่อนักอุดมคติ กลุ่มเผด็จ การแจกกระบวนพิธีให้แก่ ปวงชน จักรเย็บแบบแผนให้ ปวงชน ประพฤติปฏิบัติ (ตามความเห็นของกลุ่มเผด็จการนั้น) ชนหมู่มากนั้นๆ เริ่มรับไปและกระทำตาม มันก็จะเกิดภาษา

เรียกขานมาว่า “ประชาธิปไตย” กับ “คอมมิวนิสต์” นั่นเอง ในโลกสมัยนี้ (คำว่า “คอมมิวนิสต์” จะเรียกในศัพท์ภาษาว่า สังคมนิยม หรือ “สังคมนิยม” ก็ตาม) ซึ่งมันก็อยู่ในสภาวะผู้หวัง “สันติสุข” ด้วยกันทั้งสองฝ่าย เป็นแต่ว่าการกระทำ หรือการเป็นไปนั้นฝ่ายหนึ่งได้อำนาจ หรือผลทาง “วัตถุ” แต่กตข “จิตใจ” กันหน่อย อิศระเสรีในกองกิเลสถูกกดคั้นไว้มากหน่อย (การทำลายของ หรือวัตถุจึงน้อยลงทำให้วัตถุเหลือจนเห็นเป็นผลเป็นอำนาจ) ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งได้อำนาจหรือผลทาง “จิตใจ” แต่ด้าน “วัตถุ” จะไม่เพิ่มขึ้นเท่าที่ควร เพราะเป็นการสร้างเพื่อทำลาย (ด้วยจิตกิเลส คือสร้างก็สร้างด้วยกิเลส ซึ่งได้ผลออกมาจริง แต่แล้วตนเองก็เสพเสียนั่นแหละมาก เสพคือการทำลาย เช่นอยากได้เงินมากๆ ก็พยายามสันทัดใจหา เมื่อได้มากมาก็ใช้มากๆ ตามใจที่อิสระเสรีของตน หรือตามแรงกิเลสของตน มันก็ทำลายเงินที่ตนหาเองนั่นแหละ แต่ถ้าหาๆ มาแต่ไม่มีสิทธิ์จะใช้ตามที่ยอยาก เงินมันก็เหลือ) จึงมีความจริงอยู่ว่า ถ้าเป็น “คอมมิวนิสต์” (สังคมนิยม) แท้ ผู้ควบคุมปกครองแบ่งแจกการกินอยู่ การเป็นอยู่โดยให้ “วัตถุ” แก่คนผู้สร้างตามฐานะเพียงพอ ถูกต้อง สุจริตข้อตรงดีคนเหล่านั้นก็ “สบายกาย” แต่ใจอันมีกิเลสอยาก “เสพ” อยากมีมากกว่านั้น มันก็ย่อมมีอยู่เป็น จรรมคาของคนไม่หมกตึกลิส “จิตใจ” จึงยังถูกกดคั้นไว้อยู่ตนเอง ส่วนใครมีกิเลสอันยังไม่เดือดร้อน เพราะเป็นการยุติธรรมดีแล้ว ใครทำน้อยก็ได้ ใช้ได้กินน้อยแบ่งแจกไปให้คนผู้พิการ คนแก่ ผู้ถูกกรรมจำแนกให้ เป็นผู้ต้อยไปบ้าง เรียกว่าเลี้ยงกินถ้อยที่ถ้อยอาศัยกัน แต่ถ้าผู้ปกครองไม่สุจริตหรือทำไม่ข้อตรงถูกต้อง มันก็ย่อมเดือดร้อนอยู่นั่นแหละ จึงใช้ “คอมมิวนิสต์” แท้ ทัดที่ควรกันได้แล้วละหรือในทุกวันนี้เพราะผู้ปกครองเองก็ยังมีกิเลสยัง “ลำเอียง” อยู่นั่นเอง จึงยัง “สันติสุข” ยากอยู่

มันดูเหมือน “ความฉลาด” ที่ชาวโลกีย์หลงว่า “ปรมัตต์”

ค้นมันออกมาจากสิ่งสกปรกๆ

เปลือยออง “อริยะ” โดย “สัจจะ” ที่ทุกตัวอยู่ในชอกหนึ่งของโลกีย์กราม

เปลือยออง “อริยะ” โดย “สัจจะ” ที่ทุกตัวอยู่ในชอกหนึ่งของโลกีย์กราม

ส่วน “ประชาธิปไตย” นี้ใคร ๆ ก็ทำตามอำเภอใจ ตนเองทำ ตนเองใช้ ตนเองผลาญ ตามอำนาจกิเลสของตนเอง ไม่มีใครมาจัดสรรปันแบ่งจึงเรียกว่า “สบายใจ” มีเสรี มีอิสระ อย่างไม่มีขอบเขต “กิเลส” มันจึงย่ำใจเพริดฟุ้งออกไปเพ่งเล็ง โลกมาก ไม่มีสิ้นสุด ตามอย่างผู้มีเหนือกว่า ผู้ได้มากกว่าอื่น ๆ อันมีอยู่อย่างต่ำสุดถึงสูงสุด อย่างไม่มีขอบเขตจริงๆ **จนไม่ประมาณใน “ฐานะ” อันควรของตน** แม้ผู้ที่มีน้อย ก็ไม่เจียม หรือ แม้จะได้เป็นผู้ **มีมาก** ที่สุดในเขตแดนวันแดนนั้นแล้วก็ตาม ก็ยังเพ่งกิเลสฟุ้งออกไปที่แดนอื่น แดนอื่น เพื่อเอาอย่างเอาแบบเอาของของตน ยังไม่มีมา มีจึงไม่มี “จุดจบ” อยู่ ณ ที่ใดเลย ในคนผู้ไม่รู้จัก “กิเลส” คำว่า “หยุด” คำว่า “พอ” จึงไม่มีไม่เกิดได้ในปุถุชน ความโลภ ความเอาเปรียบจึงยังมีอยู่

ความมั่งมีน ทรัพย์สิน นำความเดือดร้อน มาสู่โลก ในขณะที่ก็คือ คำว่า “โลกาธิปไตย” อันแอบแฝงซ่อนเร้นอยู่ในจิตของปุถุชนนั่นเอง ฝ่ายที่ดำเนินการปกครองแบบไหนก็เห็นว่าตัวเอง ตัวตนอยู่ทั้งนั้น ต่างก็มี “กิเลส” ความถือดี เชื้อมั่นในตัวเอง ความต้องการเอาชนะ อันเป็น “มานะกิเลส” ก็จะทำให้ ๒ ฝ่ายใหญ่ๆ ดังกล่าวมาแล้วตั้งต้น ขันแบ่ง และพยายามจะทำ “โลกาธิปไตย” ให้เกิด คือต่างยืนยันจะทำ **“หมิ่นทั้งโลกจะต้องเป็นไปในระบบของตน”** กันทั้งนั้น การกระทำเช่นนั้นจะไม่มีผลสำเร็จเลย เพราะยังเป็นฝ่ายขวา—ฝ่ายซ้าย เป็นฝ่าย “วัดถู่” ฝ่าย “จิตใจ” อยู่ ดังได้อธิบายมาแล้ว ครอบโคไม่รู้จัก “มีขัณมา” ตามพระบัญญัติญาณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ขวาก็จะตั้งซ้าย ซ้ายก็ตั้งขวา เป็นขัคคะเยื้องกันอยู่อย่างนั้นเอง จะมีแพ้ มีชนะกันเป็นที่สุด ผู้ชนะก็จิตใจเอียงไปฝ่ายตน ผู้แพ้ก็เลิกลมไป (พักไป) แต่กัมผลในใจ ก็ต้องหากลวิธีแปรเปลี่ยนลักษณะการที่จะมาเอาชนะผู้ชนะนั้นกันในโอกาสวาระใหม่กันต่อไป

ไป “ความพยายบาท” (อุปทานที่ทำให้หน้ามามีเกิดตัวดี) ก็จะ พุ่มพัก สืบต่อ เป็นเชื้อ เป็นสาย วันแล้ว วันเล่า คนแล้วคนเล่าไปไม่มีที่สิ้นสุด แม้จะพันปี หมื่นปี แสนปี ล้านปี ซึ่งก็จะมีการ “ราว” กันอีกตามบทบาทไหลไปเทมา วนไปวนมาอยู่ตั้งแต่ นั้แหละโลก! นั้แหละความวน! การจับความเป็น “คน” จึงไม่มี

เพราะเหตุฉะนั้นแล เมื่อประเทศไทยได้ “ปฏิวัติ” และได้เริ่มดำเนินระบบ “ความเป็นกลาง” ขนแล้ว จึงเป็น “ทาง” ที่ดี ทางที่ถูกแล้วตามแนวของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คงจะเป็นด้วยคุณแห่งพระรัตนตรัย หรือ “พุทธคุณ” คำจุนไทยนั้นกระมังจึงทำให้ไทย และชาวเอเชียอาคเนย์บางกลุ่มเล็งเห็น “ทาง” อันนั้น อันเป็น “มีขัณมาปฏิบัติ” ที่เหมาะสมจริงๆ การเป็นกลาง อยู่อย่างเป็นกลาง **อย่าฟุ้งเพื่อเกินฐานะ หมิ่นตรวจสอบตรวจตนเอง ด้วยใจเป็นกลางเที่ยงตรง** เราเล็กก็ให้รู้ว่าเล็ก เราโตก็ให้รู้ว่าโต เราผิวขาวอากาศเย็นก็ให้รู้ว่าเย็นเช่นนั้นจริง เราผิวเหลืองอากาศอุ่นก็ให้รู้ว่าเราเป็นเช่นนั้นแท้ เรามีสติได้ใช้สิ่งนั้น เราไม่มีสติก็ไม่ต้องเดือดร้อน ฯลฯ มันย่อมไม่เหมือนกัน ไม่เป็นเช่นเดียวกันแท้ๆ จริงๆ ได้ มันย่อมเท่าเทียมกันด้วยประการทั้งปวงทั้งหลายไม่ได้จริงๆ อย่างมี “มานะทิฐิ” อันเป็นความหลงผิดเป็นความไม่ฉลาด เข้าใจตนผิด “ฐานะ” ที่แท้จริง มิฉะนั้นเราจะสร้าง “ฐานะ” เราอย่างผิดๆ มันจะคลอนแคลน มันจะผิดรูป แล้วเราเองนั้นแหละไม่มันคง ไม่ถาวรยืนนานและไม่เจริญอย่างสง่าผ่าเผยแท้จริง

การสร้างตน ตามระบบ พระพุทธเจ้า ท่านสอนคือให้คู่ที่ตัวเรา และก่อสร้างเฉพาะตัวเราให้เป็นแกนออกไป มิใช่ไปสร้างโครงข่างนอกมหาข้างใน นั่นคือหลัก “สัมมาสมาธิ” นั่นเอง และให้พากเพียรตัด “กิเลส” (ความฟุ้งเพื่อพุ่มเพื่อย ความไม่จำเป็น) ที่รุ่มลืออยู่ข้างนอกกรอบๆ ตัวเราออกไปให้ได้ ยิ่งที่ห่างๆ ไกลๆ ให้ตัดก่อน มันตัดง่าย แล้วค่อยตัดข้างเคียงให้

เปลือยออง “อริยะ” โดย “สัจจะ” ที่ทุกตัวอยู่ในชอกหนึ่งของโลกีย์กราม

ฉันมันออกมาจากสี่ปัสสาวะ

แล้วมันก็ผ่านพร้อมกบพยับแดดและความเป็น "อนัตตา"

แล้วมันก็ผ่านพร้อมกบพยับแดดและความเป็น "อนัตตา"

ใกล้ต้นเข้ามาๆ จนถึงข้างในใจกลางของเรา นั่นเป็นวิธีทำ "แกน" แล้ว "แกน" นี้จะมีอำนาจอย่างแท้จริง การตัดก็เล็ดจาก ข้างนอก ก็คือ สิ่งโดยังไกลความเป็นเรา หรือหาพื้นฐานจริงๆ ของเราให้ตัดออกไปๆ เราเป็นเด็กแกะเปลือกตัดเรื่องของผู้ใหญ่ออกไปยังขนาดผู้ใหญ่ที่มีฐานะใหญ่ๆ ใดๆ ก็อย่างเพิ่งไปมองไปคิดค้อยเคิน ค้อยก่อ ค้อยสร้าง "ฐานะ" ของเราตาม "ฐานะอันแท้จริง" ของเราไปก่อน แล้วมันจะค่อยๆ โตเอง โตอย่างแข็งแรง โตอย่างสง่าผ่าเผย โตอย่างมีอำนาจมั่นคงจริงๆ อย่างเรียบง่าย อย่างใจเสด็จตัดค้นหาแรง มัน "ทุกข์" และมันเจริญไม่จริง

อดีต หิ อดต โน นาโถ ตนของคนเป็นทั้งของคน พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้เป็นความจริงสูงสุด ใครจะรักตัวของเรายิ่งกว่าเราเองนั้นไม่มีหรอก นอกจากการพึ่งพากันชั่วคราว และส่วนมากก็ให้พึ่งพาเพื่อหวังผลนั่นแหละในโลก

ก่อนจะพัก คันมันออกมาจาก "สังสารวัฏฏ์" คราวนี้ก็ขอให้ผู้อ่านลองคิดเล่นๆ คุณคิดหน่อยว่าทำไม ? ญูปุ่นในปัจจุบันนี้จึงร่ำรวย เพราะเขาไม่ต้องเสียกำลังงานในประเทศส่วนหนึ่งไปมีตัวสร้างอาวุธยุทธโธปกรณ์ และไม่ต้องจับจ่ายใช้สอยในการกลาโหมใช้ไหม ?

การกลาโหม หรือกองทัพนั่นคือ กิจกรรมเผาผลาญ และทำลายอย่างเอกรอกว่าสิ่งอื่นใดใช่หรือไม่ ? ลองคิดดู ไม่ว่าจะสร้างอะไรในวงการของกลาโหมก็ตามสร้างไว้เพื่อทำลายทั้งสน ทำลายได้แม้ "คน" เมื่อถึงวาระเรียกว่า "ข้าศึก" แล้วการทำลายสรรพสิ่งใดๆ เล่าที่จะถือว่าอาวุธนี้โหดร้ายกว่าคำหนี้ยิ่งกว่าการทำลาย "คน" ลาก ยศ สรรเสริญใดๆ ก็อย่าไปหลงยึดถือ ดีราคา เท็ดทุนมุ่งมันมากมายนักเลย ดีราคาความเป็น "คน" เป็นชีวิตกันให้มากเถิด "สันติสุข" จะได้ถูกต้องเสียที

พระพุทธเจ้ามี "ยศ" เป็นกษัตริย์แต่ปราสาท

ของพระองค์คือ ร่มไม้ชายฉัตร บัลลังก์ของพระองค์คือ พันดิน กอหญ้า ลานหิน พระพุทธเจ้ามี "ลาภ" เป็นราชสมบัติอันถ่วงถ่วงอำนาจและศฤงคาร แต่อำนาจของพระองค์คือ ความเมตตา การไม่เบียดเบียน การไม่พยาบาท ศฤงคารของพระองค์คือได้จากของที่เขาให้ อันมิผิดขอทาน และแล้วพระองค์ก็ยังไม่ยอมเก็บของเหล่านั้น หรือสะสมของเหล่านั้นเลย พระพุทธเจ้ามี "สรรเสริญ" เป็น "จอมจักรพรรดิในอนาคต" ซึ่งความเฉลียวฉลาดแก่งแย่งบรมกษัตริย์พระองค์มิให้คนเห็นพร้อมแล้ว แต่ความฉลาดของพระองค์คือ ทั้งลาภ ทั้งยศ ทั้งอำนาจ ทั้งกินทั้งกาม ทั้งเกียรติ ความแก่งของพระองค์คือ เป็นผู้น้อยที่สุด ในการมี การได้ การเป็นทั้งปวงและพระองค์แก่งแย่งในการชักจูงคนไม่ให้ยึดถือ ให้ทั้งลาภ ทั้งยศ ทั้งสรรเสริญ ทั้งสุข ทั้งกิน ทั้งกาม ทั้งเกียรติ อันเป็นสิ่งที่คุณทั้งหลายในโลกรัก และหวงแหนสุดแสนได้อย่างแท้จริง พระองค์จึงเป็นเจ้าของระบบ "ธรรมาธิปไตย" ผู้เป็นสมาชิกในระบบของพระองค์ได้อย่างแท้จริงจึงคือ ผู้แก่งแย่งเหนือ "อิตตาธิปไตย" เหนือ "ประชาธิปไตย" เหนือ "สังคมาธิปไตย" และเหนือ "โลกาธิปไตย" จึงเรียกว่าเป็นผู้แก่งเหนือโลก (โลกุตตร) และยอมเป็นผู้ช่วยโลก ช่วยพลโลกได้อย่างแท้จริงๆ ด้วย เพราะศิษย์ หรือสาวกของพระองค์ยอมดำเนินรอยตามรอยพระพุทธบาท คือ ย่อมเป็นผู้ "ทำประโยชน์" เพื่อปวงชน เพื่อโลก เท่านั้น ไม่หวัง กิน กาม เกียรติ และลาภ ยศ สรรเสริญ "สุข" อย่างแท้จริง ทั้งไม่พยายามหลอกให้ปวงชนยึดถือในสิ่งผิดๆ ใดๆ หรือหลอกให้หลงก้อ หลงสร้างสิ่งทับนทอนเศรษฐกิจใดๆ ด้วย

จงทำความเข้าใจให้แจ้ง กระทำตนให้ได้เถิด จะเป็นคุณแก่ตน และเป็นคุณแก่โลกอย่างมหันต์ ไม่มีคำสอนแนวทาง อันใดจะฉลาด ยอดเยี่ยมถนัด ดั่งคำสอนขององค์พระอรุณตรัสมาสัมพุทธเจ้าอีกแล้ว.

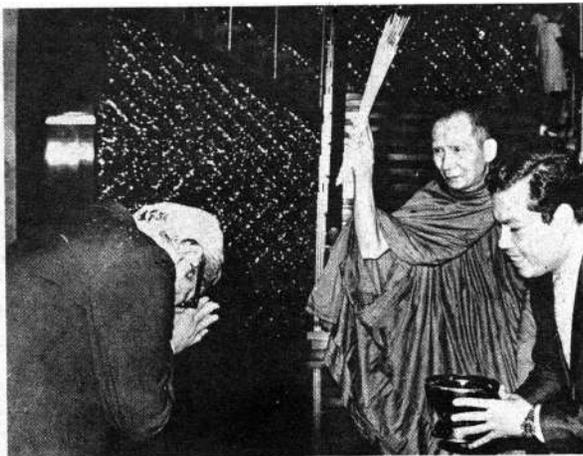
แล้วมันก็ผ่านพร้อมกบพยับแดดและความเป็น "อนัตตา"

คันมันออกมาจากสังสารวัฏฏ์

นี่หรือคือ พุทธ!

ปกหลัง "อโศก" ของเรา คือ "กิจ" อันผิด "ศีล" แห่งสมณะ ในศาสนาพุทธโดยแท้โดยจริงอันหนึ่ง ที่คนไทยอันได้ชื่อว่า "เมืองพุทธ" กระทำกันอย่างชื่นชม และเฉยเมยต่อความผิด พระคือผู้รักษา "ศีล" ให้บริสุทธิ์ และไม่ละเมอควินัยบัญญัติด้วย พระพุทธองค์ทรงพราสอภิกษุสาวกของพระองค์ด้วยพระกรุณาธิคุณอันล้นเกล้าอันเสียว และพรายายาแล้วบอกว่า ".....แม้ ๕๘ ปีเป็นศีลของเจอนะภิกษุทั้งหลายเอ๋ย"

ในพระสูตรต้นตะปึก ที่มณีกาย สูตรต่างๆ มากมายก่ายกองไปเบ็ดๆ อานันท์คุณเกิด จุลศีล มัชฌิมศีล และมหาศีล พระพุทธองค์ตรัสไว้แต่แล้ว แต่ภิกษุสมัยนั้น ได้เลวแล้ว ได้ทำศีลเหล่านั้นให้ขาด ให้ทะเล ให้ค้างพวยแล้ว โทษของผู้ที่ศีลมีธรรมอันลามกนั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ละเอียดใน อัครคัมภีร์ปฐมสูตร สูตรต้น, อังคุต, สัตตคก, ขัณฑ์ ๖๘ ล้วนเป็นคำตรัส

เผด็จ แซบทงนัน อันสรุปผลได้แท้ว่า "ยอม เป็นไป เพื่อความทุกข์ตลอดกาลนาน และพินินเมื่อ ตายไปยอมเข้าถึงอบายทุกควินิบาด นรก"

ก็ขอยกพระพุทธพจน์ที่ตรัสเรื่อง "ศีล" ไว้มาเฉพาะที่ควรในกาลเช่นนี้ คือ ใน "มหาศีล" นั้นมีว่า ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยดิรัจฉานวิชชา เช่น อย่างที่สมณพราหมณ์ ผู้เจริญ บางจำพวก ฉันทโกษณะ ที่เขา ให้ด้วย ศรัทธา แล้วยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยดิรัจฉานวิชชาเห็นปานนี้ คือ

- ข้อ ๑.....เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน
- ข้อ ๒.....ให้ฤกษ์ต่างๆ นานา ดูฤกษ์ต่างๆ นานา
- ข้อ ๓.....ทำพิธีปลุกเรื้อน ทำพิธีบวงสรวงพนท์ ร่ายมนต์ขับผี สอนมนต์ป้องกันบ้านเรือน

พินันมนต์ รตนมนต์ ฯลฯ

ผู้มีชีวิตไปมีชีวิตทุกภพ

ข้าฯ ลงเสียบ้าง แล้วท่านจะดีขึ้นๆ โดยเฉพาะ "ปัญญา" จะค่อยๆ เจริญก้าวหน้าไปอย่างแท้จริง

